

การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

ณัฐวิทย์ ปริพูล

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ตุลาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ ได้พิจารณา
งานนิพนธ์ของ นายณัฐวิทย์ ปรีพูล ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตร ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

 อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล ธเนศชัยคุปต์)

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

 ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล ธเนศชัยคุปต์)

 กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มาลี นิสสัยสุข)

 กรรมการ
(ดร. อรอุษา พิมพ์สวัสดิ์)

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ของมหาวิทยาลัยบูรพา

 คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญรอด บุญเกิด)

วันที่ 31 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2560

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล
ชนเสขชัยคุปต์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. มาลี นิสสัยสุข รองศาสตราจารย์ ทนุ เตียวรัตนกุล และ ดร.อรอุยา พิมพ์สวัสดิ์ กรรมการ
สอบงานนิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ
ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สายวรุณ จำปาวัลย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร. แสงจันทร์ เหมเชื้อ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบรวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือ
ที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ ยังได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการ โรงเรียน
ชลราษฎรอำรุง ตลอดจนเพื่อนครูและนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา
2559 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้งานนิพนธ์ฉบับนี้
สำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อศิริ คุณแม่ประจักษ์ ปรีพูล และเพื่อน ๆ พี่ ๆ ทุกคนที่ให้
กำลังใจ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของงานนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่บุพการี
บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน ที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและ
ประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ณัฐวิทย์ ปรีพูล

55920337: สาขาวิชา: ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร)

คำสำคัญ: การเรียนรู้ด้วยตนเอง/ ภาษาอังกฤษ/ นักเรียนมัธยมศึกษา

ณัฐวิทย์ ปริพูล: การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ (THE COMPARISON OF LEARNING FACTORS AND AUTONOMOUS ENGLISH LEARNING BETWEEN GRADE 12 STUDENTS IN SCIENCE-MATHEMATICS AND ART-ENGLISH PROGRAMS). กรรมการควบคุมงานนิพนธ์: อุบล ชเนศชัยคุปต์, Ph.D. 144 หน้า. ปี พ.ศ. 2560

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กับนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี จำนวน 211 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (2.958) และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (3.256) 2. นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (3.086) 3. นักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (3.183) 4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 5. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 6. แผนการเรียนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกันมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และ 7. แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกันมีผลต่อปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

55920337: MAJOR: ENGLISH FOR COMMUNICATION;
M.A. (ENGLISH FOR COMMUNICATION)

KEYWORD: AUTONOMOUS LEARNING/ ENGLISH/ STUDENTS

NATTAWIT PREEPOOL: THE COMPARISON OF LEARNING FACTORS AND
AUTONOMOUS ENGLISH LEARNING BETWEEN GRADE 12 STUDENTS IN SCIENCE-
MATHEMATICS AND ART-ENGLISH PROGRAMS. ADVISORY COMMITTEE: UBON
DHANESSCHAIYAKUPTA, Ph.D.,144 P. 2017.

The research aimed to compare autonomous English learning factors and autonomous English learning between grade 12 students in Science-Mathematics and Art-English programs. The participants were 211 grade 12 students in Science-Mathematics and Art-English programs at Chonradsadornumrung School in Chon Buri. A questionnaire was used to collect the data. The findings revealed that 1. students in Science-Mathematics program had moderate level of autonomous English learning (2.958) and students in Art-English program had moderate level of autonomous English learning (3.256); 2. students in Science-Mathematics program had moderate level of autonomous English learning factors (3.086); 3. students in Art-English program had moderate level of autonomous English learning factors (3.183); 4. there were relationships between autonomous English learning and autonomous English learning factors of students in Science-Mathematics program at the significant level of 0.05; 5. there were relationships between autonomous English learning and English learning factors of students in Art-English program at the significant level of 0.05; 6. there were significant differences in autonomous English learning between students in Art-English program and students in Science-Mathematics program Chonradsadornumrung School at the significant level of 0.05. Students in Art-English program were found to have higher autonomous English learning more than students in Science-Mathematics program; 7. there were not any significant differences in autonomous English learning factors between students in Art-English program and students in Science-Mathematics program Chonradsadornumrung School. Students in Art-English program were found to have higher English learning more than students in Science-Mathematics program.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
คำถามของการวิจัย	3
ความสำคัญของงานวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง.....	8
ความหมายของความสำเร็จ	8
การเรียนรู้ด้วยตนเอง.....	9
ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง.....	11
ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง.....	12
แรงจูงใจ	14
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	19
กลวิธีการเรียนรู้.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	26
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	29
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	29
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	30
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์ข้อมูล	38
4 ผลการวิจัย.....	40
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	41
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและ ปัจจัย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	42
5 อภิปรายและสรุปผล	114
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	114
อภิปรายผล	120
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	125
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในอนาคต	126
บรรณานุกรม.....	127
ภาคผนวก.....	133
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	144

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2-1 ตัวแปรที่ใช้ในการวัดระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง.....	13
2-2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน.....	21
3-1 จำนวนแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	38
4-1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	41
4-2 ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	42
4-3 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	44
4-4 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	46
4-5 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	47
4-6 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	49
4-7 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	50
4-8 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	53
4-9 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	56

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-10 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียน ชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	58
4-11 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	59
4-12 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	61
4-13 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	62
4-14 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	63
4-15 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการอ่านของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	64
4-16 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	65
4-17 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	67
4-18 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการทดแทนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	68

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-19 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีอภิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	69
4-20 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กลวิธีด้านอารมณ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	71
4-21 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	72
4-22 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	73
4-23 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	75
4-24 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อความสามารถของ ตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่งและอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี... 78	78
4-25 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	81
4-26 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจภายใน ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	84

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-27 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	85
4-28 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	86
4-29 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	87
4-30 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนในด้านการฟังของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	88
4-31 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	89
4-32 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	90
4-33 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	91
4-34 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการทดแทนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	93
4-35 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีอภิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุงจังหวัดชลบุรี.....	94

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-36 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	95
4-37 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	97
4-38 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	99
4-39 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี.....	102
4-40 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน.....	105
4-41 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน.....	106
4-42 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน.....	107
4-43 ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และการทดสอบสมมติฐาน.....	109
4-44 ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง และการทดสอบสมมติฐาน.....	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-45	
ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และ ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน และการทดสอบสมมติฐาน.....	112

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
2-1 ทฤษฎีการกำหนดตัวเอง.....	15

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous learning) เป็น แนวคิดในการเรียนรู้ ที่เปลี่ยนจากการที่ผู้เรียนรับความรู้ต่าง ๆ จากครูผู้สอน อันเป็นการเรียนรู้ที่มีครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered) ซึ่งถูกใช้มานานในระบบการศึกษาไทย (วิทยากร เชียงกูล, 2544) มาเป็นการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน เพื่อนำไปสู่แรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วยตนเองอันเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเรียนรู้ต่อเนื่องไปตลอดชีวิต (Organization for Economic co-operation and Development, 2004) การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีคำที่ใช้เรียกกันอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น การเรียนรู้โดยชี้นำตนเอง (Self-directed learning) การสอนตนเอง (Self-instruction) การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent learning) การวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-access learning centre) การควบคุมการเรียนของผู้เรียน (Learner autonomy) การตระหนักรู้ทางภาษา (Language awareness) (Holec, 1981; Dickinson, 1993; Healey, 1993) ถึงแม้ว่าจะใช้คำที่แตกต่างกัน แต่คำแต่ละคำจะมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน คือการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีกระบวนการคิดที่สะท้อนให้เห็นว่าต้องเรียนรู้อะไร เรียนรู้เมื่อไหร่ และทำไมถึงต้องเรียน ผู้เรียนสามารถกำหนดการเรียนของตนเองโดยใช้สื่อที่มีอยู่ มากกว่าที่จะให้ผู้อื่นมาสอนหรือกำหนดว่าจะต้องเรียนอย่างไร

ทฤษฎีที่เป็นรากฐานสำคัญในการสร้างองค์ความรู้ของนักเรียน คือ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ซึ่งถ้าพิจารณาตามศัพท์ “Construct” แปลว่า “สร้าง” หมายถึง การสร้างองค์ความรู้โดยผู้เรียนเอง (อนุชา โสภานุตร, 2556) ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นทฤษฎีที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้ปฏิบัติและสร้างองค์ความรู้ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ แสวงหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ วิเคราะห์ปัญหาอย่างมีเหตุผล รับผิดชอบงานที่ตนเองได้รับมอบหมาย พร้อมทั้งนำสิ่งที่เรียนรู้ไปเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่แล้วนำมาประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้ องค์ความรู้จะเกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมอาจเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หรือเป็นการทำความเข้าใจกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (ทิสนา แคมมณี, 2554)

ถึงแม้ว่ากระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาขึ้นได้ แต่พบว่ากระบวนการดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นแต่เพียงลำพังแต่จะมีปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องเกิดขึ้นพร้อมกันด้วยจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเองในอดีต (Dam, 2000; Spratt, Humphrey & Chan, 2002; Benson, 2003; Hyland, 2004) สะท้อนให้เห็นว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง มี 4 ประการ คือ 1. รูปแบบทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Attitude toward autonomous learning) ซึ่งส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่นอกเหนือจากการเรียนภายในห้องเรียน 2. ประเภทของแรงจูงใจ (Motivations) ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง 3. กิจกรรมนอกห้องเรียน (Out of class activities) ที่นักเรียนทำเพื่อการเรียนรู้ และ 4. กลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) ที่ใช้เพื่อการเรียนรู้ ปัจจัยทั้ง 4 จะเป็นตัวชี้วัดว่าผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับใด (Dam, 2000; Spratt et al., 2002; Benson, 2003; Hyland, 2004; Lamb, 2004)

จากความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองข้างต้นและการที่ผู้วิจัยได้มีโอกาสสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับโรงเรียนแห่งหนึ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนต้องรับความรู้จากครูผู้สอนจากภายในห้องเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ผู้เรียนไม่รู้วิธีการแสวงหาความรู้ นอกห้องเรียนด้วยตนเอง ส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลอย่างเต็มที่ จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่าปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างไร ทำการวัดและเปรียบเทียบระดับของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างว่าเกี่ยวข้องกันในลักษณะใด เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนประชากรที่ใช้ศึกษา คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี นักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี พร้อมทั้งมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะพิจารณาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง การศึกษาครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างระหว่างนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนชลราษฎรอำรุง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์กลุ่มที่มีผลการเรียนดีและกลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อน กับนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่แผนการเรียนศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีผลการเรียนดีและกลุ่มที่มีผลการเรียนอ่อน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับใด

3. ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้ง 4 ประการ ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี อยู่ในระดับใด

4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

5. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี มีความสัมพันธ์กันหรือไม่

6. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สาย วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชล ราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกันหรือไม่

7. ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สาย วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชล ราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แตกต่างกันหรือไม่

ความสำคัญของงานวิจัย

ในปัจจุบันนี้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ไม่ว่าจะจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ รายการโทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต หรือแม้กระทั่งจากบุคคลทั่วไป มีการเชื่อมต่อสื่อสารกันอย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้าง โดยภาษาหลักที่ใช้เป็นสื่อกลางที่สำคัญ คือภาษาอังกฤษ ซึ่งเข้ามามีบทบาทมากในการตัวกลาง ในการติดต่อสื่อสารในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในด้าน การศึกษา การทำธุรกิจ การท่องเที่ยว หรือ อาจจะกล่าวว่าเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น การรอรับความรู้จากเฉพาะในชั้นเรียนหรือจากผู้สอนอย่างเดียวจึงอาจจะไม่เพียงพอ การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพื่อที่จะสามารถฝึกทักษะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้จะใช้เป็นแนวทาง ในการพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ถูกต้องเป็นระบบ ซึ่งเมื่อได้รับการฝึก ตามแนวทางในการพัฒนา ปัจจัยการเรียนรู้และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการเปรียบเทียบระดับของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างในวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบความแตกต่างของระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนกลุ่มต่าง ๆ ข้อมูลได้จะนำมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับ ผู้เรียน ผู้บริหาร โรงเรียน ครูผู้สอน และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางการฝึกฝนและพัฒนา ตัวผู้เรียน โดยการ พัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง สูงขึ้น ส่งผลให้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงขึ้น อันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี พร้อมทั้งมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะพิจารณาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จากการหาข้อมูล โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ในจังหวัดชลบุรี พบว่า โรงเรียนชลราษฎรอำรุง เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 มีการแบ่งแผนการเรียนเป็นสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ในแต่ละแผนการเรียนมีการแบ่งเป็นห้องเรียนที่มีผลการเรียนดีและห้องเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน โดยในปีการศึกษา 2559 มีจำนวน 699 คน (<http://www.cru.ac.th>)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ในปีการศึกษา 2559 จำนวน 211 คน ประกอบด้วย นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 107 คน และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ จำนวน 104 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้แผนการเรียนและผลการเรียนเป็นเกณฑ์ในการแบ่ง

นิยามศัพท์เฉพาะ

การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง ความสามารถในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง อาทิ การวางแผน การจัดการและการประเมินความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งความรู้ันั้น ได้จากการเรียนรู้นอกห้องเรียน (Holec, 1981)

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยปัจจัยการเรียนรู้เป็นสิ่งเร้า ที่สนับสนุน และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจและพร้อมที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองด้วยวิธีการต่าง ๆ ประกอบไปด้วย 4 ปัจจัยหลัก ดังนี้

1. ทักษะต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ หรือความเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง อาจจะเป็นไปในทางบวกหรือทางลบก็ได้ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน (Wenden, 1991)

2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง สิ่งเร้าหรือสิ่งที่จูงใจให้ผู้เรียนแสดงถึงความพยายามและความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) 2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) 3. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) และ 4. แรงจูงใจเชิงผล (Resultative motivation) ซึ่งส่งผลให้นักเรียนต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากขึ้น (Gardner & Lambert, 1972; Ellis, 1997)

3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน นักเรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้น โดยปราศจากการสั่งการหรือควบคุมจากครูผู้สอนแต่เป็นเพราะความต้องการของผู้เรียนที่มุ่งพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนเป็นสำคัญ (Kuh, 1994; Hyland, 2004)

4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง หมายถึง วิธีการเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ของตนเองทั้งทางตรงและทางอ้อม ด้วยวิธีการหลากหลายจนทำให้ผู้เรียนเข้าใจในประเด็นของสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ (Oxford, 1990)

แผนการเรียน หมายถึง หลักสูตรการเรียนที่นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนชลราษฎรอำรุง แบ่งออกเป็น 2 แผนการเรียน ได้แก่ สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 ปีการศึกษา 2559

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การกำหนดกรอบและแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และ รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยพบว่า มีหลายแนวคิดที่คล้ายคลึงและ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแต่ละแนวคิดมีตัวแปรที่ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนเป็นผู้ที่มีการ เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยในบทนี้จะอธิบาย ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดย เริ่มจากทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการ อธิบายถึงแนวคิดที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ ต่อจากนั้นจะเป็นการอธิบายถึงความหมาย ที่มา และการวัดระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะเชื่อมโยงไปยัง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วย ตนเอง และสุดท้ายจะเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้เรียน สามารถเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งลักษณะของการเรียนรู้จะเป็นการเรียนรู้ที่ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือกระทำเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวผู้เรียนเอง มากกว่าจะเป็นผู้รับการ ถ่ายทอดความรู้จากครูผู้สอน เมื่อผู้เรียนเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องแก้ปัญหา ผู้เรียนต้องพยายามคิด หรือไตร่ตรองเพื่อจะแก้ไขสถานการณ์ที่เป็นปัญหา จนสามารถนำไปสู่การสร้างโครงสร้างใหม่ทาง ปัญญา ซึ่งความรู้ใหม่ที่ได้นั้นเกิดจากการคิดเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ของผู้เรียน (พิมพันธ์ เชชะคุปต์, 2544; สุทธิชา เพชรวิระ, 2550)

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเป็นทฤษฎีที่มีแนวคิดที่สำคัญมาจากนักจิตวิทยา 2 ท่าน คือ จังค์ เปียเจต์ (Jean Piaget) และเลฟ ไวโกตสกี (Lev Vygotsky) โดยแบ่งแนวคิดออกเป็น 2 กลุ่มคือ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงปัญญา (Cognitive constructivism) และทฤษฎีการ สร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงสังคม (Social constructivism) (สุมาลี ชัยเจริญ, 2545; อนุชา โสภานบุตร, 2556) โดยแนวคิดของทั้งสองมีดังนี้

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงปัญญา

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงปัญญา เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีรากฐานมาจาก ทฤษฎีของนักจิตวิทยาชาวสวิสเซอร์แลนด์ ชื่อ เปียเจต์ ที่เชื่อว่าการสร้างองค์ความรู้คือการพยายาม เชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่เข้าด้วยกัน ด้วยกระบวนการที่พิสูจน์อย่างมีเหตุผล

โดยเมื่อผู้เรียนถูกกระตุ้นด้วยปัญหาหรือสิ่งแวดลอมที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเสียสมดุล (Disequilibrium) ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้ผู้เรียนต้องพยายามปรับให้เข้าสู่ภาวะสมดุลโดยวิธีการดูดซึม (Assimilation) ได้แก่ การรับข้อมูลหรือความรู้ใหม่เข้าไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิม จนกลับเข้าสู่ภาวะสมดุล (Equilibration) ทำให้เกิดความรู้ใหม่หรือเกิดการเรียนรู้นั่นเอง (สุมาลี ชัยเจริญ, 2545; อนุชา โสมาบุตร, 2556; Huitt & Hummel, 2003)

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองเชิงสังคม

ไวทือตสกี ให้ความสำคัญกับ การสร้างความรู้โดยอาศัยปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) โดยเชื่อว่าพฤติกรรมทางสังคมนำไปสู่พัฒนาการการใช้ภาษาและเป็นการเพิ่มพัฒนาการทางความคิด ไวทือตสกี อธิบายว่าในการจัดการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงพัฒนาการ 2 ระดับ คือ ระดับพัฒนาการที่เป็นจริง (Actual development level) และระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Potential development level) ซึ่งระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่เป็นจริงและระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ เรียกว่า พื้นที่รอยต่อพัฒนาการ (Zone of proximal development) ซึ่งเปรียบเทียบการเรียนรู้กับพัฒนาการไว้ว่า การเรียนรู้ในอดีต (Past learning) คือระดับพัฒนาการที่เป็นจริง ส่วนการเรียนรู้ในปัจจุบัน (Present learning) คือพื้นที่รอยต่อพัฒนาการสำหรับการเรียนรู้ในอนาคตนั้น (Future learning) คือระดับพัฒนาการที่สามารถจะเป็นไปได้ (Wing & Putney, 2002) ซึ่งต้องได้รับการช่วยเหลือโดยผ่านทางกรมีปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม เช่น พ่อแม่ ครู หรือเพื่อน ซึ่งเราเรียกการช่วยเหลือนี้ว่า การเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) (สุมาลี ชัยเจริญ, 2545)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนรู้จากการพึ่งพาครูผู้สอนมาเป็นพึ่งพาตัวเอง โดยที่ผู้เรียนมีความสามารถควบคุมการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นความสามารถของบุคคลในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง และผู้เรียนพยายามควบคุมกระบวนการเรียนรู้ของตัวเอง (Holec, 1981) ผู้เรียนสามารถทำงานด้วยตนเองและปฏิบัติงานอย่างเป็นอิสระ คิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ตัดสินใจและทำงานได้ โดยการพึ่งพาตนเอง (Little, 1991) นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ โดยมีเป้าหมาย การวางแผน และประเมินผลความก้าวหน้าของตนเองได้ (Cotteral, 1995) การเรียนรู้นั้นไม่ได้เกิดจากการบรรยาย หรือการทำตามที่ครูผู้สอนบอก แต่เป็นความอยากรู้อยากเห็นจากตัวผู้เรียนเอง โดยอาจเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่มหรืออาจเป็นความรู้ที่เกิดจากความบังเอิญ โดยเป็นผลที่ได้จากเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่ผู้เรียนได้ประสบมา (Burman, 1970; Smith, 1982)

ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้วิธีการในการเรียน เรียนรู้กลวิธีในการทำงาน และเรียนรู้ทัศนคติที่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้เหล่านั้นได้อย่าง มั่นใจ ยืดหยุ่น เหมาะสม และเป็นอิสระจากครูผู้สอน (Wenden, 1991) จากงานวิจัยของ โนลส์ (Knowles, 1975) พบว่า ผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเองจะมีแรงจูงใจในการเรียนรู้และการเรียนรู้อย่างมีจุดประสงค์ย่อมสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่า จุดจําลองที่เรียนได้นานกว่า และนำความรู้ที่ได้ไปใช้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยรับความรู้จากครูผู้สอนเพียงอย่างเดียว ผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดสร้างสรรค์ด้วยตนเองโดยอาจจะอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ ผู้เรียนจะวิเคราะห์ความต้องการที่จะเรียนรู้ของตนเอง กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ แยกแยะ แจกแจง แหล่งข้อมูลในการเรียนรู้ทั้งที่เป็นคนหรืออุปกรณ์ คัดเลือกวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมและประเมินผลการเรียนรู้ นั้น ๆ

บรอกเคทท์ และฮิมสตรา (Brockett & Hiemstra, 1991) มีมุมมองต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า มนุษย์ทุกคนมีคุณลักษณะของการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพียงแต่จะมากหรือน้อยกว่ากัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์การเรียนรู้ของแต่ละคน ซึ่งหมายความว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ได้จำกัดเพียงกลุ่มใดหรือเชื้อชาติใด

ในประเทศไทยมีผู้ศึกษาและให้คำจำกัดความของการเรียนรู้ด้วยตนเองไว้ว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง คือความตั้งใจที่จะเรียนรู้ โดยมีการวางแผนและใช้ทักษะความสามารถที่มี ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีความคิดริเริ่มด้วยตนเอง โดยอาจจะมีคนช่วยหรือไม่ก็ได้ ทำให้ผู้เรียนสามารถหาความรู้ที่อยู่รอบตัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนใช้การเรียนรู้ลักษณะนี้เพื่อพัฒนาตัวผู้เรียนด้วยความอยากรู้อยากเห็นของผู้เรียนเองโดยมีต้องให้ใครมาสั่งหรือมอบหมายให้ทำ (ชนิตา สร้อยน้ำ, 2542; สมคิด อิศรวัฒน์, 2532; ศรีนวล บุญธรรม, 2545; ศุภฤทัย สุมนวิริยะ, 2550)

วิธีการวัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเองประกอบด้วยตัวแปรที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังอาจมีความรู้พื้นฐานของตัวผู้เรียน สภาพแวดล้อมในการเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของผู้เรียน จากการศึกษาพบว่า มีการใช้วิธีการวิจัยทั้งที่เป็นวิธีการเชิงคุณภาพ (Qualitative method) และวิธีการเชิงปริมาณ (Quantitative method) โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลจากตัวแปรต่าง ๆ ที่จะใช้ในการบ่งชี้ว่าผู้เรียนมีระดับของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากน้อยเพียงใด (Spratt, Humphrey & Chan, 2002; Hyland, 2004; Lamb, 2004)

ดาเฟย (Dafei, 2007) ได้ศึกษาและวัดระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ เพื่อวัดระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูใน

ประเทศจีนที่ผ่าน การทดสอบภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติสำหรับวิทยาลัยในระดับบี (Practical English tests for colleges level B) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยตนเองกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองมีความสัมพันธ์ที่เป็นบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายความว่าเมื่อระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นจะทำให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจะสูงขึ้นตาม แต่ทั้งนี้การเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ หากกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน นั่นก็หมายความว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างจะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญก็ต่อเมื่อกลุ่มตัวอย่างที่นำมาเปรียบเทียบกันนั้น มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยตนเองกับปัจจัยการเรียนรู้ชนิดต่าง ๆ เช่น แลมป์ (Lamb, 2004) ได้ศึกษา การเรียนรู้ด้วยตนเองที่สัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาและกิจกรรมของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในประเทศอินโดนีเซีย โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ และ คลาวด์ (Cloud, 1993) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเมื่อทดสอบความรู้กลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบมาตรฐานพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สูง นักเรียนที่มีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงส่วนใหญ่จะมาจากครอบครัวที่มีลูกคนเดียว

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการคิด การตัดสินใจ และทำงานด้วยตนเอง สามารถทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายโดยการแสวงหาความรู้ และใช้กลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เหมาะสมด้วยตนเอง ซึ่งผู้เรียนควรมีการกำหนดเป้าหมายหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ด้วยตนเองรวมทั้งสามารถประเมินผลงานความก้าวหน้าของตนเอง

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การประเมินผู้เรียนว่ามีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองอยู่ในระดับใดนั้น ทำได้โดยการวัดระดับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น ทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Benson, 2003; Dam, 2000; Hyland, 2004; Spratt, Humphrey & Chan, 2002) กิจกรรมนอกห้องเรียน (Hyland, 2004; Lamb, 2004; Spratt et al., 2002) กลวิธีการเรียนรู้ (Benson, 2003; Dam, 2000) และแรงจูงใจในการเรียนรู้ (Spratt et al., 2002) ดังแสดงในตารางที่ 2-1

ตารางที่ 2-1 ตัวแปรที่ใช้ในการวัดระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ผู้วิจัย	ทัศนคติ	กิจกรรมการเรียนรู้	กลวิธีการเรียนรู้	แรงจูงใจ
Dam (2000)	✓		✓	
Benson (2003)	✓		✓	
Spratt et al. (2002)	✓	✓		✓
Hyland (2004)	✓	✓		
Lamb (2004)	✓	✓		

(ศุภฤทัย สุมนวิริยะ, 2550)

จากตารางที่ 2-1 พบว่า ตัวแปรที่ใช้อ้างอิงเพื่อประเมินระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนนั้นมี 4 ตัวแปร โดยพบว่า งานวิจัยก่อนหน้านี้นี้มีการใช้ตัวแปรอย่างน้อย 2 ตัวเพื่อวัดระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าทัศนคติเป็นตัวแปรที่ใช้มากที่สุด (Dam, 2000; Benson, 2003; Hyland, 2004; Spratt et al., 2002) กิจกรรมนอกห้องเรียนถูกใช้มากเป็นอันดับต่อมา (Hyland, 2004; Lamb, 2004; Spratt et al., 2002) ในส่วนกลวิธีการเรียนรู้ (Benson, 2003; Dam, 2000) และแรงจูงใจในการเรียนรู้ (Spratt et al., 2002) นั้นมีการใช้ในการประเมินเป็นอันดับสุดท้าย ดังที่แสดงในตารางที่ 2-1 โดยพบว่าในการวิจัยแต่ละครั้งนั้นมีการใช้ตัวแปรเพื่อประเมินระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างน้อย 2 ถึง 3 ตัวแปร ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการวิจัยนี้จึงใช้ตัวแปรจำนวน 4 ตัว ได้แก่ ทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง กิจกรรมนอกห้องเรียน กลวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนรู้

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ความหมายของทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ทัศนคติ หมายถึง ความเชื่อในคุณค่า การวัด การประเมิน การยอมรับ หรือการตอบสนองหรือหลีกเลี่ยงต่อแนวคิดต่าง ๆ ทัศนคติมีองค์ประกอบอยู่ 3 อย่าง คือ พุทธิปัญญา (Cognition) การประเมิน (Evaluation) และพฤติกรรม (Behavior) โดยองค์ประกอบทางพุทธิปัญญา (Cognitive component) จะรวมถึงความเชื่อหรือความเข้าใจเกี่ยวกับทัศนคติ ส่วนองค์ประกอบทางการประเมิน (Evaluative component) หมายถึง ความรู้สึก เช่น ความชอบหรือไม่ชอบ การยินยอมหรือไม่ยินยอม การยอมรับหรือไม่ยอมรับต่อวัตถุหรือเหตุการณ์ สุดท้ายคือ องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavioral component) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งหรือต่อบุคคลหนึ่ง

(Wenden, 1991)

ในประเทศไทย มีผู้วิจัยที่อธิบายความหมายของทัศนคติ เช่น ชนิดา สร้อยน้ำ (2542) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้สรุปความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคตินั้นคือสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลมีอิทธิพลต่อความคิดและการกระทำเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงออกว่าชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งทัศนคติของแต่ละบุคคลนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และศุภฤทัย สุนนวิริยะ (2550) ได้ให้ความหมายของทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า ทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ ความรู้สึก ความเชื่อหรือความเห็นที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ประเภทของทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

เนื่องจากทัศนคติเป็นนามธรรม เป็นความคิด ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ดังนั้นการที่จะรู้ว่าบุคคลนั้นมีทัศนคติอย่างไร จะต้องมีการวัดทัศนคติ โดยแนวคิดในการวัดทัศนคติการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองนั้นแบ่งออกเป็น 2 ด้าน (Wenden, 1991) คือ

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นความรู้สึก ความเชื่อ ความชอบ หรือความสนใจของผู้เรียนที่จะรับผิดชอบในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยถือว่าตัวเองเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เรียนจะมีการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ สามารถคิดตัดสินใจได้เอง มีการริเริ่มด้วยตนเอง โดยจะทำการสิ่งต่าง ๆ เพื่อหาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและการมีความรับผิดชอบ โดยตั้งใจที่จะจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และยัง สามารถหาวิธีการจดจำ ฝึกฝน และนำไปใช้ซึ่งเป็นวิธีการรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตลอดทั้งกระบวนการ

ทัศนคติต่อความสามารถของตนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ทัศนคติต่อความสามารถของตนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ คือ ความมั่นใจและความเชื่อในตนเองว่า สามารถเรียนรู้ และสามารถจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใด ๆ ในการเรียนรู้ โดยผู้เรียนสามารถวางแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง ด้วยการตั้งเป้าหมาย เลือกวิธีการ อุปกรณ์การเรียน ควบคุมกระบวนการเรียนรู้ วัดความก้าวหน้า และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ทัศนคติมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เนื่องจากเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความรู้สึก มีความเชื่อ หรือความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างไร ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้เรียนจะมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้มากขึ้น แต่ถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจะทำให้ผู้เรียนไม่มีความพยายามที่จะเรียนรู้ กล่าวโดยสรุปคือ การศึกษา

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนั้นเป็นไปเพื่อให้ทราบว่า ทัศนคติของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างไร

วิธีการวัดทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีการใช้เครื่องมือหลายแบบในการทำการวิจัย โดยมีทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยแบบผสม

แลมบ์ (Lamb, 2004) ใช้งานวิจัยแบบผสม (Mixed method) โดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลเชิงปริมาณก่อน จากนั้นจึงใช้แบบสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพิ่มเติม

การวิจัยเชิงปริมาณนั้น เบนสัน (Benson, 2003) ได้ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกรณีศึกษากับนักเรียนเกาหลีและฮ่องกง โดยใช้ปัจจัยในการวัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2 ตัว คือ ทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองและกลวิธีการเรียนรู้ สปรอต และคณะ (Spratt et al., 2002) และแกน (Gan, 2004) ได้ใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองตามแนวความคิดของเวนเดน (Wenden, 1991)

มีงานวิจัยในประเทศไทย ที่ใช้แนวความคิดของ เวนเดน (1991) เพื่อการศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยในงานวิจัยของ ชนิตา สร้อยน้ำ (2542) มีการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และแบบทดสอบความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษและงานวิจัยของ สุภฤทัย สุมนวิริยะ (2550) ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของกลุ่มตัวอย่างที่นักเรียนในโรงเรียนที่จัดการสอนหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนและหลักสูตรปกติโดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการวัดทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยประยุกต์มาจากแบบสอบถามของ สุภฤทัย สุมนวิริยะ (2550) ที่ใช้แนวคิดการแบ่งทัศนคติของ เวนเดน (1991) โดยได้ใช้แบบสอบถามที่จำแนกทัศนคติ เป็น 2 ด้าน คือ แบบวัดทัศนคติต่อบทบาทในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและแบบวัดทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แรงจูงใจ

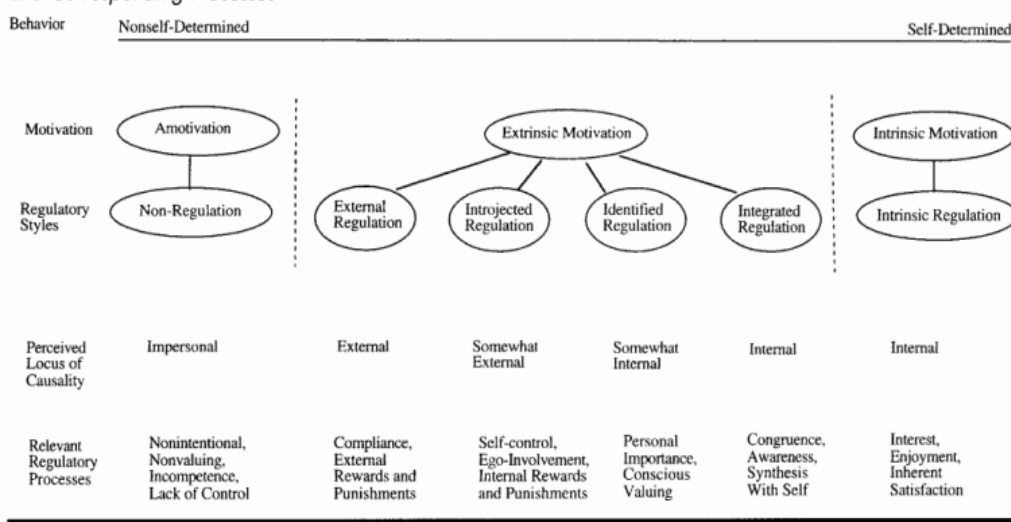
ความหมายของแรงจูงใจ

เดซี และไรอัน (Deci & Ryan, 1985) ได้นำเสนอทฤษฎีการกำหนดการกระทำตัวเอง (Self-determination theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่อธิบายความหมายของแรงจูงใจของมนุษย์ โดยแบ่ง

แรงจูงใจออกเป็น 2 ชนิด ได้แก่ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการทำกิจกรรมด้วยความพอใจ ความสนุกสนานหรือความต้องการของตนเองจากภายในมากกว่าจะเป็นการทำเพื่อหวังผลตอบแทนอย่างอื่น ส่วนของแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเพื่อหวังผลบางอย่างจากกิจกรรมที่ทำ

จากภาพที่ 2-1 เป็นการอธิบายทฤษฎีการกำหนดการกระทำด้วยตนเองของ เดซี และ ไรอัน (Deci & Ryan, 1985) ได้อธิบายมโนทัศน์ของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจนั้นสามารถ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ แรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งแสดงอยู่บนแผนภาพความต่อเนื่อง (Continuum) ของ การกำหนดการกระทำด้วยตนเอง (Self-determination) ที่ปลายด้านหนึ่งของแผนภาพนี้ คือ การไม่สามารถกำหนดการกระทำได้ด้วยตนเอง (Non self - determination) โดยถูกควบคุมด้วยแรงจูงใจภายนอก เป็นการยอมทำตามความต้องการของผู้อื่นเพื่อที่จะได้รับรางวัลตามที่คาดไว้ หรือหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ ส่วนที่ปลายอีกด้านหนึ่งของแผนภาพความต่อเนื่องนี้เป็นการตัดสินใจที่กระทำด้วยตนเองอันเป็นผลจากการควบคุมของแรงจูงใจภายใน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแสดงพฤติกรรมที่มาจากความสนใจ ความสนุกสนานและความพอใจ ซึ่งพบว่า ผู้ที่มีระดับการกำหนดการกระทำด้วยตนเองสูง มักจะแสดงสภาวะที่จะกำหนดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

Figure 1
The Self-Determination Continuum Showing Types of Motivation With Their Regulatory Styles, Loci of Causality, and Corresponding Processes

ภาพที่ 2-1 ทฤษฎีการกำหนดตัวเอง

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1985) ได้อธิบาย แรงจูงใจไว้ว่า แรงจูงใจ คือ พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความพยายาม ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ ซึ่งสอดคล้องกับดอร์นีย์ (Dörnyei, 1998) ที่ได้อธิบายไว้ว่า แรงจูงใจ คือแรงขับจากภายในอย่างหนึ่ง ที่ช่วยผลักดันให้คนบางคนให้ทำบางสิ่งบางอย่างให้สำเร็จ โดยแรงขับนั้นอาจจะมาจากคนที่อยู่รอบ ๆ หรือความคุ้มค่าของสิ่งที่ทำ นอกจากนี้ยังมีผู้วิจัยชาวไทยที่ได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ ได้อธิบายความหมายของแรงจูงใจ ที่มีลักษณะเดียวกัน โดย พรทิพย์ ชัยรววิบูล (2556) อธิบายว่า แรงจูงใจ คือแรงขับหรือแรงกระตุ้นที่เกิดจากความคิดที่มีเป้าหมาย ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ แรงจูงใจมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะหากมีแรงจูงใจที่ดีก็จะส่งผลต่อความสามารถทางภาษาในทางที่ดีด้วย

ชนิดของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพราะแสดงถึงความพยายามและความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ (Dörnyei, 2005; Gardner, 1985; Oxford & Shearin, 1994) ซึ่งแรงจูงใจที่ผู้เรียนมีนั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และยังมีแรงขับเคลื่อนภายในที่ผลักดันให้บางคนทำบางสิ่งบางอย่างให้ประสบความสำเร็จ (Harmer, 1991) เอลลิส (Ellis, 2003) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 4 แบบ คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) และแรงจูงใจเชิงผล (Resultative motivation)

แรงจูงใจภายใน

แรงจูงใจภายใน เป็นสิ่งกระตุ้นหรือผลักดันมาจากภายในตัวบุคคลซึ่งอาจจะเป็นทัศนคติ ความคิด ความสนใจ การเห็นคุณค่า หรือความต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ รู้สึกมีความสุขที่ได้ทำงานชิ้นนั้น ๆ เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการแสดงการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถ มีศักยภาพ มีความสุขในขณะที่กำลังเรียนรู้ โดยไม่ได้เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกเข้ามากระตุ้น (Harmer, 1991; Walker, Greene & Mansell, 2006) นอกจากนี้แรงจูงใจยังแสดงถึงความสนใจ ความพึงพอใจ ความรู้สึกที่ต้องการแข่งขันและเรียนรู้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าสนใจและสนุกสนานมากกว่าที่เกิดจากสิ่งกระตุ้นจากภายนอกเช่น แรงกดดันจากคนรอบข้างหรือจากสิ่งของรางวัล เป็นต้น (Deci & Ryan, 2000)

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ คือแรงจูงใจที่ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้ภาษาที่สามารถนำไปใช้ได้ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนในห้องเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สอบผ่าน เพื่อได้ผลการเรียนที่ดีขึ้น เพื่อสามารถสอบผ่านไปเรียนในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันที่มี

ชื่อเสียง หรือเพื่อให้ได้งานที่ดีในอนาคต (Gardner, 1985) จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจเชิงเครื่องมือนั้นถูกนำไปใช้ในเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเศรษฐกิจและการทำงาน โดยเป็นแรงจูงใจที่กระตุ้นให้ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อความอยู่รอดไม่ว่าจะเป็นการทำงานในต่างประเทศหรือสถานที่ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก (พรทิพย์ ชัยวรวิบูล, 2556)

แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

แรงจูงใจเชิงบูรณาการ เป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจหรือประทับใจในภาษาเป้าหมายโดยเป็นแรงจูงใจที่ผู้เรียนเต็มใจที่จะรับเอาพฤติกรรมของเจ้าของภาษาที่เห็นว่าดีและเหมาะสมกับตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการใช้ชีวิตในสังคม ความรู้สึกชอบการออกเสียง ชอบไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ เพื่อที่จะพูดให้เหมือนเจ้าของภาษาที่ตัวเองสนใจ (Gardner, 1985) ซึ่งสอดคล้องกับเอลลิส (Ellis, 2003) ที่ว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเลือกที่จะเรียนภาษานั้น ๆ เนื่องจากความสนใจในผู้คน วัฒนธรรม ที่แสดงออกมาจากตัวเจ้าของภาษา และ ดอร์นีย์ (Dörnyei, 1998) ที่อธิบายแรงจูงใจเชิงบูรณาการไว้ว่า คือ การที่ผู้เรียนมีความรู้สึกในด้านบวกต่อกลุ่มที่ใช้ภาษาเป้าหมาย มีความต้องการที่จะปฏิสัมพันธ์กับคนในกลุ่มนั้น ๆ และต้องการให้ตัวเองนั้นมีความคล้ายคลึงเหมือนจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมของกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้นด้วย

แรงจูงใจเชิงผล

เอลลิส (Ellis, 2003) ได้อธิบายแรงจูงใจเชิงผลว่าแรงจูงใจเชิงผลเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเนื่องจากผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาได้ผลดีหรือประสบผลสำเร็จจากการเรียนภาษา ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์การเรียนรู้ที่ไม่ดีก็อาจจะหมดกำลังใจในการเรียน ซึ่งคำอธิบายนี้เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับ ดิกกินสัน (Dickinson, 1995) ที่ได้อธิบายว่า หากผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความภูมิใจในความสามารถด้านภาษาของตนเอง ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน

ซึ่งจากเนื้อหาข้างต้นสรุปได้ว่า แรงจูงใจ คือสิ่งที่กระตุ้นเพื่อให้เกิดความต้องการหรือไม่ต้องการทำสิ่งต่าง ๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา โดยสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ แรงจูงใจภายในซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากสิ่งเร้าภายในกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการประกอบอาชีพหรือดำรงชีวิต แรงจูงใจเชิงบูรณาการเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกดีกับตัวเจ้าของภาษา ต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และแรงจูงใจเชิงผล เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน มีความภาคภูมิใจกับผลที่ได้รับทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

วิธีการวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้

การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผู้วิจัยแต่ละท่านได้ใช้เครื่องมือต่าง ๆ ในการเก็บข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นการใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการสำรวจ

ดีธารามานี และชาน (Detaramani & Chan, 1999) ได้ทำการวิจัยเพื่อจะทดสอบความจำเป็นของแรงจูงใจของนักเรียนต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการใช้แบบสอบถามและใช้การสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามจะใช้เพื่อเก็บข้อมูลเบื้องต้นจากกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้ข้อมูลเบื้องต้นแล้ว จะเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวนร้อยละ 5 เพื่อทำการสัมภาษณ์ในเชิงลึกต่อไป

เซง และชาง (Cheng & Chang, 2013) ใช้การวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม เพื่อศึกษาแรงจูงใจและความวิตกกังวลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) เป็นการศึกษาและวิเคราะห์นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีในประเทศไต้หวัน เพื่อศึกษาผลของความวิตกกังวลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (English learning anxiety) ที่ส่งผลกระทบต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English learning motivation) ในรูปแบบต่าง ๆ โดยพบว่า ความวิตกกังวลต่อแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างจะมีลักษณะที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับเพศและสาขาวิชาของกลุ่มตัวอย่าง

พรทิพย์ ชัยวรวิบูล (2556) ใช้งานวิจัยแบบผสม (Mixed method research) เพื่อศึกษาระดับและประเภทของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีผลต่อระดับความสามารถและการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังและการพูด โดยในงานวิจัยจะใช้แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและการสัมภาษณ์เพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพกับกลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนิสิตและอาจารย์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แบบสอบถามของพรทิพย์ ชัยวรวิบูล (2556) และเซง และชาง (Cheng & Chang, 2013) โดยงานวิจัยทั้ง 2 ชิ้น ได้ใช้แนวทางการจำแนกชนิดของแรงจูงใจตามแบบของ การ์ดเนอร์ (Gardner, 1985) เอลลิส (Ellis, 2003) และ เดซี และไรอัน (Deci & Ryan, 2000) เพื่อออกแบบแบบสอบถาม โดยแบ่งแรงจูงใจออกเป็น 4 แบบ คือ แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงผล

นอกจากแรงจูงใจที่เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเองแล้ว นักวิจัยหลายท่านเชื่อว่า การทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจะช่วยปรับปรุงการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้ที่ทำกิจกรรมนอกห้องเรียน (Hyland, 2004; Benson, 2003; Lamb, 2004; Spratt et al., 2002) ในหัวข้อต่อไปจะกล่าวถึงการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ความหมายกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน คือ กิจกรรมที่นักเรียนทำนอกเหนือจากการเรียนรู้ในห้องเรียน โดยอาจเกี่ยวข้องทั้งทางตรงหรือทางอ้อมกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นการเรียนรู้และพฤติกรรมที่อยู่นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนอย่างเป็นทางการ (Kuh, 1994; Hyland, 2004) มีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงทักษะทางด้านภาษาทักษะโดยไม่ได้ถูกบังคับจากบุคคลใด ๆ เช่น การเรียนในห้องสมุด การพูดคุยกับเพื่อนและครู การมีส่วนร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน การทำงานทั้งในและนอกสถานศึกษา และการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ทั้งทรัพยากรบุคคลและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดให้ เพื่อการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง (อาทิตยา เวียงนิล, 2553; Kuh, 1994; Hyland, 2004) หรืออาจกล่าวได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนคือกิจกรรมที่นักเรียนได้พิจารณาว่าจะทำด้วยตนเองภายนอกห้องเรียน (Yap, 1998)

ชนิดของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีความสำคัญต่อการฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Benson, 2001) โดยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนั้นจะรวมทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

กิจกรรมที่เกี่ยวกับทักษะการฟัง ได้แก่ การฟังวิทยุ ฟังเพลง การฟังบทสนทนาในรายการโทรทัศน์ และการฟังบทสนทนาในภาพยนตร์ ในส่วนของกิจกรรมที่เกี่ยวกับการอ่าน เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นิตยสาร หนังสือเรียน ประกาศ เว็บไซต์และอีเมล ในส่วนของกิจกรรมที่เกี่ยวกับการพูด จะเป็นการพูดกับครู เพื่อน ครอบครัว และบุคคลทั่วไป และในส่วนของกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเขียนจะเป็น การเขียนบันทึกส่วนตัว จดหมาย ไปรษณีย์บัตร บันทึกประจำวัน อีเมล และบันทึกในเว็บไซต์ (Pickard, 1996; Yap, 1998; Spratt et al., 2002; Hyland, 2004; Lamb, 2004; Lee, 2005) ดังตารางที่ 2-2

ตารางที่ 2-2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

กิจกรรมนอกห้องเรียน	พิล (Pill)	ไฮแลนด์ (Hyland)	แลมบ์ (Lamb)	ลี (Lee)	พิกการ์ด (Pickard)	สปรอต (Spratt)
การฟัง						
ฟังวิทยุ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ฟังเทปภาษาอังกฤษ	✓			✓		
ดูโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	✓	✓	✓	✓	✓	✓
การอ่าน						
หนังสือพิมพ์	✓	✓		✓	✓	✓
นิตยสาร	✓		✓	✓	✓	✓
นิยาย	✓	✓		✓	✓	
กลอน				✓	✓	
การอ่าน						
หนังสือเรียน	✓	✓		✓		✓
คำเตือน				✓		✓
อินเทอร์เน็ต	✓	✓	✓	✓		✓
อีเมล	✓		✓	✓		
การพูด						
ครู	✓		✓	✓		
เพื่อน	✓	✓	✓	✓		✓
บุคคลอื่น ๆ	✓	✓		✓		✓
การเขียน						
จดบันทึก				✓		✓
จดหมาย	✓			✓		✓
บันทึกประจำวัน						✓
อีเมล	✓	✓		✓		✓
เว็บไซต์			✓			✓
อื่น ๆ	✓		✓			

(ศุภฤทัย สุนนวิริยะ, 2550)

จากงานวิจัยของ ศุภฤทัย สุมณวิริยะ (2550) พบว่า ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะเลือกทักษะที่เป็น การรับสาร (Receptive skill) เช่น การอ่านและการฟังมากกว่าทักษะการส่งสาร (Productive skill) เช่น การพูดและการเขียน โดยกิจกรรมส่วนใหญ่ที่ผู้เรียนเลือกนั้นจะเกี่ยวข้องกับการสื่อสาร และความบันเทิง เช่น รายการ โทรทัศน์ การดูภาพยนตร์ การอ่านนิตยสารและการเล่นอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิกคาร์ด (Pickard, 1996) และ แยป (Yap, 1998) ที่ได้ศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนของนักเรียนชาวเยอรมันและฮ่องกง พบว่า นักเรียนมีแนวโน้มที่จะใช้ทักษะที่เกี่ยวข้องกับการรับสารมากกว่าทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะการส่งสาร การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งเน้นไปที่กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียนที่เป็นทักษะการรับสาร อันได้แก่ ทักษะการอ่านและทักษะการฟัง

จากเนื้อหาข้างต้นสรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียน คือกิจกรรมที่ผู้เรียนรู้ทำนอกเหนือจากกิจกรรมในห้องเรียนในเวลาปกติ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนพิจารณาด้วยตนเองว่าจะทำหรือไม่ทำ อาจจะเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นทางตรงหรือเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นทางอ้อมก็ได้

วิธีการวัดกิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียน

จากการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียนของ สแปรต และคณะ (Spratt et al., 2002) และ ลี (Lee, 2005) พบว่า เป็นงานวิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน แบบสอบถามที่ใช้นั้นสร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิดการเรียนรู้ด้วยตนเองของ เดซี และไรอัน (Deci & Ryan, 1985) และ โฮลค (Holec, 1981) โดยที่ ลี (Lee, 2005) ใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เพื่อศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนชาวฮ่องกงมาใช้ เมื่อปรับปรุงแบบสอบถามแล้วได้ทำการทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มนำร่อง (Pilot study) เพื่อหาข้อบกพร่องแล้วปรับปรุงให้เหมาะสมก่อนที่จะนำมาใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

นักวิจัยบางท่านใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลมากกว่าหนึ่งแบบ เช่น พิกคาร์ด (Pickard, 1996) และ แยป (Yap, 1998) ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียนและทำให้ข้อมูลน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น โดยการใช้ข้อมูลเชิงลึกจากการสัมภาษณ์ ซึ่ง พิกคาร์ด (Pickard, 1996) ได้ศึกษา กิจกรรมการเรียนรู้อังกฤษนอกห้องเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวเยอรมันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ส่วน แยป (Yap, 1998) ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวฮ่องกง

ไฮแลนด์ (Hyland, 2004) ใช้เครื่องมือ 3 แบบในการเก็บข้อมูลอันประกอบด้วย แบบสอบถาม (Questionnaire) บันทึกประจำวันของนักเรียน (Student journal) และการสัมภาษณ์ (Interviews) กลุ่มตัวอย่างจะถูกถามเพื่อเก็บบันทึกประจำวัน โดยสำรวจว่าในแต่ละวันกลุ่มตัวอย่างมีการทำกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษอะไรบ้าง

แลมบ์ (Lamb, 2004) ใช้เครื่องมือ 3 แบบในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามการสัมภาษณ์ แบบกึ่งมีโครงสร้างและการสังเกต โดยใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับทัศนคติ แรงจูงใจ และระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากนั้นจึงใช้การสัมภาษณ์และการสังเกต เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นกิจกรรมที่รวบรวมจากรายชื่อ กิจกรรมการเรียนรู้จากงานวิจัยของนักวิจัยหลาย ๆ ท่าน ได้แก่ พิกการ์ด (Pickard, 1996) สปรอต และคณะ (Spratt et al., 2002) ไฮแลนด์ (2004) แลมบ์ (Lamb, 2004) และ ลี (Lee, 2005) แล้วนำ กิจกรรมต่าง ๆ ที่นักวิจัยเหล่านี้ศึกษามาเป็นแนวทางในการออกแบบแบบสอบถาม โดยรายชื่อของ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคู่ได้จากตารางที่ 2-2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียน

ในการทำกิจกรรมแต่ละอย่าง ผู้เรียนมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อทำกิจกรรมนั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลวิธีการเรียนรู้ทางตรง (Direct strategy) หรือกลวิธีทางอ้อม (Indirect strategy) โดย จะได้ศึกษาในหัวข้อถัดไป

กลวิธีการเรียนรู้

ความหมายกลวิธีการเรียนรู้

กลวิธีการเรียนรู้ (Learning strategies) หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น กระบวนการคิด การวางแผน การกระทำที่ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น สนุกสนานมากขึ้น และมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยที่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสูงสุดในการเรียนรู้ “กลวิธีการเรียนรู้” คือสิ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนของตนเอง เป็นสิ่งที่ใช้สำหรับการเรียนรู้ในระดับสูง เช่น การกำหนดแผนการเรียน การดำเนินการเพื่อเป็นหนทางไปสู่การแก้ปัญหาแบบเป็นระบบ กระบวนการ และแผนการเรียน ที่ผู้เรียนใช้ในการรับข้อมูล เก็บข้อมูล และเลือกใช้ข้อมูลทางภาษาเพื่อสื่อสารอีกด้วย (Wenden & Rubin, 1987; Oxford, 1990; Stern, 1992) หรืออาจสรุปได้ว่ากลวิธีการเรียนรู้ คือวิธีการ เทคนิค การกระทำ หรือกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ โดยมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมการเรียน วางแผนการเรียน ทำความเข้าใจหรือแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ภาษา (ศุภฤทัย สุมนวิริยะ, 2550; กาญจน์พิชชา ถวิลไทย,

2551; ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2555)

ชนิดของกลวิธีการเรียนรู้

อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้แบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนรู้เป็น 2 กลวิธี คือ กลวิธีการเรียนรู้ทางตรงและกลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อม ซึ่งยังสามารถแบ่งเป็นกลวิธีย่อยได้อีก 6 กลวิธีย่อย ได้แก่ ได้แก่กลวิธีการจำ (Memory strategies) กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) กลวิธีการทดแทน (Compensation strategies) กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies) และกลวิธีทางสังคม (Social strategies) โดย สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส (2553) ภูริวัจน์ วงศ์เลย (2554) และแพรวพรรณ พริ้งพร้อม (2551) ได้อธิบายกลวิธีการเรียนรู้ที่ได้ศึกษาตามรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ของ อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) ไว้ดังนี้

กลวิธีการเรียนรู้ทางตรง

กลวิธีการเรียนรู้ทางตรงคือ กลวิธีที่เป็นการเรียนรู้เนื้อหา ที่ภาษาเป็นภาษาเป้าหมาย โดยตรง เป็นกลวิธีที่มีการดำเนินการอย่างตั้งใจ เป็นพฤติกรรมการเรียนรู้เพื่อมุ่งเน้นการใช้ภาษา ซึ่ง อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ทางตรงเป็น 3 กลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีการจำ (Memory strategies) กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) และกลวิธีการทดแทน (Compensation strategies)

กลวิธีการจดจำ

กลวิธีการจดจำ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนเก็บข้อมูลความรู้ทางภาษาไว้โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์ และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ ซึ่งกลวิธีการจำมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความรู้ต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษา ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติโดยผู้เรียนสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง ได้แก่ การจัดกลุ่มคำศัพท์ การนำความรู้ใหม่ไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิมแล้วนำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ผู้เรียนมีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง รวมทั้งมีการทบทวนความจำ โดยอาจเป็นการทบทวน โครงสร้างทางภาษา การทบทวนคำศัพท์และการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางประกอบการอธิบาย การใช้เทคนิคด้านกลไก เช่น การเขียนคำศัพท์ต่าง ๆ บนบัตรคำ เป็นต้น

กลวิธีพุทธิปัญญา

กลวิธีพุทธิปัญญา เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง ซึ่งผู้เรียนกำหนดและปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อให้มีส่วนร่วมในการใช้ภาษา โดยผู้เรียนฝึกฝนด้วยการทำซ้ำ การฝึกเขียน หรือพูดอย่างมีรูปแบบ การจำและใช้กฎเกณฑ์ของภาษา การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยค การรับและส่งสาร เช่น การฟังหรืออ่านเพื่อจับใจความสำคัญหรือเพื่อหาข้อมูลเฉพาะจุดที่ต้องการ และการใช้แหล่งข้อมูลในการรับและส่งสาร มีการวิเคราะห์และการให้เหตุผล ได้แก่ การให้เหตุผลโดยใช้กฎเกณฑ์ การวิเคราะห์คำพูดหรือข้อความ การวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบของภาษา

ระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ การแปล การถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย และมีการสร้างแบบหรือ โครงสร้างของสารที่รับและส่งขึ้นมาใหม่ ได้แก่ การจดโน้ตย่อ การสรุป ความ และการสร้างความเด่นชัดให้กับใจความสำคัญ เช่น จัดเส้นใต้ หรือทำเครื่องหมายดอกจัน ที่ข้อความ เป็นต้น

กลวิธีการทดแทน

กลวิธีการทดแทนเป็นกลวิธีที่เน้นความเข้าใจของผู้เรียนเป็นหลักจนสามารถเติมเต็ม ความรู้ที่ขาดหายไปได้อย่างถูกต้องครบถ้วน ทำให้ทักษะการพูดและการเขียนของผู้เรียนมีความ คล่องตัวมากขึ้นโดยไม่ต้องเสียเวลาในการคิดนาน อาจจะกล่าวได้ว่ากลวิธีการทดแทนเป็นการเดา อย่างมีหลักการ โดยเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียน ไม่รู้ การใช้ภาษาท่าทาง ภาษามือ หรือแม้แต่การใช้ภาษาแม่ในการสื่อสาร ในกรณีที่ไม่สามารถ นึกคำในภาษาที่เราต้องการสื่อออกไป

กลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อม

กลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อมเป็นกลวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ทางภาษาแม้ว่า อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียน และผู้เรียนไม่ได้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาโดยตรงก็ตาม โดย อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อมออกเป็น 3 กลวิธีย่อย คือ กลวิธี อภิปัญญา (Metacognitive strategies) กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies) และกลวิธีทางสังคม (Social strategies)

กลวิธีอภิปัญญา

กลวิธีอภิปัญญา เป็นกลวิธีที่ใช้ในการประเมินและตรวจสอบการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนสามารถจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ จัดการเนื้อหาสาระและวางแผนการเรียนรู้ ค้นหาวิธีการ เรียนที่ได้ผล การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยผู้เรียนสามารถกำหนดจุดประสงค์ของ การทำงานแต่ละชิ้น หรือการวางแผนไว้ล่วงหน้าสำหรับงานที่ได้รับแต่ละชิ้นแล้วสามารถประเมิน ผลลัพธ์ที่ได้จากการนำกลวิธีการเรียนรู้เข้ามาใช้ได้ ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนเลือกใช้วิธีการในการช่วยจำ คำศัพท์ โดยวิธีการเชื่อมโยงคำศัพท์กับรูปภาพ เลือกวิธีการพูดซ้ำ ๆ บางคนอาจเลือกการแยกคำให้ เข้ากับกลุ่มคำอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อการขยายความหมาย และสร้างบัตรคำเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ วิธีการต่าง ๆ นี้ ผู้เรียนแต่ละคนอาจเลือกใช้แตกต่างกันออกไปเพื่อช่วยในการเรียนรู้ของแต่ละคน

กลวิธีด้านอารมณ์

กลวิธีด้านอารมณ์ เป็นกลยุทธ์การเรียนภาษาที่ครอบคลุมทัศนคติ แรงจูงใจ และค่านิยม ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษา ใช้เพื่อลดความเครียดในการเรียนภาษาโดยเป็นกลวิธีที่ถูกนำเข้ามาใช้ เพื่อจัดการกับสภาพอารมณ์และทัศนคติ รวมทั้งใช้ในการส่งเสริมหรือพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง

ของผู้เรียน ได้แก่ การที่ผู้เรียนตระหนักถึงระดับของสภาพอารมณ์และความวิตกกังวล แล้วพยายามลดความวิตกกังวล ด้วยการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ หรือพูดกับตัวเองในทางบวก โดยการพูดชมเชยตนเองเพื่อเสริมแรงในการเรียน มีการให้รางวัลตนเองเมื่อทำงานบรรลุผลสำเร็จ เป็นต้น

กลวิธีทางสังคม

กลวิธีทางสังคม เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อช่วยในการเรียนรู้ภาษา กลวิธีทางสังคมเป็นกลวิธีที่เกิดขึ้นระหว่างบุคคลกับบุคคลเป็นกลวิธีที่นำมาใช้เพื่อเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและมีความเข้าใจในเป้าหมายทางวัฒนธรรมของภาษาที่เรียนรู้ สำหรับกลวิธีทางสังคมนี้ผู้เรียนใช้การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเพื่อสร้างความรู้ให้กับตนเอง เช่น การสอบถามบุคคลอื่นเพื่อยืนยันหรือตอบข้อสงสัย การขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น การสนทนากับเจ้าของภาษาและการสำรวจวัฒนธรรมและบรรทัดฐานของสังคมที่มีการใช้ภาษาที่ต้องการเรียนรู้ รวมทั้งกลวิธีทางสังคมจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถเพิ่มขึ้นในการพัฒนาความเข้าใจ ความคิด และความรูสึกของผู้อื่น

จากเนื้อหาข้างต้นสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง คือ วิธีการที่ผู้เรียนใช้เพื่อเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ กลวิธีทางตรงซึ่งประกอบไปด้วย กลวิธีย่อยอื่น ได้แก่ กลวิธีการจำ กลวิธีพหุทธิปัญญา และกลวิธีการทดแทน ในส่วนของกลวิธีทางอ้อม ประกอบไปด้วย กลวิธีอภิปัญญา กลวิธีด้านอารมณ์ และกลวิธีทางสังคม โดยกลวิธีทางตรง คือกลวิธีการเรียนรู้ที่ต้องใช้กระบวนการคิดโดยตรงไปที่ตัวภาษา เป็นการจดจำ ฝึกฝนหรือทำซ้ำจนมีความชำนาญ ส่วนกลวิธีทางอ้อม คือ กลวิธีที่ช่วยเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยเป็นการวางแผนการเรียนรู้ การสร้างแรงจูงใจ การพยายามเรียนรู้สิ่งที่ไม่เข้าใจเพื่อที่จะได้บรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง

วิธีการวัดกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

เพื่อที่จะศึกษาวิธีการเรียนรู้ เครื่องมือหลายประเภทถูกนำมาใช้เพื่อเก็บข้อมูล เช่น แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ การสังเกต งานวิจัยบางฉบับเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ จะใช้วิธีคิดดัง ๆ (Think aloud protocol) เพื่อใช้วัดกลวิธีการเรียนรู้ (Vandergrift, 1997; Chamot & El-Dinary, 1999) มีนักวิจัยบางท่าน เช่น เบรมเนอร์ (Bremner, 1998) ได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษา กลวิธีการเรียนรู้ เช่น การใช้แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ (Strategy Inventory for Language Learning: SILL) เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้

ธีราภรณ์ พลายนเล็ก (2555) ได้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและศึกษาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนคณะครุศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร แบ่งตามกลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสุตรยามาเน่ (Yamane) ใช้แบบสอบถามลักษณะการเรียนรู้และแบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนที่ประยุกต์จากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (SILL) ของ อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลซึ่งพบว่า นักศึกษาแต่ละกลุ่มจะมีการใช้ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ของ ชีราภรณ์ พลายนเล็ก (2555) โดยแบบสอบถามนั้นประยุกต์มาจากแบบสอบถาม SILL (Strategy Inventory for Language Learning) ที่ได้แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองออกเป็น 2 กลวิธี คือ กลวิธีการเรียนรู้ทางตรงและกลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อม และยังสามารถแบ่งเป็นกลวิธีย่อยได้อีก 6 กลวิธีย่อย ได้แก่ กลวิธีการจำ กลวิธีพหุปัญญา กลวิธีการทดแทน ซึ่งอยู่ในกลวิธีการเรียนรู้ทางตรง ส่วนกลวิธีอภิปัญญา กลวิธีด้านอารมณ์ กลวิธีทางสังคม ซึ่งอยู่ในกลวิธีทางอ้อม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนรู้ด้วยตนเอง

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นแนวคิดที่มีมานาน โดยผู้ที่เป็นคนต้นแบบของการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ โฮเลค (Holec, 1981) ซึ่งได้นำแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมาเผยแพร่ในยุโรป หลังจากนั้นแนวคิดนี้จึงเป็นที่กล่าวถึงอย่างมาก โดยเฉพาะเมื่อมีการอภิปรายทางวิชาการ มีนักวิชาการหลายท่านได้เข้ามาศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองแล้วมีการให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเองในแบบต่าง ๆ อีกมากมาย (Dickinson, 1987; Benson & Voller, 1997)

ดาเฟย (Dafei, 2007) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยตนเองกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในวิทยาลัยครู ประเทศจีน จำนวน 129 คนจากทั้งหมด 7 คณะ โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุเฉลี่ย 19 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างได้ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาอย่างน้อย 7 ปีนับตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจนถึงระดับวิทยาลัยชั้นปี 1 โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐาน แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ และนักศึกษาต้องผ่านการสอบ ภาษาอังกฤษเชิงปฏิบัติในระดับปี (Practical English tests for colleges level B) โดยผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันในทางบวก

ศุภฤทัย สุนนวิริยะ (2550) ศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองผ่านปัจจัยการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 3 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ กลวิธีการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน ทำการศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็นนักเรียนในหลักสูตรปกติเปรียบเทียบกับนักเรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนเหล่านี้ได้เรียนในหลักสูตรทั้ง 2 มาไม่น้อยกว่า 3 ปี ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักเรียนที่ศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษจะมีระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนที่เรียนในหลักสูตรปกติ โดยนักเรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ การใช้กลวิธีการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนที่ทำให้พวกเขาเป็นผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ด้วยตนเองสูงกว่านักเรียนในหลักสูตรปกติ

จากผลการศึกษาการเรียนรู้ด้วยตนเองของ สุภฤทัย สุมนวิริยะ (2550) พบว่าการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีส่วนสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองหลาย ๆ ปัจจัย ได้แก่ ทัศนคติต่อการเรียนรู้ การใช้กลวิธีการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ทัศนคติต่อการเรียนรู้

ชนิตา ศรีอ่อนน้ำ (2542) ได้ศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิคในกรุงเทพมหานคร โดยเลือกนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมที่กำลังเรียนอยู่ภาคปลายจากสถาบันต่าง ๆ โดยแบ่งเป็น 6 กลุ่มช่าง ได้แก่ สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาช่างเทคนิคการผลิต สาขาวิชาช่างเทคนิคโลหะ สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง และสาขาช่างก่อสร้าง เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนแล้วพบว่า สาขาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะมีทัศนคติที่ดีกว่านักเรียนในสาขาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าระดับของทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญ

แรงจูงใจ

งานวิจัยของ สปรอต และคณะ (Spratt et al., 2002) ได้ประเมินความพร้อมของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยวัดมุมมองของนักเรียนที่มีต่อความรับผิดชอบของครู ความมั่นใจในความสามารถที่ทำงานด้วยตนเอง และการประเมินระดับของแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษากับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยสารพัดช่างฮ่องกง (Hong Kong Polytechnic University) ซึ่งเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จากสาขาต่าง ๆ จำนวนทั้งสิ้น 508 คน ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งจากการศึกษาพบว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง

เพ็ชรทองคำ (Phetthongkam, 2009) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 54 คน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มที่เรียนเก่งกับกลุ่มที่เรียนอ่อน โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน

(Multi-stage sampling) ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ให้กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลด้วยตนเอง (Self-administered questionnaire) แล้วพบว่าปัจจัยการเรียนรู้ด้านแรงจูงใจของนักเรียน ทั้ง 2 กลุ่มมีความสัมพันธ์ด้านบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ไฮแลนด์ (Hyland, 2004) ได้ศึกษานักศึกษาในประเทศฮ่องกงเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาศึกษาศาสตร์ จำนวน 238 คน โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูล พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ มักจะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับสาร (Receptive skill) มากกว่าทักษะการส่งสาร (Productive skill) เช่น นักเรียนจะเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ โดยใช้การอ่านหรือการฟัง มากกว่าการพูดหรือการเขียน

กลวิธีการเรียนรู้

ปทุมชกร ศรีนุเสณ (2551) ได้ศึกษาปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา จังหวัดร้อยเอ็ด ตัวอย่างในการวิจัยประกอบด้วยผู้เรียนแผนการเรียนธรรมดา 60 คน และผู้เรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ 60 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษา (SILL) และการสัมภาษณ์ ผลจากการเปรียบเทียบระบุว่า ทั้ง 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนภาษาอังกฤษกับนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนทั่วไป มีการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

วอร์ดัน (Wharton, 2000) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาสองภาษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในประเทศสิงคโปร์ โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษาสองภาษาในมหาวิทยาลัย ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 678 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้ภาษา (SILL) ของ อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1990) จำนวน 80 ข้อ ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนรู้และการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งนักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูง ใช้กลวิธีการเรียนภาษามากกว่านักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาด้อยอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูง จะใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาดำ อย่างมีนัยสำคัญ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี พร้อมทั้งมีวุฒิภาวะเพียงพอที่จะพิจารณาวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จากการหาข้อมูล โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่ ในจังหวัดชลบุรี พบว่า โรงเรียนชลราษฎรอำรุง เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18 มีการแบ่งแผนการเรียนเป็นสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ซึ่งในแต่ละแผนการเรียนมีการแบ่งเป็นห้องเรียนที่มีผลการเรียนดีและห้องเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน โดยโรงเรียนชลราษฎรอำรุง ใช้เกรดเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งห้อง ซึ่ง ในปีการศึกษา 2559 มีจำนวนนักเรียน 699 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น ด้วยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ 1. นักเรียนที่เรียนอยู่ในห้องสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ที่มีผลการเรียนดีที่สุด 2. นักเรียนที่เรียนอยู่ในห้องสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุด 3. นักเรียนที่เรียนอยู่ในห้องสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ที่มีผลการเรียนดีที่สุด และ 4. นักเรียนที่เรียนอยู่ในห้องสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุด

โรงเรียนชลราษฎรอำรุง ใช้เกรดเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการแบ่งห้อง ซึ่งนักเรียนที่มีผลการเรียนดีที่สุดของสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จะถูกจัดให้อยู่ในห้อง 16 นักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุดของสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์จะถูกจัดให้อยู่ในห้อง 8 นักเรียนที่มีผลการเรียนดีที่สุดของสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้อยู่ในห้อง 4 และนักเรียนที่มีผล

การเรียนอ่อนที่สุดของสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษจะถูกจัดให้อยู่ในห้อง 9 ผู้วิจัยจัดกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ 1 นักเรียนที่เรียนอยู่ในสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ที่มีผลการเรียนดีที่สุด มีนักเรียน 54 คน (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 16)

กลุ่มตัวอย่างที่ 2 นักเรียนที่เรียนอยู่ในสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุด จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 53 คน (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 8)

กลุ่มตัวอย่างที่ 3 นักเรียนที่เรียนอยู่ในสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ที่มีผลการเรียนดีที่สุด จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 52 คน (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 4)

กลุ่มตัวอย่างที่ 4 นักเรียนที่เรียนอยู่ในสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุด จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียน 52 คน (นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ห้อง 9)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างและ ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการประยุกต์เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยโดยมีขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง และปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ประยุกต์แบบสอบถามตามแนวคิดและทฤษฎีที่ได้ศึกษามา โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมายของแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง

แบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ แผนการเรียน และห้องเรียนที่กำลังเรียนอยู่ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด ซึ่งเป็นคำถามที่มีตอบเพียงคำตอบเดียว

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการเรียนรู้ด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง แบ่งสอบถามออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามการเรียนรู้ด้วยตนเอง

แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้จากแบบสอบถามของ ดาเฟย (Dafei, 2007) เพื่อทำการวัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แบบสอบถามการเรียนรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ เพื่อวัดตัวแปรย่อย 10 ตัวแปร โดยแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง 5 ระดับ โดยกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมิน ดังนี้

5 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด

4 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองมาก

3 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองปานกลาง

2 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อย

1 หมายถึง นักเรียนไม่เคยมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อยที่สุด

ใช้การประเมินผล โดยการหาค่าเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น โดยการหาช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนที่มีค่ามากที่สุด} - \text{คะแนนที่มีค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.08 \end{aligned}$$

4.21-5.00 หมายถึง มีการเรียนรู้ด้วยตนเองระดับมากที่สุด

3.41-4.20 หมายถึง มีการเรียนรู้ด้วยตนเองระดับมาก

2.61-3.40 หมายถึง มีการเรียนรู้ด้วยตนเองระดับปานกลาง

1.81-2.60 หมายถึง มีการเรียนรู้ด้วยตนเองระดับน้อย

1.00-1.80 หมายถึง มีการเรียนรู้ด้วยตนเองระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แบบสอบถามของ ศุภฤทัย สุมนวิริยะ (2550) ซึ่งได้ใช้แนวคิดของ เวนเดน (Wenden, 1991) เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยแบ่งทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองออกเป็น 2 ด้าน คือ ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แบบสอบถามที่ใช้วัดปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วน ซึ่งมีข้อย่อยจำนวนรวม 40 ข้อย่อย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จำนวน 20 ข้อ

ส่วนที่ 2 ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จำนวน 20 ข้อ

คำถามแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามระดับความคิดเห็น 5 ระดับ กำหนดค่าน้ำหนักของการประเมิน ดังนี้

5 หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง
4 หมายถึง	นักเรียนเห็นด้วย
3 หมายถึง	นักเรียนรู้สึกเฉย ๆ
2 หมายถึง	นักเรียนไม่ค่อยเห็นด้วย
1 หมายถึง	นักเรียนไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ใช้การประเมินผล โดยการหาค่าเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น โดยการหาช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนที่มีค่ามากที่สุด} - \text{คะแนนที่มีค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

4.21-5.00	หมายถึง	นักเรียนมีทัศนคติที่ดีมากในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
3.41-4.20	หมายถึง	นักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
2.61-3.40	หมายถึง	นักเรียนมีทัศนคติที่เป็นกลางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
1.81-2.60	หมายถึง	นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ค่อยดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
1.00-1.80	หมายถึง	นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนั้น ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้แบบสอบถามของ พรทิพย์ ชัยวรวิบูล (2556) และ เซง และชาง (Cheng & Chang, 2013) ได้แบ่งแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ออกเป็น 4 ชนิด คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental motivation) แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative motivation) และแรงจูงใจเชิงผล (Resultative motivation)

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 20 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น

1. แรงจูงใจภายใน จำนวน 5 ข้อ
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ จำนวน 5 ข้อ
3. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ จำนวน 5 ข้อ
4. แรงจูงใจเชิงผล จำนวน 5 ข้อ

โดยคำถาม แต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามระดับแรงจูงใจ 5 ระดับ กำหนดค่าน้ำหนักของการประเมิน ดังนี้

5 หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4 หมายถึง	เห็นด้วย
3 หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2 หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1 หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ใช้การประเมินผล โดยการหาค่าเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น โดยการหาช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\text{ความกว้าง ของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนที่มีค่ามากที่สุด} - \text{คะแนนที่มีค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5 - 1}{5} = 0.8$$

5

4.21-5.00	หมายถึง	แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง	แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมาก
2.61-3.40	หมายถึง	แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองปานกลาง

- 1.81-2.60 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองน้อย
 1.00-1.80 หมายถึง แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองน้อยที่สุด
 ตอนที่ 4 แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้
 ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ในส่วนของแบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แบบสอบถามของ สุกฤทัย สุมนวิริยะ (2550) ซึ่งได้รวบรวมกิจกรรมการเรียนรู้จากงานวิจัยของ พิกการ์ด (Pickard, 1996) สปรอต และคณะ (Spratt, Humphreys & Chan., 2002) ไฮแลนด์ (Hyland, 2004) แลมป์ (Lamb, 2004) และ ลี (Lee, 2005) โดยได้แบ่งแบบสอบถามเป็น 2 ด้าน คือ แบบสอบถามกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง และแบบสอบถามกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการอ่าน

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้
 ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 11 ข้อ แบ่งออกเป็น

1. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง 5 ข้อ
2. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการอ่าน 6 ข้อ

คำถามแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง 5 ระดับ กำหนด
 ค่าน้ำหนักของการประเมินดังนี้

- 5 หมายถึง ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ยมากกว่า 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- 4 หมายถึง ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ย 4-6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- 3 หมายถึง ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ย 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- 2 หมายถึง ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ยน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- 1 หมายถึง ไม่มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ใช้การประเมินผลโดยการหาค่าเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น โดยการหาช่วงความ
 กว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนที่มีค่ามากที่สุด} - \text{คะแนนที่มีค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{5-1}{5} = 0.8$$

- 4.21-5.00 หมายถึง นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับสูงมาก
- 3.41-4.20 หมายถึง นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับสูง
- 2.61-3.40 หมายถึง นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับปานกลาง
- 1.81-2.60 หมายถึง นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับต่ำ
- 1.00-1.80 หมายถึง นักเรียนทำการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับต่ำมาก
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ในส่วนของแบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามของ ชีราภรณ์ พลายเล็ก (2555) มาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูล โดย ชีราภรณ์ พลายเล็ก ได้ใช้แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษา (SILL) ของ อ็อกฟอร์ด (Oxford, 1991) เป็นแนวทางในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แบ่งกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองออกเป็น 2 กลวิธี คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทางตรง ประกอบไปด้วย กลวิธีการจำ (Memory strategies) กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) และกลวิธีการทดแทน (Compensation strategies) ในส่วนของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทางอ้อม ประกอบไปด้วย กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies) กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies) กลวิธีทางสังคม (Social strategies)

แบบสอบถามปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ประกอบด้วยแบบสอบถามจำนวน 36 ข้อ แบ่งออกเป็น

1 กลวิธีการจดจำ (Memory strategies)	จำนวน 6 ข้อ
2 กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)	จำนวน 6 ข้อ
3 กลวิธีการทดแทน (Compensation strategies)	จำนวน 6 ข้อ
4 กลวิธีอภิปัญญา (Metacognitive strategies)	จำนวน 6 ข้อ
5 กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies)	จำนวน 6 ข้อ
6 กลวิธีทางสังคม (Social strategies)	จำนวน 6 ข้อ

คำถามแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือกตามระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง 5 ระดับ กำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินดังนี้

5 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยมากกว่า 10 ครั้งต่อสัปดาห์

4 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยต่อสัปดาห์ 7-9 ครั้งต่อสัปดาห์

3 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยต่อสัปดาห์ 4-6 ครั้งต่อสัปดาห์

2 หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ย 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์

1 หมายถึง นักเรียนไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีนี้

ใช้การประเมินผลโดยการหาค่าเฉลี่ย แบ่งออกเป็น 5 ระดับชั้น โดยการหาช่วงความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนที่มีค่ามากที่สุด} - \text{คะแนนที่มีค่าน้อยสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

4.21-5.00 หมายถึง ใช้กลวิธีนี้แทบทุกครั้ง

3.41-4.20 หมายถึง ใช้กลวิธีนี้ค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง

2.61-3.40 หมายถึง ใช้กลวิธีนี้บางครั้ง

1.81-2.60 หมายถึง แทบไม่ได้ใช้กลวิธีนี้

1.00-1.80 หมายถึง ไม่เคยใช้กลวิธีนี้

ตอนที่ 6 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยอิสระ

3. เมื่อประยุกต์แบบสอบถามแล้ว จึงนำแบบสอบถามที่ได้ไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 2 ท่าน เพื่อพิจารณาแบบสอบถามถึงความครอบคลุม ความเที่ยงตรงและความถูกต้องของเนื้อหา

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำก่อนนำไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัยต่อไป

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มย่อย (Pilot study) คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 40 คน เพื่อหาคุณภาพของ

แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ จากนั้นนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบครอนบาชอัลฟา (Cronbach alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Cronbach, 1951) โดยได้ค่า Alpha จากการวิเคราะห์หาความเที่ยงตรง (Reliability Analysis) ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.989

7. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปดำเนินการเก็บข้อมูล เพื่อทำการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ชนิดของข้อมูล

การศึกษานี้ใช้ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires)

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและรับแบบสอบถามคืนด้วยตัวเองโดยมีขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ตามวันและเวลาที่ได้นัดหมายไว้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ผู้วิจัยอธิบายถึงจุดประสงค์และความสำคัญของงานวิจัยในครั้งนี้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยขอความร่วมมือขอให้นักเรียน โปรดอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด โดยการตอบแบบสอบถามนี้จะไม่มีการเกี่ยวข้องกับผลการเรียนหรือคะแนนสอบของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้คำตอบของกลุ่มตัวอย่างจะถูกรักษาเป็นความลับและนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

2.3 ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามการเรียนรู้ด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างหนึ่งคนจะทำแบบสอบถามหนึ่งชุด โดยที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำแบบสอบถามตามความสะดวกโดยใช้เวลาอย่างเต็มที่ ซึ่งหากมีข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจในข้อคำถาม กลุ่มตัวอย่างสามารถสอบถามผู้วิจัยได้ตลอดเวลา

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามแต่ละฉบับจนครบตามเกณฑ์ที่กำหนด ปรากฏว่าแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้จำนวน 214 ชุด แต่สามารถใช้ในการประมวลผลข้อมูลได้เพียง 211 ชุด ดังตารางที่ 3-1

ตารางที่ 3-1 จำนวนแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

แผนการเรียน	จำนวนแบบสอบถาม ที่เก็บข้อมูล	จำนวนแบบสอบถาม ที่ใช้ได้	จำนวนแบบสอบถาม ที่ใช้ไม่ได้
สายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง	55	54	1
สายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน	55	53	2
สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง	53	52	0
สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน	54	52	0
รวม	214	211	3

*หมายเหตุ แบบสอบถามที่ใช้ไม่ได้เนื่องจาก

1. กลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นต่อข้อคำถามของแบบสอบถามเท่ากันทุกข้อ
2. กลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นต่อข้อคำถามของแบบสอบถามไม่ครบทุกข้อ
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคำนวณทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมดมาทำการรวบรวม ตรวจสอบความสมบูรณ์
แปลงข้อมูล เข้มรหัส และประมวลผล โดยใช้โปรแกรมคำนวณทางสถิติเพื่อกำหนดค่าสถิติต่าง ๆ
ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบไปด้วย แผนการเรียนและ
ห้องเรียน โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และคิดเป็นร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์การเรียนรู้ด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยใช้ ค่าเฉลี่ย
(Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และระดับความสำคัญ
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของสองตัวแปร (Correlation bivariate) โดยการหาค่า
สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Rxy) แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) (คุณทลี รื่นรัมย์,

2551) ระหว่าง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

4. วิเคราะห์ความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ระหว่างแผนการเรียนกับปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านกลวิธีการเรียนรู้ ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้การทดสอบค่าที (t-Test) (คุณชาติ รื่นรัมย์, 2551)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่เรียนเก่งจำนวน 2 ห้อง และกลุ่มที่เรียนอ่อนจำนวน 2 ห้อง เมื่อนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ มาลงรหัส วิเคราะห์ และประมวลผลโดยใช้ สถิติเชิงอนุมาน ได้ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยแบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 7 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ประการ ได้แก่ 1. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ 4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ประการ ได้แก่ 1. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ 4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และ ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 6 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ข้อที่ 7 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 จำนวนและร้อยละของของผู้ตอบแบบสอบถาม

	ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แผนการเรียน	สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์	107	50.70
	สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ	104	49.30
	รวม	211	100
ห้องเรียน	สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง	54	25.60
	สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน	53	25.12
	สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง	52	24.64
	สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน	52	24.64
	รวม	211	100

จากตารางที่ 4-1 การศึกษาจำนวนและร้อยละของของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า แผนการเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 211 คน เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70 และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ จำนวน 104 คน

คิดเป็นร้อยละ 49.30

ห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีมากที่สุด จำนวน 54 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.60 รองลงมา คือ นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีสัดส่วนรองลงมา จำนวน 53 คน คิดเป็น ร้อยละ 25.12 นักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีจำนวนเท่ากันคือ กลุ่มละ 54 คน คิดเป็น ร้อยละ 24.64

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แบ่งผลการวิเคราะห์ออกเป็น 7 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-2 ถึง 4-5

ตารางที่ 4-2 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD	
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.121	1.179	กลาง
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนภาษาอังกฤษ	2.701	1.030	กลาง
3. นักเรียนดูเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	2.636	0.884	กลาง
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	3.187	1.207	กลาง
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.243	0.878	น้อย
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของตัวเอง	3.355	1.021	กลาง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.094	1.170	กลาง

ตารางที่ 4-2 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD	
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	2.841	1.020	กลาง
9. นักเรียนรู้สึกแข็งและจุอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.318	1.006	กลาง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	3.084	1.150	กลาง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	2.958	0.796	กลาง

จากตารางที่ 4-2 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.958) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.355) และนักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนบททวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.243)

ตารางที่ 4-3 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
 สายวิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง
 จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ กลุ่มเก่ง		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ กลุ่มอ่อน		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะ เรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.889	0.634	มาก	2.340	1.091	น้อย
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็น ประโยชน์โดยการเรียน ภาษาอังกฤษ	3.056	0.564	มาก	2.340	1.255	น้อย
3. นักเรียนดูแลเนื้อหาวิชา ภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	3.111	0.604	กลาง	2.151	0.864	น้อย
4. นักเรียนสามารถทำงานให้ เสร็จได้ตรงเวลา	4.074	0.640	มาก	2.283	0.948	น้อย
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนบททวน สิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.426	0.690	น้อย	2.057	1.008	น้อย
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำ ด้วยตัวของนักเรียนเอง	4.037	0.643	มาก	2.660	0.854	กลาง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอก ห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ	3.982	0.714	มาก	2.189	0.786	น้อย
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วน ร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การ แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	3.167	0.666	กลาง	2.509	1.203	น้อย
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อน ของตัวเองในการเรียน ภาษาอังกฤษ	3.852	0.596	มาก	2.774	1.050	กลาง

ตารางที่ 4-3 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง
	Mean	SD		Mean	SD	
10. นักเรียนเลือกหนังสือและ แบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่าย จนเกินไป	3.926	0.578	มาก	2.226	0.933	น้อย
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.552	0.235	มาก	2.353	0.703	น้อย

จากตารางที่ 4-3 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง (3.552) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการที่นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลามีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.074) และนักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.426)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.353) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการที่นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.774) และนักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.057)

ตารางที่ 4-4 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลปศาสตร์ - ภาษาอังกฤษ		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD	
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.337	1.196	กลาง
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.154	1.121	กลาง
3. นักเรียนคุ้นเคยกับวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	3.034	0.985	กลาง
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	3.183	0.993	กลาง
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.990	1.128	กลาง
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของนักเรียนเอง	3.654	0.973	มาก
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.356	1.314	กลาง
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	3.308	0.936	กลาง
9. นักเรียนรู้จักแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.327	0.918	กลาง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	3.212	0.992	กลาง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.256	0.833	กลาง

จากตารางที่ 4-4 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.256) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของนักเรียนเองมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.654) และนักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.990)

ตารางที่ 4-5 ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง
จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง	สายศิลป์ฯ อ่อน		ระดับ การเรียนรู้ ด้วยตนเอง
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียน ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	4.135	0.627	มาก	2.538	1.093	น้อย
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.635	0.595	มาก	2.673	1.309	กลาง
3. นักเรียนดูแลเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อน เข้าเรียน	3.750	0.556	มาก	2.327	0.785	น้อย
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ ตรงเวลา	3.808	0.561	มาก	2.558	0.936	น้อย
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึก ประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	3.731	0.564	มาก	2.250	1.064	น้อย
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วย ตัวของนักเรียนเอง	4.327	0.617	มากที่สุด	2.981	0.779	กลาง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	4.462	0.576	มากที่สุด	2.250	0.813	น้อย
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมใน กิจกรรมระหว่างเรียนเช่นการจับคู่หรือ กลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	3.577	0.537	มาก	3.039	1.154	กลาง
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของ ตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.615	0.530	มาก	3.039	1.120	กลาง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัด ที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	3.865	0.595	มาก	2.558	0.873	น้อย
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	3.890	0.176	มาก	2.621	0.742	กลาง

จากตารางที่ 4-5 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง (3.890) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการที่นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.462) และนักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.577)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.621) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในการที่นักเรียนู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ และนักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียน เช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากัน (3.039) และนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.250)

ข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ประการ ได้แก่

1. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
3. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-6 ถึง 4-7

ตารางที่ 4-6 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์		ระดับปัจจัย
	Mean	SD	
1. ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง			
1.1 ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง	3.192	0.702	กลาง
1.2 ทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง	3.220	0.764	กลาง
ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.206	0.726	กลาง
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง			
2.1 แรงจูงใจภายใน	3.123	0.726	กลาง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.077	0.888	กลาง
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.041	0.905	กลาง
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	2.828	0.953	กลาง
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.017	0.792	กลาง
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน			
3.1 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง	2.918	0.882	กลาง
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	2.899	0.650	กลาง
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ย	2.908	0.718	กลาง
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน			
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.123	0.750	บางครั้ง
4.2 กลวิธีพหุปัญญา	3.380	0.784	บางครั้ง
4.3 กลวิธีการทดแทน	3.262	0.888	บางครั้ง
4.4 กลวิธีอภิปัญญา	3.279	0.575	บางครั้ง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.195	0.391	บางครั้ง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.023	0.631	บางครั้ง
กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ย	3.210	0.597	บางครั้ง
ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ย	3.086	0.678	กลาง

จากตารางที่ 4-6 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย

ตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.086) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (3.206) โดยมีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (3.192) และมีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (3.220)

ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับปานกลาง (3.017) โดยมีแรงจูงใจภายในในระดับปานกลาง (3.123) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือในระดับปานกลาง (3.077) แรงจูงใจเชิงบูรณาการในระดับปานกลาง (3.041) และแรงจูงใจเชิงผลในระดับปานกลาง (2.828)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.908) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังในระดับปานกลาง (2.918) และมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการอ่านในระดับปานกลาง (2.899)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (3.210) โดยใช้กลวิธีการจดจำในบางครั้ง (3.123) ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาในบางครั้ง (3.380) ใช้กลวิธีการทดแทนในบางครั้ง (3.262) ใช้กลวิธีอภิปัญญาในบางครั้ง (3.279) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในบางครั้ง (3.195) และใช้กลวิธีทางสังคมในบางครั้ง (3.023)

ตารางที่ 4-7 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์เก่ง		ระดับปัจจัย	สายวิทย์อ่อน		ระดับปัจจัย
	Mean	SD		Mean	SD	
1. ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง						
1.1 ทัศนคติต่อความสามารถตนเอง	3.817	0.140	ดี	2.612	0.624	กลาง
1.2 ทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง	3.730	0.151	ดี	2.644	0.614	กลาง
ทัศนคติต่อการเรียนรู้เฉลี่ย	3.773	0.095	ดี	2.628	0.624	กลาง

ตารางที่ 4-7 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯเก่ง		ระดับปัจจัย	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับปัจจัย
	Mean	SD		Mean	SD	
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้						
ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง						
2.1 แรงจูงใจภายใน	3.659	0.257	มาก	2.577	0.637	น้อย
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.815	0.301	มาก	2.325	0.609	น้อย
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.748	0.332	มาก	2.321	0.714	น้อย
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	3.674	0.278	มาก	1.966	0.520	น้อย
แรงจูงใจในการเรียนรู้เฉลี่ย	3.724	0.201	มาก	2.297	0.436	น้อย
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ						
นอกห้องเรียน						
3.1 กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการฟัง	3.696	0.310	สูง	2.125	0.465	ต่ำ
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่าน	3.346	0.219	กลาง	2.443	0.628	ต่ำ
กิจกรรมการเรียนรู้เฉลี่ย	3.521	0.221	สูง	2.284	0.463	ต่ำ
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้						
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.574	0.237	ค่อนข้างบ่อย	2.664	0.814	บางครั้ง
4.2 กลวิธีพุทธิปัญญา	3.904	0.230	ค่อนข้างบ่อย	2.846	0.788	บางครั้ง
4.3 กลวิธีการทดแทน	4.006	0.253	ค่อนข้างบ่อย	2.503	0.617	แทบไม่ได้ใช้
4.4 กลวิธีอภิปัญญา	3.784	0.232	ค่อนข้างบ่อย	2.764	0.288	บางครั้ง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.500	0.214	ค่อนข้างบ่อย	2.881	0.256	บางครั้ง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.389	0.227	บางครั้ง	2.651	0.692	บางครั้ง
กลวิธีการเรียนรู้เฉลี่ย	3.693	0.074	ค่อนข้างบ่อย	2.718	0.481	บางครั้ง
ปัจจัยการเรียนรู้เฉลี่ย	3.678	0.097	มาก	2.482	0.405	กลาง

จากตารางที่ 4-7 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.678) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่ดี (3.773) โดยมีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเอง

ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ดี (3.817) และมีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ดี (3.730)

ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.724) โดยมีแรงจูงใจภายในระดับมาก (3.659) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือในระดับมาก (3.815) แรงจูงใจเชิงบูรณาการในระดับมาก (3.748) และแรงจูงใจเชิงผลในระดับมาก (3.674)

ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับสูง (3.521) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการฟังในระดับสูง (3.696) และมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการอ่านในระดับปานกลาง (3.346)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.678) โดยใช้กลวิธีการจดจำค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.574) ใช้กลวิธีพหูพจน์ก่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.904) ใช้กลวิธีการทดแทนค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (4.006) ใช้กลวิธีอภิปัญญาค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.784) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.500) และใช้กลวิธีทางสังคมบางครั้ง (3.389)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.482) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (2.628) โดยมีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (2.628) มีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (2.644)

ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.297) โดยมีแรงจูงใจภายในระดับน้อย (2.577) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือในระดับน้อย (2.325) แรงจูงใจเชิงบูรณาการในระดับน้อย (2.321) และแรงจูงใจเชิงผลในระดับน้อย (1.966)

ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ (2.284) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการฟังในระดับต่ำ (2.125) และมีระดับกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการอ่านในระดับต่ำ (2.443)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.718) โดยใช้กลวิธีการจดจำบางครั้ง (2.664) ใช้กลวิธีพหูพจน์บ้าง (2.846) แทบไม่ได้ใช้กลวิธีการทดแทน (2.503) ใช้กลวิธีอภิปัญญาในบางครั้ง (2.764) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในบางครั้ง (2.881) และใช้กลวิธีทางสังคมในบางครั้ง (2.651)

ข้อที่ 2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง จำแนกตามทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-8 ถึง 4-9

ตารางที่ 4-8 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	4.074	0.640	ดี	2.359	0.942	ไม่ต่อยดี
2. นักเรียนมีวิธีการวัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องให้ครูมาบอก	3.982	0.599	ดี	2.208	0.863	ไม่ต่อยดี
3. นักเรียนไม่ทราบว่าคุณเองควรเรียนหรือฝึกหัดภาษาอังกฤษในเรื่องใดเพิ่มบ้าง	4.130	0.478	ดี	2.264	0.964	ไม่ต่อยดี
4. นักเรียนคาดหวังให้ครูผู้สอนบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียน	3.926	0.578	ดี	2.094	0.986	ไม่ต่อยดี
5. นักเรียนไม่ชอบเป็นผู้ริเริ่มในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจนกว่าจะมีผู้อื่นจะทำ	3.963	0.474	ดี	2.660	1.055	กลาง
6. นักเรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง	3.982	0.532	ดี	2.849	1.116	กลาง
7. นักเรียนริเริ่มหาวิธีการและกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.833	0.541	ดี	2.509	0.912	ไม่ต่อยดี

ตารางที่ 4-8 (ต่อ)

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
8. นักเรียนทดลองใช้กลวิธีแปลกใหม่ใน การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ	4.019	0.532	ดี	2.679	1.173	กลาง
9. นักเรียนคิดว่าครูผู้สอนเป็นผู้ที่เหมาะสม ที่สุดในการกำกับดูแลความก้าวหน้าใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน	3.889	0.538	ดี	2.472	0.868	ไม่ค่อยดี
10. นักเรียนพยายามหาโอกาสเรียน ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	3.926	0.544	ดี	3.038	1.091	กลาง
11. นักเรียนพยายามฟังรายการต่าง ๆ และ อ่านข่าวประกาศโฆษณาคำแนะนำในการ ใช้ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ	3.426	0.570	ดี	2.642	0.879	กลาง
12. นักเรียนค้นหาอุปสรรคในการเรียนเพื่อ ช่วยปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของตนเอง	3.741	0.521	ดี	2.925	1.190	กลาง
13. นักเรียนคาดหวังให้ครูรับผิดชอบใน การวัดประเมินผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	3.833	0.575	ดี	2.849	1.045	กลาง
14. นักเรียนไม่ชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพิ่มเติมนอกชั้นเรียน	3.130	0.5843	ดี	2.679	0.5843	กลาง
15. นักเรียนคิดหาทางที่จะเป็นนักศึกษา แลกเปลี่ยนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.852	0.627	ดี	2.698	0.972	กลาง
16. นักเรียนคิดว่าการเลือกหนังสือ แบบฝึกหัด วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเป็นความรับผิดชอบ ของครู	3.870	0.646	ดี	2.736	0.944	กลาง
17. นักเรียนหาโอกาสที่จะฝึกฝน ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.685	0.639	ดี	2.642	1.128	กลาง
18. นักเรียนต้องการให้ครูบอกว่าจะต้องทำ อะไรบ้างเพื่อเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งขึ้น	3.815	0.646	ดี	2.623	1.060	กลาง

ตารางที่ 4-8 (ต่อ)

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯเก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
19. นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้วิธีในการเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย ตนเอง	3.630	0.592	ดี	2.774	1.120	กลาง
20. นักเรียนเชื่อว่าความสำเร็จในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้นอก ชั้นเรียน	3.630	0.592	ดี	2.547	0.867	ไม่ค่อยดี
ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	3.817	0.140	ดี	2.628	0.624	กลาง

จากตารางที่ 4-8 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรีพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ดี (3.817) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองควรเรียนหรือฝึกหัดภาษาอังกฤษในเรื่องใดเพิ่มบ้าง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.130) และนักเรียนไม่ชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.130)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่เป็นกลาง (2.628) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนพยายามหาโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.038) และนักเรียนคาดหวังให้ครูผู้สอนบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.094)

ตารางที่ 4-9 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายวิทย์อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.537	0.503	ดี	3.019	1.152	กลาง
2. นักเรียนสามารถเลือกวิธีการฝึกภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง	3.815	0.646	ดี	2.698	0.992	กลาง
3. นักเรียนคิดว่าจะได้คะแนนภาษาอังกฤษสูงขึ้นในการสอบครั้งต่อไป	3.685	0.699	ดี	2.962	0.999	กลาง
4. นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตัวเองได้เกือบทุกเรื่องที่ตนเองสนใจ	3.833	0.666	ดี	2.472	0.912	ไม่ค่อยดี
5. นักเรียนรู้สึกท้อถอยเมื่อพบข้อผิดพลาดมากมายในการใช้ภาษาอังกฤษของตนไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	3.704	0.633	ดี	2.623	0.814	กลาง
6. นักเรียนสามารถหาแหล่งความรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยตนเอง	3.907	0.708	ดี	2.811	1.110	กลาง
7. นักเรียนไม่สามารถเลือกแบบฝึกหัดหรือหนังสือภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเองได้	3.259	0.556	ดี	2.736	0.923	กลาง
8. นักเรียนสามารถตรวจหาข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดของตนเองได้	3.574	0.690	ดี	2.943	1.082	กลาง
9. นักเรียนไม่กลัวที่ใช้ภาษาอังกฤษผิดต่อหน้าครูและเพื่อน ๆ	3.611	0.656	ดี	2.623	0.882	กลาง
10. นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ	3.759	0.642	ดี	2.736	0.964	กลาง
11. นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญ	3.870	0.702	ดี	2.528	0.932	ไม่ค่อยดี

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
12. นักเรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีถ้ามีอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษ ในตอนเริ่มต้น	3.704	0.633	ดี	2.698	1.011	กลาง
13. นักเรียนเห็นว่าการหาโอกาสใช้ ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องเสียเวลา	3.556	0.604	ดี	2.377	0.965	ไม่ค่อยดี
14. นักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมาย	3.759	0.642	ดี	2.226	0.869	ไม่ค่อยดี
15. นักเรียนจะรู้สึกกลัวและไม่อยากเรียน อีกต่อไปเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ	3.889	0.572	ดี	2.377	0.904	ไม่ค่อยดี
16. นักเรียนมีความสามารถในการวางแผน การเรียนรู้อังกฤษ	3.685	0.543	ดี	2.491	0.933	ไม่ค่อยดี
17. นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองเรียน ภาษาอังกฤษได้ดีในระดับใด	4.000	0.549	ดี	2.472	0.775	ไม่ค่อยดี
18. นักเรียนเชื่อว่าตนเองสามารถเรียนและ ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.982	0.455	ดี	2.717	1.007	กลาง
19. นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะสามารถ ตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้	3.870	0.551	ดี	2.830	1.122	ไม่ค่อยดี
20. นักเรียนไม่ชอบฝึกฝนหรือแลกเปลี่ยน ความรู้ภาษาอังกฤษกับผู้อื่น	3.593	0.660	ดี	2.547	0.845	ไม่ค่อยดี
ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.730	0.151	ดี	2.644	0.614	กลาง

จากตารางที่ 4-9 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง
มีทัศนคติโดยรวมต่อบทบาทของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ดี (3.730) โดยกลุ่มตัวอย่าง
ให้ระดับความคิดเห็นต่อการที่นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในระดับใด
มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (4.000) และ นักเรียนไม่สามารถเลือกแบบฝึกหัดหรือหนังสือภาษาอังกฤษ

ให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.259)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีทัศนคติต่อบทบาทของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (2.644) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.019) และ นักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมาย โดยมีความเห็นด้วยต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.226)

ข้อที่ 2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 1. แรงจูงใจภายใน 2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ 3. เชิงบูรณาการ และ 4. แรงจูงใจเชิงผล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-10 ถึง 4-13

ตารางที่ 4-10 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

แรงจูงใจภายใน	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับแรงจูงใจ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับแรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	3.648	0.649	มาก	2.679	0.976	กลาง
2. นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	3.611	0.627	มาก	2.623	1.130	กลาง
3. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียงการผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะ และมีความโดดเด่น	3.370	0.560	กลาง	2.698	0.868	กลาง
4. นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้คู่ดี	4.019	0.532	มาก	2.415	0.819	น้อย
5. นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้	3.648	0.649	มาก	2.472	0.749	น้อย
แรงจูงใจภายใน โดยเฉลี่ย	3.659	0.257	มาก	2.577	0.637	น้อย

จากตารางที่ 4-10 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ในด้านแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีระดับแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับมาก (3.659) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่ นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้คู่ดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.019) และ นักเรียนเรียน ภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและ มีความโดดเด่น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.370)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจภายในใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับน้อย (2.577) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจ กับการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของ ภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.698) และนักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้คู่ดี มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.415)

ตารางที่ 4-11 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่ง และกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับแรงจูงใจ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับแรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะ ภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ	4.037	0.613	มาก	1.793	0.817	น้อยที่สุด
2. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะ ภาษาอังกฤษจะช่วยนักเรียนเมื่อ เดินทางไปต่างประเทศ	3.685	0.639	มาก	2.642	1.094	กลาง
3. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะ ภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการพัฒนา ตัวเอง	3.870	0.584	มาก	2.623	0.925	กลาง
4. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะ ภาษาอังกฤษจะช่วยสำหรับการ ทำงานในอนาคต	3.574	0.536	มาก	2.226	0.776	น้อย

ตารางที่ 4-11 (ต่อ)

แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ แรงจูงใจ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับ แรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
5. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้ นักเรียนสอบผ่านและสำเร็จการศึกษา	3.907	0.622	มาก	2.340	0.919	น้อย
แรงจูงใจเชิงเครื่องมือโดยเฉลี่ย	3.815	0.301	มาก	2.325	0.609	น้อย

จากตารางที่ 4-11 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.815) โดยกลุ่มตัวอย่าง ให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.037) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้การทำงานในอนาคตมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.574)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.325) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้การเดินทางไปต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.642) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (1.793)

ตารางที่ 4-12 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	สายวิทย์ฯ		ระดับแรงจูงใจ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับแรงจูงใจ
	เก่ง			อ่อน		
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนได้แนวความคิดใหม่ๆ และทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปิดกว้างขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ	3.963	0.582	มาก	2.245	0.959	น้อย
2. นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของของวัฒนธรรมอังกฤษได้ดีขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ	3.722	0.492	มาก	2.151	0.841	น้อย
3. นักเรียนสนใจเพลงภาษาอังกฤษ	3.889	0.502	มาก	2.264	0.880	น้อย
4. นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ	3.593	0.533	มาก	2.547	0.952	น้อย
5. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบผู้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.574	0.536	มาก	2.396	0.840	น้อย
แรงจูงใจเชิงบูรณาการโดยเฉลี่ย	3.748	0.332	มาก	2.321	0.714	น้อย

จากตารางที่ 4-12 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.748) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนได้แนวความคิดใหม่ๆ และทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปิดกว้างขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.963) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบผู้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.574)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.321) โดยมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.547) และนักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของของวัฒนธรรมอังกฤษ ได้ดีขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.151)

ตารางที่ 4-13 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

แรงจูงใจเชิงผล	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับแรงจูงใจ	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับแรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน	3.574	0.536	มาก	2.019	0.843	น้อย
2. นักเรียนสนุกกับการอภิปรายในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	3.815	0.517	มาก	2.094	0.838	น้อย
3. นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ	3.389	0.492	มาก	1.774	0.724	น้อย
4. นักเรียนมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในห้องเรียน	3.574	0.570	มาก	1.868	0.652	น้อย
5. นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้	4.019	0.532	มาก	2.076	0.756	น้อย
แรงจูงใจเชิงผลโดยเฉลี่ย	3.674	0.278	มาก	1.966	0.520	น้อย

จากตารางที่ 4-13 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงผลในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.674) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.019) และ นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.389)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจเชิงผลในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (1.966) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนสนุกกับการอภิปรายในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.094) และนักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (1.774)

ข้อที่ 2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบ่งออกเป็น 1. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และ 2. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-14 ถึง 4-15

ตารางที่ 4-14 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน ด้านการฟัง	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับการ ทำกิจกรรม	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับการ ทำกิจกรรม
	Mean	SD		Mean	SD	
1. ฟังเสียงพูดในรายการทีวีภาษาอังกฤษ	3.759	0.512	สูง	2.019	0.693	ต่ำ
2. ฟังเสียงพูดในภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	3.778	0.502	สูง	2.076	0.513	ต่ำ
3. ฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ	3.611	0.564	สูง	2.170	0.893	ต่ำ
4. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	3.722	0.492	สูง	2.000	0.877	ต่ำ
5. ฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ	3.611	0.564	สูง	2.359	0.787	ต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟังโดยเฉลี่ย	3.696	0.310	สูง	2.125	0.465	ต่ำ

จากตารางที่ 4-14 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ในด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยรวมในระดับสูง (3.696) โดยกลุ่ม

ตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการฟังเสียงพูดในภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.778) และการฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.611)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยรวมในระดับต่ำ (2.125) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.359) และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.000)

ตารางที่ 4-15 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการอ่านของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการอ่าน	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับการทำ กิจกรรม	สายวิทย์ฯ อ่อน		ระดับการทำ กิจกรรม
	Mean	SD		Mean	SD	
1. อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	3.722	0.492	สูง	2.491	0.912	ต่ำ
2. อ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ	3.722	0.492	สูง	2.208	1.007	ต่ำ
3. อ่านนิยายหรือเรื่องสั้น ภาษาอังกฤษ	2.556	0.664	ต่ำ	2.509	0.992	ต่ำ
4. อ่านกลอนภาษาอังกฤษ	2.519	0.504	ต่ำ	2.340	0.649	ต่ำ
5. อ่านป้ายประกาศภาษาอังกฤษ ตามสถานที่ต่าง ๆ	3.278	0.492	กลาง	2.415	0.819	ต่ำ
6. อ่านหนังสือไวอากรณ์หรือตำรา ภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้าน	4.278	0.529	สูงมาก	2.698	0.911	ต่ำ
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการอ่านโดยเฉลี่ย	3.346	0.219	กลาง	2.443	0.628	ต่ำ

จากตารางที่ 4-15 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ในด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนโรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสาขาวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้านการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.346) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการอ่านหนังสือไวอากรณ์หรือตำราภาษาอังกฤษ

ซึ่งไม่ใช่การบ้าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.278) และการอ่านกลอนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.519)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียนด้านการอ่าน โดยรวมในระดับต่ำ (2.443) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการอ่านหนังสือไวยากรณ์หรือตำราภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้านมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.698) และ การอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.208)

ข้อที่ 2.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 1. กลวิธีการจดจำ 2. กลวิธีพุทธิปัญญา 3. กลวิธีการทดแทน 4. กลวิธีอภิปัญญา 5. กลวิธีด้านอารมณ์ และ 6. กลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แสดงดังตารางที่ 4-16 ถึง 4-21

ตารางที่ 4-16 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีการจดจำ	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่ ๆ โดยการจำตำแหน่งของคำศัพท์ในหน้าหนังสือบนกระดานหรือบนป้ายข้างถนน	3.593	0.496	ค่อนข้างบ่อย	2.755	0.979	บางครั้ง
2. นักเรียนเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับภาพหรือรูปภาพเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ	3.519	0.606	ค่อนข้างบ่อย	2.698	0.932	บางครั้ง
3. นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่ โดยนึกถึงภาพของสถานการณ์ที่อาจจะต้องใช้คำศัพท์นั้น	3.482	0.540	ค่อนข้างบ่อย	2.811	1.020	บางครั้ง
4. นักเรียนใช้คำคล้องจองหรือเสียงสัมผัสเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่	3.759	0.547	ค่อนข้างบ่อย	2.472	0.890	บางครั้ง
5. นักเรียนใช้ท่าทางประกอบเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่	3.870	0.584	ค่อนข้างบ่อย	2.679	1.034	บางครั้ง

ตารางที่ 4-16 (ต่อ)

กลวิธีการจดจำ	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ การใช้	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับ การใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
6. นักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาแล้วเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ	3.222	0.604	ค่อนข้าง บ่อย	2.566	1.047	บางครั้ง
ด้านกลวิธีการจดจำโดยเฉลี่ย	3.574	0.237	ค่อนข้างบ่อย	2.664	0.814	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-16 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีการจดจำในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.574) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนใช้ทำทางประกอบเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.870) และนักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาแล้วเพื่อช่วยในการ จำคำนั้น ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.222)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการจดจำในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมบางครั้ง (2.664) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่ โดยนึกถึงภาพของสถานที่อาจจะต้องใช้คำศัพท์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.811) และนักเรียนใช้คำคล้องจองหรือเสียงสัมผัสเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.472)

ตารางที่ 4-17 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีพุทธิปัญญา	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับ การใช้	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับ การใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนอ่านบทความภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางภาษา	4.074	0.610	ค่อนข้าง บ่อย	2.793	0.793	ใช้ บางครั้ง
2. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากสื่อ การเรียนรู้เสมอเพื่อส่งเสริมความรู้และ ความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	3.833	0.541	ค่อนข้าง บ่อย	2.528	0.799	แทบ ไม่ได้ใช้
3. นักเรียนเล่นเกมภาษาอังกฤษเป็นประจำ เพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ต่าง ๆ	4.389	0.492	แทบทุก ครั้ง	3.076	1.284	บางครั้ง
4. นักเรียนดูรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ หรือชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูน ความรู้ทางภาษาอังกฤษและความเข้าใจใน วัฒนธรรมของชาวต่างชาติ	4.204	0.562	แทบทุก ครั้ง	2.943	0.949	บางครั้ง
5. นักเรียนอ่านหนังสืออ่านนอกเวลา ภาษาอังกฤษเพื่อจะได้รู้รูปแบบของประโยค ต่าง ๆ และรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	4.407	0.533	แทบทุก ครั้ง	2.811	0.900	บางครั้ง
6. นักเรียนฝึกเขียนจดหมายหรือรายงานเป็น ภาษาอังกฤษ	2.519	0.693	แทบ ไม่ได้ใช้	2.925	1.035	บางครั้ง
กลวิธีพุทธิปัญญาโดยเฉลี่ย	3.904	0.230	ค่อนข้าง บ่อย	2.846	0.788	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-17 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สาย
วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาในการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.904) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้
ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษเพื่อจะได้รู้รูปแบบของประโยค
ต่าง ๆ และรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด (4.407) และนักเรียนฝึกเขียน

จดหมายหรือรายงานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.519)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.846) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนเล่นเกมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.076) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากสื่อการเรียนรู้เสมอเพื่อส่งเสริมความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.528)

ตารางที่ 4-18 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการทดแทนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีการทดแทน	สายวิทย์เก่ง		ระดับการใช้	สายวิทย์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนใช้วิธีการเดาคำศัพท์เพื่อที่จะเข้าใจคำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคย	4.204	0.762	ค่อนข้างบ่อย	2.811	0.878	บางครั้ง
2. นักเรียนจะใช้ท่าทางประกอบเมื่อคิดไม่ออกว่าจะใช้คำใดในระหว่างการสอน	3.630	0.560	ค่อนข้างบ่อย	2.736	0.812	บางครั้ง
3. นักเรียนสร้างคำศัพท์ใหม่ถ้าไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ	3.667	0.673	ค่อนข้างบ่อย	2.547	1.084	แทบไม่ได้ใช้
4. นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษโดยไม่เปิดดิคชันนารีเพื่อหาความหมายของคำศัพท์	3.833	0.607	ค่อนข้างบ่อย	2.076	0.958	แทบไม่ได้ใช้
5. นักเรียนจะใช้คำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันแทนเมื่อนึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ออก	4.296	0.717	แทบทุกครั้ง	2.113	0.870	แทบไม่ได้ใช้
6. นักเรียนจะพยายามพูดใหม่ให้ถูกต้องเมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด	4.407	0.659	แทบทุกครั้ง	2.736	0.880	บางครั้ง
กลวิธีการทดแทนโดยเฉลี่ย	4.006	0.253	ค่อนข้างบ่อย	2.503	0.617	แทบไม่ได้ใช้

จากตารางที่ 4-18 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีการทดแทนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีการทดแทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อย (4.006) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะพยายามพูดใหม่ให้ถูกต้องเมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.407) และนักเรียนจะใช้ทำทางประกอบเมื่อคิดไม่ออกว่าจะใช้คำใดในระหว่างการสนทนา มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.630)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการทดแทนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมแทบไม่ได้ใช้วิธีนี้ (2.503) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กับการที่นักเรียนใช้วิธีการเดาคำศัพท์เพื่อที่จะเข้าใจคำศัพท์ใหม่ที่ไม่น่าเคย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.811) และนักเรียนอ่านภาษาอังกฤษ โดยไม่เปิดดิกชันนารีเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.076)

ตารางที่ 4-19 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีอภิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีอภิปัญญา	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้	3.815	0.702	ค่อนข้างบ่อย	2.547	0.798	แทบไม่ได้ใช้
2. นักเรียนหาวิธีที่จะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น	3.722	0.597	ค่อนข้างบ่อย	2.604	0.987	บางครั้ง
3. นักเรียนจัดตารางเวลาเพื่อที่จะได้มีเวลาพอสำหรับการเรียนหรือการทบทวนเนื้อหาภาษาอังกฤษ	3.648	0.520	ค่อนข้างบ่อย	3.132	0.520	บางครั้ง
4. นักเรียนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้	3.833	0.505	ค่อนข้างบ่อย	2.811	0.590	บางครั้ง
5. นักเรียนจะปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ เมื่อทราบว่าทักษะภาษาอังกฤษของตนบกพร่องในด้านใด	3.574	0.570	ค่อนข้างบ่อย	2.566	0.572	แทบไม่ได้ใช้

ตารางที่ 4-19 (ต่อ)

กลวิธีอภิปัญญา	สายวิทย์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายวิทย์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
6. นักเรียนหาแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอยู่เสมอ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ	4.111	0.634	ค่อนข้างบ่อย	2.925	0.703	บางครั้ง
กลวิธีที่ใช้อภิปัญญาโดยเฉลี่ย	3.784	0.232	ค่อนข้างบ่อย	2.764	0.288	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-19 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีอภิปัญญาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.784) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนหาแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอยู่เสมอเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.111) และ นักเรียนจะปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ เมื่อทราบว่าทักษะภาษาอังกฤษของตนบกพร่องในด้านใด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.574)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.764) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจัดตารางเวลาเพื่อที่จะได้มีเวลาพอสำหรับการเรียนหรือการทบทวนเนื้อหาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.132) และนักเรียนหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.547)

ตารางที่ 4-20 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กลวิธีด้านอารมณ์ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีด้านอารมณ์	สายวิทย์เก่ง		ระดับการใช้	สายวิทย์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ	3.815	0.617	ค่อนข้างบ่อย	2.415	0.602	แทบไม่ได้ใช้
2. นักเรียนกระตุ้นตัวเองให้พูดภาษาอังกฤษแม้ว่ากลัวจะพูดผิดก็ตาม	3.741	0.732	ค่อนข้างบ่อย	2.887	0.640	บางครั้ง
3. นักเรียนให้รางวัลตัวเองเมื่อรู้สึกว่าจะใช้ภาษาอังกฤษได้ดี	3.407	0.567	ค่อนข้างบ่อย	2.717	0.662	บางครั้ง
4. นักเรียนจะไม่โทษตัวเอง เมื่อนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง แต่จะพยายามปรับปรุงและใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง	3.352	0.588	บางครั้ง	2.943	0.745	บางครั้ง
5. นักเรียนพยายามดูเพื่อนหรือบุคคลที่เก่งภาษาอังกฤษเป็นแบบอย่างเพื่อเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น	3.556	0.664	ค่อนข้างบ่อย	3.283	0.455	บางครั้ง
6. นักเรียนพยายามหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านที่ตนเองเก่งมากที่สุดเพื่อเป็นกำลังใจในการเรียนทักษะในด้านอื่น ๆ	3.148	0.627	บางครั้ง	3.038	0.678	บางครั้ง
กลวิธีด้านอารมณ์โดยเฉลี่ย	3.500	0.214	ค่อนข้างบ่อย	2.881	0.256	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-20 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีในด้านอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.500) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.815) และนักเรียนพยายามหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านที่ตนเอง

เก่งมากที่สุดเพื่อเป็นกำลังใจในการเรียนทักษะในด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.148)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.881) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนพยายามดูเพื่อนหรือบุคคลที่เก่งภาษาอังกฤษเป็นแบบอย่างเพื่อเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.283) และนักเรียนพยายามทำใจให้สบายเมื่อรู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.415)

ตารางที่ 4-21 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีทางสังคม	สายวิทย์อ่อน		ระดับการใช้	สายวิทย์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูด	3.759	0.581	ค่อนข้างบ่อย	2.943	1.082	บางครั้ง
2. นักเรียนจะขอให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้เมื่อนักเรียนพูดผิด	3.759	0.612	ค่อนข้างบ่อย	2.623	0.882	บางครั้ง
3. นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนและชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส	3.278	0.529	บางครั้ง	2.736	0.964	บางครั้ง
4. นักเรียนจะขอความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา	3.167	0.5408	บางครั้ง	2.528	0.932	แทบไม่ได้ใช้
5. นักเรียนฝึกถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษเวลาคุยกับเพื่อน	3.241	0.473	บางครั้ง	2.698	1.011	บางครั้ง
6. นักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ	3.130	0.478	บางครั้ง	2.377	0.966	แทบไม่ได้ใช้
กลวิธีทางสังคมโดยเฉลี่ย	3.389	0.227	บางครั้ง	2.651	0.692	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-21 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีทางสังคมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (3.389) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูด ซึ่งเท่ากับการที่นักเรียนจะขอให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้เมื่อนักเรียนพูดผิดมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.759) และนักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.130)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีทางสังคมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.651) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูด มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (2.943) และนักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.377)

ข้อที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ประการ ได้แก่

1. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ 4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-22 ถึง 4-23

ตารางที่ 4-22 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD	
1. ด้านทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง			
1.1 ทักษะคิดต่อความสามารถของตนเอง	3.196	0.663	กลาง
1.2 ทักษะคิดต่อบทบาทของตนเอง	3.284	0.572	กลาง
ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.240	0.610	กลาง
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง			
2.1 แรงจูงใจภายใน	3.367	0.849	กลาง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.114	0.913	กลาง
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.114	0.941	กลาง

ตารางที่ 4-22 (ต่อ)

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD	
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	2.896	1.054	กลาง
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.123	0.858	กลาง
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน			
3.1 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง	2.902	0.877	กลาง
3.2 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน	3.172	0.775	กลาง
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ย	3.036	0.794	กลาง
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้			
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.292	0.762	บางครั้ง
4.2 กลวิธีพหุปัญญา	3.433	0.725	บางครั้ง
4.3 กลวิธีการทดแทน	3.268	0.803	บางครั้ง
4.4 กลวิธีอภิปัญญา	3.359	0.592	บางครั้ง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.335	0.430	บางครั้ง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.317	0.670	บางครั้ง
กลวิธีการเรียนรู้เฉลี่ย	3.334	0.606	บางครั้ง
ปัจจัยการเรียนรู้โดยเฉลี่ย	3.183	0.677	กลาง

จากตารางที่ 4-22 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.183) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (3.240) โดยมีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่เป็นกลาง (3.196) มีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (3.284)

ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับปานกลาง (3.123) โดยมี แรงจูงใจภายในระดับปานกลาง (3.367) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือระดับปานกลาง (3.114) แรงจูงใจเชิงบูรณาการระดับปานกลาง (3.114) และแรงจูงใจเชิงผลระดับปานกลาง (2.896)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (3.036) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังในระดับปานกลาง (2.902) และมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการอ่านในระดับปานกลาง (3.172)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมบางครั้ง (3.334) โดยใช้กลวิธีการจดจำบางครั้ง (3.292) ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาบางครั้ง (3.433) ใช้กลวิธีการทดแทนบางครั้ง (3.268) ใช้กลวิธีอภิปัญญาบางครั้ง (3.359) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์บางครั้ง (3.335) และใช้กลวิธีทางสังคมบางครั้ง (3.317)

ตารางที่ 4-23 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์เก่ง		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง	สายศิลป์อ่อน		ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง
	Mean	SD		Mean	SD	
1. ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง						
1.1 ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง	3.768	0.131	ดี	2.800	0.626	กลาง
1.2 ทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง	3.572	0.145	ดี	2.820	0.593	กลาง
ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.670	0.105	ดี	2.810	0.603	กลาง
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง						
2.1 แรงจูงใจภายใน	4.054	0.248	มาก	2.681	0.657	กลาง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.869	0.293	มาก	2.358	0.657	น้อย
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.873	0.280	มาก	2.354	0.731	น้อย
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	3.854	0.286	มาก	1.939	0.540	น้อย
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ย	3.913	0.184	มาก	2.333	0.424	น้อย

ตารางที่ 4-23 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย ตนเอง	สายศิลป์เก่ง		ระดับการเรียนรู้ ด้วยตนเอง	สายศิลป์อ่อน		ระดับการ เรียนรู้ด้วย ตนเอง
	Mean	SD		Mean	SD	
3. ด้านกิจกรรมการเรียน						
ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน						
3.1 กิจกรรมการเรียน	3.685	0.310	สูง	2.119	0.457	ต่ำ
ภาษาอังกฤษด้านการฟัง						
3.2 กิจกรรมการเรียน	3.814	0.235	สูง	2.529	0.562	ต่ำ
ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน						
กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน	3.749	0.238	สูง	2.324	0.424	ต่ำ
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้						
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.824	0.277	ค่อนข้างบ่อย	2.760	0.720	บางครั้ง
4.2 กลวิธีพหุทธิปัญญา	3.914	0.227	ค่อนข้างบ่อย	2.952	0.735	บางครั้ง
4.3 กลวิธีการทดแทน	3.952	0.234	ค่อนข้างบ่อย	2.583	0.540	แทบไม่ได้ใช้
4.4 กลวิธีอภิปัญญา	3.862	0.270	ค่อนข้างบ่อย	2.856	0.345	บางครั้ง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.635	0.245	ค่อนข้างบ่อย	3.035	0.361	บางครั้ง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.785	0.248	ค่อนข้างบ่อย	2.849	0.693	บางครั้ง
กลวิธีการเรียนรู้เฉลี่ย	3.829	0.096	ค่อนข้างบ่อย	2.938	0.483	บางครั้ง
ปัจจัยการเรียนรู้เฉลี่ย	3.790	0.099	มาก	2.577	0.405	กลาง

จากตารางที่ 4-23 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.790) มีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่ดี (3.670) มีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (3.768) มีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (3.572)

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับมาก (3.913) โดยมีแรงจูงใจภายในระดับมาก (4.054) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือระดับมาก (3.869) แรงจูงใจเชิงบูรณาการระดับมาก (3.873) และแรงจูงใจเชิงผลระดับมาก (3.854)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมในระดับสูง (3.749) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการฟังในระดับสูง (3.685) และมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการอ่านในระดับสูง (3.814)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.829) โดยใช้กลวิธีการจดจำค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.824) ใช้กลวิธีพหุปัญญาค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.914) แทบไม่ได้ใช้กลวิธีการค่อนข้างบ่อย (3.952) ใช้กลวิธีอภิปัญญาค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.862) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.635) และใช้กลวิธีทางสังคมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.785)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมในระดับมาก (2.577) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (2.810) โดยมีระดับทัศนคติต่อความสามารถตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (2.800) มีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง (2.820)

ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.333) โดยมีแรงจูงใจภายในระดับปานกลาง (2.681) แรงจูงใจเชิงเครื่องมือระดับน้อย (2.358) แรงจูงใจเชิงบูรณาการระดับน้อย (2.354) และแรงจูงใจเชิงผลระดับน้อย (1.939)

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ (2.324) โดยมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการฟังในระดับต่ำ (2.119) และมีระดับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในด้านการอ่านในระดับต่ำ (2.529)

ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.938) โดยใช้กลวิธีการจดจำบางครั้ง (2.760) ใช้

กลวิธีพุทธิปัญญาบางครั้ง (2.952) แทนไม่ได้ใช้กลวิธีการทดแทน (2.583) ใช้กลวิธีอุปปัญญา
บางครั้ง (2.856) ใช้กลวิธีด้านอารมณ์บางครั้ง (3.035) และใช้กลวิธีทางสังคมบางครั้ง (2.849)

ข้อที่ 3.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการ
เรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง จำแนกตามทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ด้วยตนเอง และทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียน
ชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-24 ถึง 4-25

ตารางที่ 4-24 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อความสามารถของ
ตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่งและอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง
จังหวัดชลบุรี

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายศิลป์ฯอ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนสามารถแก้ปัญหาต่างๆในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.981	0.641	ดี	2.827	0.834	กลาง
2. นักเรียนมีวิธีการวัดความก้าวหน้าใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยไม่ต้องให้ครู มาบอก	3.635	0.561	ดี	2.500	0.828	ไม่ค่อยดี
3. นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองควรเรียนหรือ ฝึกหัดภาษาอังกฤษในเรื่องใดเพิ่มบ้าง	3.692	0.579	ดี	2.539	1.019	ไม่ค่อยดี
4. นักเรียนคาดหวังให้ครูผู้สอนบอกทุกสิ่ง ทุกอย่างแก่นักเรียน	3.442	0.639	ดี	2.385	0.911	ไม่ค่อยดี
5. นักเรียนไม่ชอบเป็นผู้ริเริ่มในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจนกว่าจะมีผู้อื่น จะทำ	3.827	0.617	ดี	2.904	1.089	กลาง
6. นักเรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของตนเอง	3.577	0.499	ดี	3.039	1.047	กลาง
7. นักเรียนริเริ่มหาวิธีการและกลวิธีในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	4.269	0.660	ดี	2.539	0.896	ไม่ค่อยดี

ตารางที่ 4-24 (ต่อ)

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายศิลป์ฯ อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
8. นักเรียนทดลองใช้กลวิธีแปลกใหม่ ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ	4.058	0.752	ดี	2.808	1.172	กลาง
9. นักเรียนคิดว่าครูผู้สอนเป็นผู้ที่ เหมาะสมที่สุดในการกำกับดูแล ความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	3.827	0.734	ดี	2.539	0.896	ไม่ค่อยดี
10. นักเรียนพยายามหาโอกาสเรียน ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน	3.846	0.607	ดี	3.173	1.004	กลาง
11. นักเรียนพยายามฟังรายการต่าง ๆ และอ่านข่าวประกาศโฆษณาคำแนะนำ ในการใช้ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็น ภาษาอังกฤษ	3.712	0.572	ดี	2.808	0.742	กลาง
12. นักเรียนค้นหาอุปสรรคในการเรียน เพื่อช่วยปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของตนเอง	3.673	0.550	ดี	3.212	1.160	กลาง
13. นักเรียนคาดหวังให้ครูรับผิดชอบ ในการวัดประเมินผลการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียน	3.712	0.572	ดี	2.923	0.967	กลาง
14. นักเรียนไม่ชอบเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพิ่มเติมนอกชั้นเรียน	3.327	0.513	กลาง	2.865	0.971	กลาง
15. นักเรียนคิดหาทางที่จะเป็นนักศึกษา แลกเปลี่ยนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.789	0.637	ดี	2.885	0.943	กลาง
16. นักเรียนคิดว่าการเลือกหนังสือ แบบฝึกหัด วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนเป็นความ รับผิดชอบของครู	3.923	0.622	ดี	2.846	0.958	กลาง
17. นักเรียนหาโอกาสที่จะฝึกฝน ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	3.712	0.605	ดี	2.808	1.172	กลาง

ตารางที่ 4-24 (ต่อ)

ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายศิลป์ฯ อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
18. นักเรียนต้องการให้ครูบอกว่า จะต้องทำอะไรบ้างเพื่อเรียน ภาษาอังกฤษให้เก่งขึ้น	3.769	0.645	ดี	2.808	1.049	กลาง
19. นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้วิธีในการ เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษา อังกฤษด้วยตนเอง	3.789	0.637	ดี	2.885	1.132	กลาง
20. นักเรียนเชื่อว่าความสำเร็จในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้ นอกชั้นเรียน	3.808	0.561	ดี	2.712	0.723	กลาง
ทัศนคติต่อความสามารถของตนเอง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	3.768	0.131	ดี	2.800	0.626	กลาง

จากตารางที่ 4-24 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้
ภาษาด้วยตนเอง ในด้านทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-
ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีระดับทัศนคติต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วย
ตนเองโดยรวมที่ดี (3.768) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนริเริ่มหาวิธีการ
และกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.269) และ นักเรียนไม่ชอบ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.327)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีระดับทัศนคติ
ต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (2.800) โดย
กลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนค้นหาอุปสรรคในการเรียนเพื่อช่วยปรับปรุง
แก้ไขการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.212) และ นักเรียนคาดหวังให้
ครูผู้สอนบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียนนักเรียนคาดหวังให้ครูผู้สอนบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียน
มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.385)

ตารางที่ 4-25 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเอง
ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง
จังหวัดชลบุรี

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์เก่ง		ระดับ ทัศนคติ	สายศิลป์อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการ แก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ	3.039	0.484	กลาง	3.096	1.142	กลาง
2. นักเรียนสามารถเลือกวิธีการฝึก ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง	3.135	0.525	กลาง	2.904	0.955	กลาง
3. นักเรียนคิดว่าจะได้คะแนน ภาษาอังกฤษสูงขึ้นในการสอบครั้งต่อไป	3.250	0.519	กลาง	3.096	0.891	กลาง
4. นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตัวเองได้เกือบทุกเรื่องที่ ตนเองสนใจ	3.327	0.706	กลาง	2.596	0.913	ไม่ค่อยดี
5. นักเรียนรู้สึกท้อถอยเมื่อพบ ข้อผิดพลาดมากมายในการใช้ ภาษาอังกฤษของคนไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน	3.173	0.550	กลาง	2.750	0.738	กลาง
6. นักเรียนสามารถหาแหล่งความรู้ใน การเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยตนเอง	3.173	0.617	กลาง	3.000	1.103	กลาง
7. นักเรียนไม่สามารถเลือกแบบฝึกหัด หรือหนังสือภาษาอังกฤษให้เหมาะสม กับความรู้ความสามารถของตนเองได้	3.769	0.546	ดี	2.885	0.832	กลาง
8. นักเรียนสามารถตรวจหาข้อผิดพลาด ในการทำแบบฝึกหัดของตนเองได้	3.308	.612	กลาง	3.096	1.015	กลาง
9. นักเรียนไม่กลัวที่ใช้ภาษาอังกฤษผิด ต่อหน้าครูและเพื่อน ๆ	3.865	0.595	ดี	2.769	0.783	กลาง
10. นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลและขาดความ มั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ	4.308	0.673	ดีมาก	2.923	1.082	กลาง

ตารางที่ 4-25 (ต่อ)

ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายศิลป์เข้มแข็ง		ระดับ ทัศนคติ	สายศิลป์อ่อน		ระดับ ทัศนคติ
	Mean	SD		Mean	SD	
11. นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของ ตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่อง สำคัญ	3.577	0.537	ดี	2.789	0.871	กลาง
12. นักเรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษ ได้ดีถ้ามีอุปสรรคในการเรียน ภาษาอังกฤษในตอนเริ่มต้น	3.577	0.537	ดี	2.904	1.053	กลาง
13. นักเรียนเห็นว่าการศึกษาโอกาสใช้ ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องเสียเวลา	3.231	0.614	กลาง	2.615	0.844	กลาง
14. นักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุ เป้าหมาย	3.769	0.645	ดี	2.539	0.917	ไม่ค่อยดี
15. นักเรียนจะรู้สึกกลัวและไม่อยาก เรียนอีกต่อไปเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน ภาษาอังกฤษ	3.846	0.573	ดี	2.615	0.7956	กลาง
16. นักเรียนมีความสามารถในการ วางแผนการเรียนรู้อังกฤษ	3.673	0.550	ดี	2.731	0.819	กลาง
17. นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองเรียน ภาษาอังกฤษได้ดีในระดับใด	4.000	0.560	ดี	2.577	0.751	ไม่ค่อยดี
18. นักเรียนเชื่อว่าตนเองสามารถเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียน ภาษาอังกฤษ	3.980	0.464	ดี	2.865	0.929	กลาง
19. นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะสามารถ ตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้	3.846	0.538	ดี	2.904	1.142	กลาง
20. นักเรียนไม่ชอบฝึกฝนหรือ แลกเปลี่ยนความรู้ภาษาอังกฤษกับผู้อื่น	3.596	0.664	ดี	2.750	0.860	กลาง
ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.572	0.145	ดี	2.820	0.593	กลาง

จากตารางที่ 4-25 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีระดับทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ดี (3.572) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (4.308) และนักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.039)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่เป็นกลาง (2.820) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับความคิดเห็นกับการที่นักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักเรียนคิดว่าจะได้คะแนนภาษาอังกฤษสูงขึ้นในการสอบครั้งต่อไป และนักเรียนสามารถตรวจหาข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดของตนเองได้ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.096) และนักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมายนักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมาย มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.539)

ข้อที่ 3.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแบ่งออกเป็น 1. แรงจูงใจภายใน 2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ 3. เชิงบูรณาการ และ 4. แรงจูงใจเชิงผล ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-26 ถึง 4-29

ตารางที่ 4-26 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจภายใน ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจภายใน	สายศิลป์เก่ง		ระดับ แรงจูงใจ	สายศิลป์อ่อน		ระดับ แรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้	3.962	0.523	มาก	2.769	1.022	กลาง
2. นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	4.000	0.560	มาก	2.789	1.073	กลาง
3. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น	3.904	0.534	มาก	2.750	0.837	กลาง
4. นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้ดูดี	4.019	0.542	มาก	2.500	0.780	กลาง
5. นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้	4.385	0.491	มาก	2.596	0.799	กลาง
แรงจูงใจภายในโดยเฉลี่ย	4.054	0.248	มาก	2.681	0.657	กลาง

จากตารางที่ 4-26 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านแรงจูงใจภายในของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (4.054) โดย กลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (4.385) และ นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.904)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจภายใน ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (2.681) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (2.789) และนักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้ดูดี มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.500)

ตารางที่ 4-27 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	สายศิลป์เก่ง		ระดับแรงจูงใจ	สายศิลป์อ่อน		ระดับแรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ	3.442	0.608	มาก	1.846	0.849	น้อย
2. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยนักเรียนเมื่อเดินทางไปต่างประเทศ	4.096	0.569	มาก	2.731	1.157	กลาง
3. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการพัฒนาตัวเอง	4.346	0.556	มากที่สุด	2.654	0.837	กลาง
4. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้การทำงานในอนาคต	3.577	0.537	มาก	2.250	0.813	น้อย
5. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้นักเรียนสอบผ่านและสำเร็จการศึกษา	3.885	0.732	มาก	2.308	0.961	น้อย
แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ โดยเฉลี่ย	3.869	0.293	มาก	2.358	0.657	น้อย

จากตารางที่ 4-27 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านแรงจูงใจเชิงเครื่องมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรีพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.869) โดยกลุ่มตัวอย่าง ให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการพัฒนาตัวเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.346) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.442)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.358) โดยกลุ่มตัวอย่างให้

ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยนักเรียนเมื่อเดินทางไปต่างประเทศมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.731) และ นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดี ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (1.846)

ตารางที่ 4-28 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการ	สายศิลป์เก่ง		ระดับ แรงจูงใจ	สายศิลป์อ่อน		ระดับ แรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนได้แนวความคิดใหม่ ๆ และทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปิดกว้างขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ	3.962	0.593	มาก	2.269	0.992	น้อย
2. นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของของวัฒนธรรมอังกฤษ ได้ดีขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ	3.846	0.607	มาก	2.192	0.817	น้อย
3. นักเรียนสนใจเพลงภาษาอังกฤษ	3.885	0.511	มาก	2.346	0.861	น้อย
4. นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ	3.827	0.648	มาก	2.519	0.939	น้อย
5. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบคนที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.846	0.607	มาก	2.442	0.873	น้อย
แรงจูงใจเชิงบูรณาการโดยเฉลี่ย	3.873	0.280	มาก	2.354	0.731	น้อย

จากตารางที่ 4-28 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านแรงจูงใจเชิงบูรณาการของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่ม โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.873) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนได้แนวความคิดใหม่ ๆ และทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปิดกว้างขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.962) และนักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.827)

กลุ่มตัวที่เป็นนักเรียนอย่างสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (2.354) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.519) และนักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของของวัฒนธรรมอังกฤษได้ดีขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.192)

ตารางที่ 4-29 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจเชิงผล	สายศิลป์เก่ง		ระดับ แรงจูงใจ	สายศิลป์อ่อน		ระดับ แรงจูงใจ
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน	3.570	0.531	มาก	1.962	0.791	น้อย
2. นักเรียนสนุกกับการอภิปรายในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ	3.808	0.525	มาก	2.058	0.873	น้อย
3. นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ	3.942	0.639	มาก	1.750	0.711	น้อยที่สุด
4. นักเรียนมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในห้องเรียน	3.923	0.710	มาก	1.846	0.668	น้อย
5. นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้	4.019	0.542	มาก	2.077	0.737	น้อย
แรงจูงใจเชิงผลโดยเฉลี่ย	3.854	0.286	มาก	1.939	0.540	น้อย

จากตารางที่ 4-29 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านแรงจูงใจเชิงผลของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีแรงจูงใจเชิงผลในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับมาก (3.854) โดย กลุ่มตัวอย่างให้ระดับแรงจูงใจกับการที่นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับ

ภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.019) และ นักเรียนจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น เมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.570)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีแรงจูงใจเชิงผล ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (1.939) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับ แรงจูงใจกับการที่นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือ คำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.077) และ นักเรียนจำเป็นต้องใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด(1.750)

ข้อที่ 3.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรม การเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบ่งออกเป็น 1. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง และ 2. กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการอ่าน ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-30 ถึง 4-31

ตารางที่ 4-30 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนในด้านการฟังของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมนอกห้องเรียน ด้านการฟัง	สายศิลป์เก่ง		ระดับการ ทำกิจกรรม	สายศิลป์อ่อน		ระดับการ ทำกิจกรรม
	Mean	SD		Mean	SD	
1. ฟังเสียงพูดในรายการทีวีภาษาอังกฤษ	3.750	0.519	สูง	2.077	0.621	ต่ำ
2. ฟังเสียงพูดในภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	3.769	0.509	สูง	2.115	0.511	ต่ำ
3. ฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ	3.596	0.569	สูง	2.077	0.813	ต่ำ
4. ฟังเพลงภาษาอังกฤษ	3.712	0.499	สูง	2.058	0.873	ต่ำ
5. ฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ	3.596	0.569	สูง	2.269	0.770	ต่ำ
กิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนด้านการฟังโดยเฉลี่ย	3.685	0.310	สูง	2.119	0.457	ต่ำ

จากตารางที่ 4-30 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ในด้านการฟังของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน

ด้านการฟังโดยรวมอยู่ในระดับสูง (3.685) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการฟังเสียงพูดในภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.769) และการฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.596)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ (2.119) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.269) และ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.058)

ตารางที่ 4-31 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กิจกรรมนอกห้องเรียน ด้านการอ่าน	สายศิลป์เก่ง		ระดับการ ทำกิจกรรม	สายศิลป์อ่อน		ระดับการ ทำกิจกรรม
	Mean	SD		Mean	SD	
1. อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	3.712	0.499	สูง	2.577	0.936	ต่ำ
2. อ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ	3.731	.0490	สูง	2.286	1.016	ต่ำ
3. อ่านนิยายหรือเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ	3.365	0.486	สูง	2.615	0.953	ต่ำ
4. อ่านกลอนภาษาอังกฤษ	3.885	0.583	สูง	2.539	0.576	ต่ำ
5. อ่านป้ายประกาศภาษาอังกฤษตามสถานที่ ต่าง ๆ	3.923	0.589	สูง	2.404	0.748	ต่ำ
6. อ่านหนังสือไวอากรณ์หรือตำรา ภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้าน	4.269	0.528	สูง	2.750	0.860	ต่ำ
ด้านกิจกรรม ด้านการอ่านโดยเฉลี่ย	3.814	0.235	สูง	2.529	0.562	ต่ำ

จากตารางที่ 4-31 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการอ่านของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนด้านการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับสูง (3.814) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการอ่านหนังสือไวอากรณ์หรือตำราภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.269) และการอ่านนิยายหรือเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.365)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนด้านการอ่านโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ (2.529) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการอ่านหนังสือไวยากรณ์หรือตำราภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.750) และการอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.286)

ข้อที่ 3.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แบ่งออกเป็น 1. กลวิธีการจดจำ 2. กลวิธีพิพธิปัญญา 3. กลวิธีการทดแทน 4. กลวิธีอภิปัญญา 5. กลวิธีด้านอารมณ์ และ 6. กลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-32 ถึง 4-37

ตารางที่ 4-32 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการจดจำ	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่ ๆ โดยการจำตำแหน่งของคำศัพท์ในหน้าหนังสือบนกระดานหรือบนป้ายข้างถนน	3.789	0.605	ค่อนข้างบ่อย	2.904	0.891	บางครั้ง
2. นักเรียนเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับภาพหรือรูปคำเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ	4.096	0.569	ค่อนข้างบ่อย	2.769	0.807	บางครั้ง
3. นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่ โดยนึกถึงภาพของสถานการณ์ที่อาจจะต้องใช้คำศัพท์นั้น	3.731	0.598	ค่อนข้างบ่อย	2.923	1.007	บางครั้ง
4. นักเรียนใช้คำคล้องจองหรือเสียงสัมผัสเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่	3.750	0.556	ค่อนข้างบ่อย	2.519	0.828	แทบไม่ได้ใช้
5. นักเรียนใช้ท่าทางประกอบเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่	3.865	0.595	ค่อนข้างบ่อย	2.731	0.992	บางครั้ง
6. นักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาแล้วเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ	3.712	0.572	ค่อนข้างบ่อย	2.712	0.936	บางครั้ง
ด้านกลวิธีการจดจำโดยเฉลี่ย	3.824	0.277	ค่อนข้างบ่อย	2.760	0.720	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-32 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีการจดจำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สาย ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีการจดจำในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.824) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กับการที่นักเรียนเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับภาพหรือ รูปคำเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.096) และนักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับ คำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาแล้วเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.712)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการจดจำ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.760) โดย กลุ่มตัวอย่างให้ระดับการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่ โดยนึกถึงภาพของสถานการณ์ที่ อาจจะต้องใช้คำศัพท์นั้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.923) และนักเรียนใช้คำคล้องจองหรือเสียงสัมผัส เพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.519)

ตารางที่ 4-33 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีพุทธิปัญญา	สายศิลป์ เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนอ่านบทความภาษาอังกฤษ อยู่เสมอเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ทางภาษา	4.070	0.621	ค่อนข้างบ่อย	2.962	0.766	บางครั้ง
2. นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม จากสื่อการเรียนรู้เสมอเพื่อส่งเสริม ความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษ มากยิ่งขึ้น	3.865	0.525	ค่อนข้างบ่อย	2.635	0.768	บางครั้ง
3. นักเรียนเล่นเกมภาษาอังกฤษเป็น ประจำเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์	4.385	0.491	ค่อนข้างบ่อย	3.250	1.250	บางครั้ง

ตารางที่ 4-33 (ต่อ)

กลวิธีพุทธิปัญญา	สายศิลป์ เก่ง		ระดับ การ ใช้	สายศิลป์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
4. นักเรียนดูรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์หรือชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมของชาวต่างชาติ	4.192	0.561		ค่อนข้างบ่อย	3.000	0.929 บางครั้ง
5. นักเรียนอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษเพื่อจะารู้รูปแบบของประโยคต่าง ๆ และรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	4.421	0.537		ค่อนข้างบ่อย	2.846	0.872 บางครั้ง
6. นักเรียนฝึกเขียนจดหมายหรือรายงานเป็นภาษาอังกฤษ	2.539	0.699		ค่อนข้างบ่อย	3.019	0.960 บางครั้ง
กลวิธีพุทธิปัญญาโดยเฉลี่ย	3.914	0.227		ค่อนข้างบ่อย	2.952	0.735 บางครั้ง

จากตารางที่ 4-33 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีพุทธิปัญญาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรีพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.914) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองกับการที่นักเรียนอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษเพื่อจะรู้รูปแบบของประโยคต่าง ๆ และรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.421) และนักเรียนฝึกเขียนจดหมายหรือรายงานเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.539)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีพุทธิปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.952) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนเล่นเกมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.250) และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากสื่อการเรียนรู้เสมอเพื่อส่งเสริมความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.635)

ตารางที่ 4-34 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการทดแทนของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและ
กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีการทดแทน	สายศิลป์เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนใช้วิธีการเดาคำศัพท์ เพื่อที่จะเข้าใจคำศัพท์ใหม่ที่ ไม่คุ้นเคย	4.230	0.757	แทบทุกครั้ง	2.904	0.846	บางครั้ง
2. นักเรียนจะใช้ทำทางประกอบเมื่อ คิดไม่ออกว่าจะใช้คำใดในระหว่าง การสนทนา	3.577	0.750	ค่อนข้างบ่อย	2.827	0.785	บางครั้ง
3. นักเรียนสร้างคำศัพท์ใหม่ ถ้าไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องใน ภาษาอังกฤษ	3.731	0.630	ค่อนข้างบ่อย	2.692	0.981	บางครั้ง
4. นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษโดย ไม่เปิดดิกชันนารีเพื่อหาความหมาย ของคำศัพท์	3.481	0.505	ใช้ค่อนข้าง บ่อย	2.115	0.900	แทบไม่ได้ใช้
5. นักเรียนจะใช้คำหรือวลีที่มี ความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึง กันแทนเมื่อนึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่ออก	4.308	0.701	แทบทุกครั้ง	2.231	0.921	แทบไม่ได้ใช้
6. นักเรียนจะพยายามพูดใหม่ให้ ถูกต้องเมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษ ผิด	4.385	0.661	แทบทุกครั้ง	2.731	0.843	บางครั้ง
กลวิธีการทดแทน โดยเฉลี่ย	3.952	0.234	ค่อนข้างบ่อย	2.583	0.540	แทบไม่ได้ใช้

จากตารางที่ 4-34 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้
ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีการทดแทนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6
สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี
พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีการทดแทนใน
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.952) โดยกลุ่มตัวอย่าง
ให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะพยายามพูดใหม่ให้ถูกต้องเมื่อรู้ว่า

ตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด (4.385) และนักเรียนอ่านภาษาอังกฤษโดยไม่เปิด
ดิคชันนารีเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.418)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการทดแทน
โดยรวมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยแทบไม่ได้ใช้กลวิธีนี้ (2.583) โดยกลุ่มตัวอย่างให้
ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนใช้วิธีการเดาคำศัพท์เพื่อที่จะเข้าใจคำศัพท์
ใหม่ที่ไม่คุ้นเคย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด (2.904) และนักเรียนอ่านภาษาอังกฤษโดยไม่เปิดดิคชันนารีเพื่อ
หาความหมายของคำศัพท์ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.115)

ตารางที่ 4-35 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีหรือปัญหาของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษทั้งกลุ่มเก่งและ
กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุงจังหวัดชลบุรี

กลวิธีที่ใช้อยู่ปัญหา	สายศิลป์เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์อ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้	3.789	0.696	ค่อนข้างบ่อย	2.615	0.771	บางครั้ง
2. นักเรียนหาวิธีที่จะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น	3.712	0.605	ค่อนข้างบ่อย	2.731	0.910	บางครั้ง
3. นักเรียนจัดตารางเวลาเพื่อที่จะได้มีเวลาพอสำหรับการเรียนหรือการทบทวนเนื้อหาภาษาอังกฤษ	3.635	0.525	ค่อนข้างบ่อย	3.000	0.626	บางครั้ง
4. นักเรียนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้	4.135	0.595	ค่อนข้างบ่อย	3.000	0.792	บางครั้ง
5. นักเรียนจะปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ เมื่อทราบว่าทักษะภาษาอังกฤษของตนบกพร่องในด้านใด	3.827	0.550	ค่อนข้างบ่อย	2.615	0.690	บางครั้ง
6. นักเรียนหาแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอยู่เสมอ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ	4.077	0.621	ค่อนข้างบ่อย	3.173	0.678	บางครั้ง
กลวิธีที่ใช้อยู่ปัญหาโดยเฉลี่ย	3.862	0.270	ค่อนข้างบ่อย	2.856	0.345	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-35 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีอภิปัญญาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สาย ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.826) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำ ได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (4.135) และนักเรียนจัดตารางเวลาเพื่อที่จะได้มีเวลาพอสำหรับการเรียนหรือ การทบทวนเนื้อหาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.635)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีที่ใช้อภิ ปัญญาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมเป็นบางครั้ง (2.856) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนหาแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน อยู่เสมอเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย สูงที่สุด (3.173) และนักเรียนจะ ปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ เมื่อทราบว่าทักษะภาษาอังกฤษของตนบกพร่องในด้านใด มีค่าเฉลี่ย ต่ำที่สุด (2.615)

ตารางที่ 4-36 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีด้านอารมณ์	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนพยายามทำให้สบายเมื่อ รู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ	3.635	0.525	ค่อนข้างบ่อย	2.635	0.768	บางครั้ง
2. นักเรียนกระตุ้นตัวเองให้พูด ภาษาอังกฤษ แม้ว่ากลัวจะพูดผิดก็ตาม	3.731	0.744	ค่อนข้างบ่อย	3.058	0.639	บางครั้ง
3. นักเรียนให้รางวัลตัวเองเมื่อรู้สึกว่าได้ ภาษาอังกฤษได้ดี	3.712	0.498	ค่อนข้างบ่อย	2.962	0.885	บางครั้ง
4. นักเรียนจะไม่โทษตัวเอง เมื่อ นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง แต่ จะพยายามปรับปรุงและใช้ภาษาอังกฤษ ให้ถูกต้อง	3.827	0.617	ค่อนข้างบ่อย	3.019	.0727	บางครั้ง

ตารางที่ 4-36 (ต่อ)

กลวิธีด้านอารมณ์	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์ฯอ่อน		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
5. นักเรียนพยายามหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านที่ตนเองเก่งมากที่สุดเพื่อเป็นกำลังใจในการเรียนทักษะในด้านอื่น ๆ	3.346	0.623	ค่อนข้างบ่อย	3.212	0.605	บางครั้ง
กลวิธีด้านอารมณ์โดยเฉลี่ย	3.635	0.245	ค่อนข้างบ่อย	3.035	0.361	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-36 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านอารมณ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.635) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะไม่โทษตัวเอง เมื่อนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง แต่จะพยายามปรับปรุงและใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.827) และนักเรียนพยายามหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านที่ตนเองเก่งมากที่สุดเพื่อเป็นกำลังใจในการเรียนทักษะในด้านอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.346)

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีด้านอารมณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมบางครั้ง (3.035) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนพยายามดูเพื่อนหรือบุคคลที่เก่งภาษาอังกฤษเป็นแบบอย่างเพื่อเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.327) และ นักเรียนพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (2.635)

ตารางที่ 4-37 ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน
โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

กลวิธีทางสังคม	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับการใช้	สายศิลป์ฯ เก่ง		ระดับการใช้
	Mean	SD		Mean	SD	
1. นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูด	3.654	0.556	ค่อนข้างบ่อย	3.096	1.015	บางครั้ง
2. นักเรียนจะขอให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้เมื่อนักเรียนพูดผิด	3.865	0.595	ค่อนข้างบ่อย	2.769	0.783	บางครั้ง
3. นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนและชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส	4.308	0.673	ค่อนข้างบ่อย	2.923	1.082	บางครั้ง
4. นักเรียนจะขอความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา	3.865	0.561	ค่อนข้างบ่อย	2.789	0.871	บางครั้ง
5. นักเรียนฝึกถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษเวลาคู่กับเพื่อน	3.789	0.536	ค่อนข้างบ่อย	2.904	1.053	บางครั้ง
6. นักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ	3.231	0.614	บางครั้ง	2.615	0.843	บางครั้ง
กลวิธีทางสังคมโดยเฉลี่ย	3.785	0.248	ค่อนข้างบ่อย	2.849	0.693	บางครั้ง

จากตารางที่ 4-37 ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในด้านกลวิธีทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีทางสังคมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมค่อนข้างบ่อยหรือเกินกว่าครึ่ง (3.785) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนและชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (4.038) และนักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด (3.231) กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีทางสังคมในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมบางครั้ง (2.849) โดยกลุ่มตัวอย่างให้ระดับการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับการที่นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจ
ภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูดมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.096) และนักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติ
จากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือมีค่าเฉลี่ยสูงสุด (2.615)

ข้อที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แสดงดังตารางที่ 4-38

ตารางที่ 4-38 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง								โดยรวม	
	1		2		3		4			
	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	0.751**	0.000*	0.678**	0.000*	0.639**	0.000*	0.735**	0.000*	0.730**	0.000*
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.565**	0.000*	0.414**	0.000*	0.317**	0.000*	0.537**	0.000*	0.474**	0.000*
3. นักเรียนดูเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	0.616**	0.000*	0.571**	0.000*	0.462**	0.000*	0.619**	0.000*	0.590**	0.000*
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	0.747**	0.000*	0.729**	0.000*	0.659**	0.000*	0.749**	0.000*	0.752**	0.000*
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนบททวนสิ่งที่เรียนเป็นต้น	0.421**	0.000*	0.291**	0.000*	0.216*	0.000*	0.372**	0.000*	0.336**	0.000*
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของตนเอง	0.746**	0.000*	0.709**	0.000*	0.663**	0.000*	0.711**	0.000*	0.738**	0.000*
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.677**	0.000*	0.733**	0.000*	0.685**	0.000*	0.716**	0.000*	0.734**	0.000*

ตารางที่ 4-38 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง								โดยรวม	
	1		2		3		4			
	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	0.529**	0.000*	0.463**	0.000*	0.396**	0.000*	0.491**	0.000*	0.490**	0.000*
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	0.782**	0.000*	0.624**	0.000*	0.579**	0.001*	0.760**	0.000*	0.712**	0.000*
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	0.709**	0.000*	0.754**	0.000*	0.682**	0.000*	0.717**	0.000*	0.748**	0.000*
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวม	0.877**	0.000*	0.806**	0.000*	0.719**	0.000*	0.861**	0.000*	0.850**	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

- หมายเหตุ**
1. คือ ทักษะต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
 2. คือ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
 3. คือ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
 4. คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

จากตารางที่ 4-38 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี มีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทาง สถิติที่ 0.05

ใช้การประเมินค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) โดยแบ่งระดับได้ ดังนี้

0.90 - 1.00	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
0.70 - 0.90	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
0.50 - 0.70	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.30 - 0.50	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
0.00 - 0.30	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมนั้น มีความสัมพันธ์กันกับ

1. ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.877$)
2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.806$)
3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.719$)
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.861$)
5. ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.850$)

ข้อที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และ ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์- ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังตารางที่ 4-39

ตารางที่ 4-39 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง									
	1		2		3		4		รวม	
	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	0.779**	0.000*	0.718**	0.000*	0.629**	0.000*	0.791**	0.000*	0.765**	0.000*
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.732**	0.000*	0.520**	0.000*	0.443**	0.001*	0.725**	0.000*	0.622**	0.000*
3. นักเรียนดูเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	0.760**	0.000*	0.709**	0.000*	0.663**	0.000*	0.817**	0.000*	0.773**	0.000*
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	0.708**	0.000*	0.638**	0.000*	0.558**	0.000*	0.754**	0.000*	0.694**	0.000*
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียนเป็นต้น	0.796**	0.000*	0.717**	0.002*	0.635**	0.026*	0.816**	0.000*	0.776**	0.000*
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของตนเอง	0.735**	0.000*	0.679**	0.000*	0.656**	0.000*	0.725**	0.000*	0.735**	0.000*
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	0.677**	0.000*	0.778**	0.000*	0.754**	0.000*	0.788**	0.000*	0.797**	0.000*
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	0.568**	0.000*	0.430**	0.000*	0.354**	0.000*	0.530**	0.000*	0.487**	0.000*

ตารางที่ 4-39 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง									
	1		2		3		4		โดยรวม	
	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value	r	P-Value
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	0.662**	0.000*	0.374**	0.000*	0.331**	0.000*	0.595**	0.000*	0.498**	0.000*
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	0.676**	0.000*	0.674**	0.000*	0.627**	0.000*	0.705**	0.000*	0.708**	0.000*
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	0.902**	0.000*	0.802**	0.000*	0.727**	0.000*	0.926**	0.000*	0.878**	0.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

- หมายเหตุ**
1. คือ ทักษะต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
 2. คือ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
 3. คือ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
 4. คือ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

จากตารางที่ 4-39 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี โดยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ใช้การประเมินค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) โดยแบ่งระดับได้ ดังนี้

0.90 - 1.00	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันสูงมาก
0.70 - 0.90	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
0.50 - 0.70	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.30 - 0.50	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
0.00 - 0.30	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

พบว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมนั้น มีความสัมพันธ์กันกับ

1. ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูงมาก ($r = 0.902$)
2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.802$)
3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.727$)
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูงมาก ($r = 0.926$)
5. ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมในระดับสูง ($r = 0.878$)

ข้อที่ 6 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แสดงดังตารางที่ 4-40 ถึง 4-42

การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสถิติ Independent- Sample t-Test ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติกำหนดไว้ที่ระดับ 0.05 มีผลการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 4-40 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ	สายศิลป์ฯ	Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.121	3.337	0.190	ไม่แตกต่าง
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	2.701	3.154	0.003*	แตกต่าง
3. นักเรียนดูเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	2.636	3.034	0.002*	แตกต่าง
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	3.187	3.183	0.978	ไม่แตกต่าง
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียน ทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.243	2.990	0.000*	แตกต่าง
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัว ของนักเรียนเอง	3.355	3.654	0.031*	แตกต่าง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.094	3.356	0.128	ไม่แตกต่าง
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่าง เรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาท สมมติ เป็นต้น	2.841	3.308	0.001*	แตกต่าง
9. นักเรียนรู้จักแข็งและจุดอ่อนของตัวเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.318	3.327	0.945	ไม่แตกต่าง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัด ที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยาก หรือง่ายจนเกินไป	3.084	3.212	0.390	ไม่แตกต่าง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	2.958	3.256	0.009*	แตกต่าง

หมายเหตุ: * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-40 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียน

สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.256 ส่วน
นักเรียนสายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 2.958

ตารางที่ 4-41 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์- คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ
กลุ่มเก่ง โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯเก่ง	สายศิลป์ฯเก่ง	Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	3.889	4.135	0.048*	แตกต่าง
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนภาษาอังกฤษ	3.056	3.635	0.000*	แตกต่าง
3. นักเรียนดูเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน	3.111	3.750	0.000*	แตกต่าง
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา	4.074	3.808	0.025*	แตกต่าง
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.426	3.731	0.000*	แตกต่าง
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของนักเรียนเอง	4.037	4.327	0.020*	แตกต่าง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	3.982	4.462	0.000*	แตกต่าง
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	3.167	3.577	0.001*	แตกต่าง
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ	3.852	3.615	0.033*	แตกต่าง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป	3.926	3.865	0.596	ไม่แตกต่าง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.552	3.890	0.000*	แตกต่าง

จากตารางที่ 4-41 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเก่ง โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสาย ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียน สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์กลุ่มเก่ง ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีค่าเฉลี่ย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.890 ส่วนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์กลุ่มเก่ง มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.552

ตารางที่ 4-42 ความแตกต่างของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี และการทดสอบสมมติฐาน

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯอ่อน	สายศิลป์ฯอ่อน	Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียน ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น	2.340	2.538	0.353	ไม่แตกต่าง
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดย การเรียนภาษาอังกฤษ	2.340	2.673	0.186	ไม่แตกต่าง
3. นักเรียนดูแลเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนเข้าเรียน	2.151	2.327	0.277	ไม่แตกต่าง
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรง เวลา	2.283	2.558	0.139	ไม่แตกต่าง
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึก ประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น	2.057	2.250	0.341	ไม่แตกต่าง
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วย ตัวของนักเรียนเอง	2.660	2.981	0.047*	แตกต่าง
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	2.189	2.250	0.695	ไม่แตกต่าง
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมใน กิจกรรมระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่ม อภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น	2.509	3.039	0.024*	แตกต่าง

ตารางที่ 4-42 (ต่อ)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้วยตนเอง	สายวิทย์อ่อน	สายศิลป์อ่อน	Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
9. นักเรียนรู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตัวเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ	2.774	3.039	0.214	ไม่แตกต่าง
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่ เหมาะกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยาก หรือง่ายจนเกินไป	2.226	2.558	0.063	ไม่แตกต่าง
การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	2.353	2.621	0.060	ไม่แตกต่าง

จากตารางที่ 4-42 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 2.621 ส่วนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 2.353

ข้อที่ 7 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี แสดงดังตารางที่ 4-43 ถึง 4-45

การทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสถิติ Independent – Sample t-Test ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม 2 กลุ่ม สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติกำหนดไว้ที่ระดับ 0.05 มีผลการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 4-43 ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-
คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯ	สายศิลป์ฯ	Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1. ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง				
1.1 ทัศนคติต่อบทบาทตนเอง	3.220	3.284	0.517	ไม่แตกต่าง
1.2 ทัศนคติต่อความสามารถตนเอง	3.192	3.196	0.963	ไม่แตกต่าง
ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	3.206	3.240	0.712	ไม่แตกต่าง
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง				
2.1 แรงจูงใจภายใน	3.123	3.367	0.026*	แตกต่าง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.077	3.114	0.767	ไม่แตกต่าง
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.041	3.114	0.570	ไม่แตกต่าง
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	2.828	2.896	0.623	ไม่แตกต่าง
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	3.017	3.123	0.355	ไม่แตกต่าง
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน				
3.1 ความพยายามพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	2.918	2.902	0.896	ไม่แตกต่าง
3.2 ความพยายามพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ	2.899	3.172	0.006*	แตกต่าง
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยเฉลี่ย	2.908	3.037	0.219	ไม่แตกต่าง
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้				
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.123	3.292	0.107	ไม่แตกต่าง
4.2 กลวิธีพหุปัญญา	3.380	3.433	0.613	ไม่แตกต่าง
4.3 กลวิธีการทดแทน	3.262	3.268	0.959	ไม่แตกต่าง
4.4 กลวิธีที่ใช้อภิปัญญา	3.279	3.359	0.319	ไม่แตกต่าง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.195	3.335	0.014*	แตกต่าง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.023	3.317	0.002*	แตกต่าง
กลวิธีการเรียนรู้โดยเฉลี่ย	3.210	3.334	0.137	ไม่แตกต่าง
ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.086	3.183	0.295	ไม่แตกต่าง

จากตารางที่ 4-43 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.183 ส่วนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.086

ตารางที่ 4-44 ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง และการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯเก่ง สายศิลป์ฯเก่ง		Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1. ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง				
1.1 ทัศนคติต่อบทบาทตนเอง	3.730	3.572	0.000*	แตกต่าง
1.2 ทัศนคติต่อความสามารถตนเอง	3.817	3.768	0.069	ไม่แตกต่าง
ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.773	3.670	0.000*	แตกต่าง
2. ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง				
2.1 แรงจูงใจภายใน	3.659	4.054	0.000*	แตกต่าง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	3.815	3.869	0.348	ไม่แตกต่าง
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	3.748	3.873	0.039*	แตกต่าง
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	3.674	3.854	0.001*	แตกต่าง
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.521	3.913	0.000*	แตกต่าง

ตารางที่ 4-44 (ต่อ)

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์ฯเก่ง สายศิลป์ฯเก่ง		Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน				
3.1 ความพยายามพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ	3.724	3.685	0.437	ไม่แตกต่าง
3.2 ความพยายามพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ	3.696	3.814	0.030*	แตกต่าง
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยเฉลี่ย	3.346	3.750	0.000*	แตกต่าง
4. ด้านกลวิธีการเรียนรู้				
4.1 กลวิธีการจดจำ	3.574	3.824	0.000*	แตกต่าง
4.2 กลวิธีพหุปัญญา	3.904	3.914	0.838	ไม่แตกต่าง
4.3 กลวิธีการทดแทน	4.006	3.952	0.255	ไม่แตกต่าง
4.4 กลวิธีที่ใช้อภิปัญญา	3.784	3.862	0.112	ไม่แตกต่าง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	3.503	3.635	0.004*	แตกต่าง
4.6 กลวิธีทางสังคม	3.389	3.785	0.000*	แตกต่าง
กลวิธีการเรียนรู้โดยเฉลี่ย	3.693	3.829	0.000*	แตกต่าง
ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย	3.678	3.790	0.000*	แตกต่าง

หมายเหตุ: * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-44 ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่า ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าแผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียนสายศิลป์ศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.790 ส่วนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.678

ตารางที่ 4-45 ความแตกต่างของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สายวิทยาศาสตร์-
คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน และการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	สายวิทย์อ่อน สายศิลป์อ่อน		Sig.	แปลผล
	Mean	Mean		
1.1 ทักษะคิดต่อบทบาทตนเอง	2.644	2.820	0.138	ไม่แตกต่าง
1.2 ทักษะคิดต่อความสามารถตนเอง	2.612	2.800	0.136	ไม่แตกต่าง
ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	2.628	2.810	0.132	ไม่แตกต่าง
2.1 แรงจูงใจภายใน	2.577	2.681	0.415	ไม่แตกต่าง
2.2 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ	2.325	2.358	0.789	ไม่แตกต่าง
2.3 แรงจูงใจเชิงบูรณาการ	2.321	2.354	0.815	ไม่แตกต่าง
2.4 แรงจูงใจเชิงผล	1.966	1.939	0.790	ไม่แตกต่าง
แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	2.297	2.333	0.673	ไม่แตกต่าง
3.1 ความพยายามพัฒนาทักษะการฟัง ภาษาอังกฤษ	2.125	2.119	0.953	ไม่แตกต่าง
3.2 ความพยายามพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ	2.443	2.529	0.464	ไม่แตกต่าง
กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยเฉลี่ย	2.284	2.324	0.645	ไม่แตกต่าง
4.1 กลวิธีการจดจำ	2.664	2.760	0.524	ไม่แตกต่าง
4.2 กลวิธีพหุปัญญา	2.846	2.952	0.478	ไม่แตกต่าง
4.3 กลวิธีการทดแทน	2.503	2.583	0.480	ไม่แตกต่าง
4.4 กลวิธีที่ใช้อุปกรณ์	2.764	2.856	0.142	ไม่แตกต่าง
4.5 กลวิธีด้านอารมณ์	2.881	3.035	0.013	แตกต่าง
4.6 กลวิธีทางสังคม	2.651	2.849	0.145	ไม่แตกต่าง
กลวิธีการเรียนรู้โดยเฉลี่ย	2.718	2.839	0.200	ไม่แตกต่าง
ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ย	2.482	2.577	0.253	ไม่แตกต่าง

หมายเหตุ: * หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4-45 ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปได้ว่า ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ซึ่งดูได้จากค่าเฉลี่ยของปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนทั้งสองแผนการเรียน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อนมีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.790 ส่วนนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีค่าเฉลี่ยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.678

บทที่ 5

อภิปรายและสรุปผล

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลส่วนบุคคล จากการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 211 คน เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 50.70 และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 49.30 โดยแบ่งเป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีสัดส่วนมากที่สุด จำนวน 54 คน ร้อยละ 25.60 รองลงมา คือ นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน จำนวน 53 คน ร้อยละ 25.12 นักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีสัดส่วนจำนวนนักเรียนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม คือ จำนวนกลุ่มละ 52 คน คิดเป็นร้อยละ 24.64

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.958 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.552 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับมาก

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.353 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับน้อย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.256 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับปานกลาง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเท่ากับ 3.890 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับมาก

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.621 ซึ่งหมายความว่า นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระดับปานกลาง

ข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ปัจจัย ได้แก่

1. ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง
3. กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ
4. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.086 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.206 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีทักษะคิดที่เป็นกลาง ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.017 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับปานกลาง

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.908 ซึ่งหมายความว่านักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับ ปานกลาง

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.210 ซึ่งหมายความว่านักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองบางครั้ง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.678 ซึ่ง

หมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.773 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ดี

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.724 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับมาก

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.521 ซึ่งหมายความว่านักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับ สูง

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.693 ซึ่งหมายความว่านักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองค่อนข้างบ่อย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.482 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับน้อย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.628 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.297 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับน้อย

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.284 ซึ่งหมายความว่านักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.718 ซึ่งหมายความว่านักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองบางครั้ง

ข้อที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 4 ปัจจัย ได้แก่ 1. ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 2. แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง 3. กิจกรรมนอกรการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยห้องเรียน และ 4. ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.183 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่

ในระดับปานกลาง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.240 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.123 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับปานกลาง

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.3036 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับปานกลาง

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.334 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองบางครั้ง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

กลุ่มเก่ง ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.790 ซึ่ง

หมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับมาก โดยมี

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.670 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ดี

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.913 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับมาก

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 3.749 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับสูง

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 3.829 ซึ่งหมายความว่านักเรียน

ใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองค่อนข้างบ่อย

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

กลุ่มอ่อน ให้ระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.577 ซึ่ง

หมายความว่านักเรียนมีระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.810 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีทัศนคติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่เป็นกลาง

แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.333 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับน้อย

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 2.324 ซึ่งหมายความว่า

นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในระดับต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเฉลี่ยเท่ากับ 2.938 ซึ่งหมายความว่านักเรียนใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองบางครั้ง

ข้อที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.877$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.806$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.719$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.861$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับปัจจัย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.850$)

ข้อที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.902$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ ด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.802$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.727$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ ด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.926$)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยเฉลี่ย ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r = 0.878$)

ข้อที่ 6 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษกลุ่มอ่อน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน

ข้อที่ 7 ผลการเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี พบว่า

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเก่ง โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน ที่ระดับ

นัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์กลุ่มเก่ง

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี กลุ่มอ่อน ที่ไม่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์กลุ่มอ่อน

การอภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ต้องการศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับปานกลาง และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่ได้รับการชี้แนะให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทั้งยังไม่ได้ส่งเสริมให้นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ถูกต้องและเป็นระบบ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะการเรียนการสอนในโรงเรียนในประเทศไทย ส่วนใหญ่มีครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ (วิทยากร เชียงกูล, 2544) โดยครูจะเป็นผู้จัดการการเรียนการสอน ให้ความรู้และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ภายในชั้นเรียน ซึ่งเนื้อหาที่นำมาสอนจะเป็นเนื้อหาที่ครูคิดว่าเหมาะสมและตรงกับหลักสูตร จึงทำให้นักเรียนไม่มีบทบาทหรือมีบทบาทน้อยในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนมีหน้าที่เพียงจดจำ ซึมซับข้อมูลที่ส่งมาและทำความเข้าใจในเนื้อหาที่ครูนำมาสอน ส่งผลให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกให้ใช้ความคิดวิเคราะห์ด้วยตนเอง นอกจากนี้แล้วนักเรียนส่วนใหญ่นิยมไปเรียนพิเศษเสริมนอกเวลาเรียนปกติที่ ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในส่วนของความเข้มข้นของเนื้อหา แต่ลักษณะการเรียนการสอนจะคล้ายคลึงกับชั้นเรียนปกติ คือความรู้ต่าง ๆ รับมาจากครูผู้สอน ทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพราะเห็นว่าได้รับความรู้จากครูผู้สอน โดยตรงก็เพียงพออยู่แล้ว

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 และข้อที่ 3 ที่ต้องการศึกษาปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับมาก ส่วนนักเรียนที่เป็น กลุ่มอ่อนมีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับน้อย ซึ่งจากข้อมูลจะเห็นได้ว่านักเรียนกลุ่มเก่ง ทั้งสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับมาก ส่วนนักเรียนกลุ่มอ่อน ทั้งสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยหลาย ๆ งานที่ได้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น งานวิจัยของ ชนิตา สร้อยน้ำ (2542) ได้ศึกษาปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีระดับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากกว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ วอร์ดัน (Wharton, 2000) ได้ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในประเทศสิงคโปร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงใช้กลวิธีการเรียนมากกว่านักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านแรงจูงใจของ เพ็ชรทองคำ (Phetthongkam, 2009) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนสองกลุ่มคือ กลุ่มที่เรียนเก่งกับกลุ่มที่เรียนอ่อน พบว่า ปัจจัยการเรียนรู้ด้านแรงจูงใจของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสัมพันธ์ด้านบวกกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

การพัฒนาระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนกลุ่มอ่อนมีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนมีการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สูงขึ้นไปให้ใกล้เคียงกับนักเรียนกลุ่มเก่ง โดยเริ่มจากปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง สูงที่สุดก่อน เนื่องจากปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงจะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำ ผู้เรียนอาจพัฒนาจากปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองย่อยของผู้เรียนกลุ่มเก่งที่มีระดับสูงที่สุดก่อน ซึ่งพบว่า นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองย่อยด้านทัศนคติต่อความสามารถของตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ซึ่งทัศนคติต่อความสามารถของตนเองมีความสำคัญต่อความมั่นใจและความเชื่อในตนเองของนักเรียน ว่าสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใด ๆ ในการเรียนรู้ ผู้สอนจึงควรรหาแนวทางเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นว่าจะสามารถ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองได้ โดยอาจจะให้ผู้เรียนได้เรียนหรือได้ทำงานที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ เพื่อให้ได้พบความสำเร็จในขั้นต้นเสียก่อน ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองแล้วค่อย ๆ เพิ่มระดับความยากของงาน ขึ้นไปเรื่อย ๆ ส่วนปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง ของนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษกลุ่มเก่งที่สุด คือกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองย่อยที่มีค่าสูงที่สุดคือ กลวิธีการทดแทน ซึ่งการฝึกฝนการใช้กลวิธีการทดแทน จะช่วยให้ทักษะการพูดและการเขียนของผู้เรียนมีความคล่องตัวมากขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาในการหาความหมายของศัพท์ที่ตัวเองไม่รู้ แต่เลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้มาใช้แทน ซึ่งอาจจะมีการใช้ภาษาท่าทาง ภาษามือมาช่วย หรือแม้แต่การใช้ภาษาแม่ของตัวเอง ในกรณีที่ไม่สามารถนึกคำในภาษาที่เราต้องการสื่อออกไป

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 4 และข้อที่ 5 ที่ต้องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมสูงที่สุด ($r = 0.877$) และของนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมสูงที่สุด ($r = 0.926$) โดยความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยตนเองกับปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์และสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนมีความสัมพันธ์ในทางบวก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยหลายท่านที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองกับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดย สแปรต และคณะ (Spratt et al., 2002) พบว่าแรงจูงใจของนักศึกษาใน มหาวิทยาลัยสารพัดช่าง ชื่องกง มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแรงจูงใจจะทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนพยายามฝึกฝนการเรียนรู้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ งานวิจัยของ สแปรต และคณะ (Spratt et al., 2002) ยังแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของปัจจัยการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียน พบว่า แรงจูงใจในการเรียนรู้ทำให้นักเรียนมีการทำกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียนมากขึ้นและทำให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามมาซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เดซี และไรอัน (Deci & Ryan, 1985) ที่ว่าพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกถึงการเรียนรู้ด้วยตนเองนั้นจะ

แสดงออกถึงแรงจูงใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มระดับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผู้เรียนจึงควรเริ่มพัฒนาจากปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีความสัมพันธ์กับ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่สูงที่สุดก่อน เนื่องจากจะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่ำ ซึ่งจากข้อมูลจะพบว่า ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มีความสัมพันธ์กับ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ สูงที่สุดคือ ทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ($r = 0.877$) และของนักเรียนสาย ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ คือกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ($r = 0.926$)

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 6 ที่ต้องการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองโดยรวมที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของรูปแบบการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นครูผู้สอน เนื้อหาที่เรียน อุปกรณ์และแหล่งเรียนรู้ของแต่ละหลักสูตรที่แตกต่างกันทำให้มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนักวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน เช่น งานวิจัยของ สุภฤทัย สุมณวิริยะ (2550) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแผนการเรียนและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจากนักเรียน 2 กลุ่ม คือ นักเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษและนักเรียนหลักสูตรปกติ พบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีลักษณะนิสัยการเรียนรู้ที่ต่างกัน โดยสุภฤทัย สุมณวิริยะ ให้เหตุผลว่า นักเรียนทั้งสองแผนการเรียนนั้นมีการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกทางด้านการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการจัดไว้ให้นักเรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ เช่น ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเข้าค่ายภาษาอังกฤษ การได้เรียนกับครูเจ้าของภาษา ทำให้นักเรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษ มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า จึงทำให้มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่มากกว่า ดังนั้นหากทางโรงเรียนต่าง ๆ มีการส่งเสริม สนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียนทั้งสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และ ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ ให้มีแหล่งเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างเท่าเทียมกันก็อาจจะทำให้ระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของทั้ง 2 แผนการเรียน ไม่แตกต่างกัน

เมื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลรายกลุ่ม โดยแบ่งเป็น นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง พบว่ามีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีโอกาสที่จะได้ใช้ภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นรายวิชาที่เรียนที่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในเนื้อหาวิชาหรือมีกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกันของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม

นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับน้อย จึงทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ไม่แตกต่างกัน

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 7 ที่ต้องการเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี

แผนการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ที่แตกต่างกัน มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ไฮแลนด์ (Hyland, 2004) ที่พบว่า ผู้เรียนมักจะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับสาร (Receptive skill) มากกว่าทักษะการส่งสาร (Productive skill) เช่น การเรียนรู้คำศัพท์ ที่จะใช้การอ่านหรือการฟังมากกว่าการพูดหรือการเขียน ในงานวิจัยของ พิกการ์ด (Pickard, 1996) และ แยป (Yap, 1998) พบว่า ผู้เรียนในหลาย ๆ ประเทศ เลือกที่จะทำกิจกรรมที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คือกิจกรรมที่เป็นการอ่านหรือการฟังมากกว่ากิจกรรมที่เป็นการพูดหรือการเขียน โดยทำกิจกรรมที่สนุกสนานมากกว่ากิจกรรมที่ให้ความรู้ ซึ่งในงานวิจัยของ ปณชกร ศรีนุเสนา (2551) ที่ได้ศึกษาปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนภาษาอังกฤษใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน กับนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนทั่วไป ซึ่งค่าเฉลี่ยของกลวิธีการเรียนรู้โดยรวมของนักเรียนในแผนการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนทั่วไป ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ ชนิตา สร้อยน้ำ (2542) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการเรียนรู้ด้านทัศนคติการเรียนรู้กับแผนการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกันมีทัศนคติการเรียนรู้ที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยให้เหตุผลว่าแผนการเรียนที่ได้รับความนิยมจะมีผู้สมัครเรียนจำนวนมากทำให้สามารถคัดเลือกนักเรียนที่เรียนดีและมีทัศนคติการเรียนรู้ที่ดีได้ในสัดส่วนที่มากกว่า

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มเก่ง และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มเก่ง พบว่ามีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษทั้งจากรายวิชาที่เรียนเป็นภาษาอังกฤษหรือทำกิจกรรมทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีการใช้ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่เสมอ มากกว่านักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ จึงทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกันของนักเรียนทั้งสอง

นักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ กลุ่มอ่อน และนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ กลุ่มอ่อน มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องมาจากนักเรียนสายศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ และนักเรียนสายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ มีการใช้ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับน้อย จึงทำให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยรวมที่ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองเป็นตัวแปรที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ในการส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน และกลวิธีในการเรียนรู้ ในอันที่จะทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองและความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ครูผู้สอนควรให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอย่างถูกวิธี ซึ่งแนะนำให้นักเรียนให้เห็นถึงความสำคัญและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ถูกต้องเป็นระบบ เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ตลอดเวลา ผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองหลาย ๆ รูปแบบ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสวางแผนการทำงานตามที่ตนเองชอบ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยสนับสนุนให้นักศึกษาได้มีโอกาสสำรวจความสนใจเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ของตนเองก่อน เพื่อที่ผู้สอนจะได้จัดปัจจัยต่าง ๆ ที่จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยอาจจะเป็นการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เช่น เพิ่มหนังสือภาษาอังกฤษในห้องสมุดให้หลากหลายขึ้น มีห้องปฏิบัติการทางภาษา ศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง มีการจัดค่ายภาษาอังกฤษ เชิญวิทยากรที่เป็นครูเจ้าของภาษา เพื่อให้นักเรียน มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะยกระดับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในอนาคต

1. เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยที่ศึกษา การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี ดังนั้นงานวิจัยในอนาคตควรที่จะศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการ เก็บข้อมูลแบบสังเกตการณ์จึงต้องใช้ระยะเวลามากกว่าเดิมที่ใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งอาจทำให้มีผลวิจัยที่แตกต่างกันออกไปจากงานวิจัยในครั้งนี้

2. การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดสอบปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองทั้ง 4 ประการ และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปควรเลือกปัจจัยที่แตกต่างจาก งานวิจัยในครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบว่าปัจจัยที่แตกต่างกันมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง แตกต่างกันหรือไม่

3. ควรเพิ่มการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ การวิจัยแบบสัมภาษณ์กลุ่ม (Focused group interview) ซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แท้จริงด้วย

บรรณานุกรม

- กาญจน์พิชชา ถวิลไทย. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. นครสวรรค์: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- คุณชาติ รื่นรมย์. (2553). การวิจัยการตลาด (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิตา สร้อยน้ำ. (2542). การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรารักษ์ พลายเล็ก. (2555). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา, 3, 52-58.
- ปฤถษกร ศรีนุเสณ. (2551). กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ผลกระทบของเนื้อหาและภาษาการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรทิพย์ ชัยวรวิบูล. (2556). แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิตสาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยบูรพา. งานนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. 2544. การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ: แนวคิดวิธีและเทคนิคการสอน 1. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- แพรวพรรณ พริ้งพร้อม. (2551). การศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2. BU Academic Review, 8(2), 15-26.
- ภูริวัจน์ วงศ์เลข. (2554). กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ของบุคลากรคนไทยในโรงเรียนนานาชาตินครพายัพ จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ทศนา เขมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยากร เชิงกุล. (2544). *ยุทธศาสตร์ในการปฏิรูปการศึกษาเพื่อแก้วิกฤตของชาติ*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งและพับลิชิ่ง.
- ศรินวดี บุญธรรม. (2545). *การส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการเรียนรู้ภาระงานที่ใช้ความรู้เป็นฐาน*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศุภฤทัย สุนนวิริยะ. (2550). *การเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนกลวิธีการเรียนรู้และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนในหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด อิศระวัฒน์. (2532). *การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed learning)*. วารสารการศึกษานอกระบบ, 4(มกราคม-มีนาคม), 73-80.
- สุมาลี ชัยเจริญ. (2545). *ทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึม*. ขอนแก่น: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภาภรณ์ สุวรรณโอภาส. (2553). *กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาเยอรมันของผู้เรียนไทยในภาคใต้*. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี, 6 (1), 257-288.
- สุทธิชา เพชรวิระ. (2550). *การเปรียบเทียบความคิดรวบยอดทางภาษา ความคงทนในการเรียนรู้และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีสรคณิคมกับการสอนแบบเดิม*. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนุชา โสภานุต. (2556). *ทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ (Constructivism Theory)*. เข้าถึงได้จากจาก <https://teacherweekly.wordpress.com/2013/09/25/constructivist-theory/>
- อาทิตยา เวียงนิล (2553). *การศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ*, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Benson, P. & Voller, P. (1997). *Introduction: Autonomy and independence in language learning*. London: Longman.
- Benson, P. (2001). *Teaching and researching autonomy in language learning*. Harlow: Longman/Pearson Education.
- Benson, P. (2003). Becoming autonomous in an Asian context: Autonomy as a sociocultural Process. In D. Palfreyman. & R.C., Smith (eds.) *Learner autonomy across cultures: Language education perspectives*. (pp. 23-40). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Bremner, S. (1998). Language learning strategies and language proficiency: Investigating the relationship in Hong Kong. *Canadian Modern Language Review*, 55(4), 490-514.
- Brockett, R. G., & Hiemstra, R. (1991). *A conceptual framework for understanding self-direction in adult learning*. Retrieved from http://www.infed.org/archives/e-texts/hiemstra_self_direction.htm
- Burman, A. (1970). Creative adult learning. In A. W. Burrichter & K. R. Lape (Eds.) *The adult learner* (pp. 1-27). De Kalb, IL: Northern Illinois University.
- Chamot, A., & El-Dinary, P. (1999). Children's learning strategies in language immersion classrooms. *The Modern Language Journal*, 83, 319-338.
- Cheng, T., & Chang, C. (2013). The study on motivation and anxiety of English learning of students at a Taiwan Technical University. *International Journal of English Language Teaching*, 1(1), 24-41.
- Cloud, D. L. (1993). Association of parent-child self-directed learning readiness: An exploratory study. *Dissertation Abstracts International*, 53(12), 4170-A.
- Cotteral, S. (1995). Developing a course strategy for learner autonomy. *ELT Journal*, 49(3), 219-227.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *Psychometrika*, 16(3), 297-334.
- Dam, L. (2000). Evaluating autonomous learning. In B. Sinclair, I. McGrath & T. Lamb (Eds.) *Learner autonomy, teacher autonomy, future direction* (pp. 21-40). London: Longman.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1985). *Intrinsic motivation and self-determination in human behaviour*. New York: Plenum.

- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (2000). Intrinsic and extrinsic motivations: Classic definitions and new directions. *Contemporary Educational Psychology*, 25, 54-67
- Detaramani, C. & Chan, I. (1999). Learners' needs, attitudes and motivation towards the self-access mode of language learning. *RELC JOURNAL*, 30 (1), 124-150.
- Dafei, D. (2007). An exploration of the relationship between learner autonomy and English proficiency. *Asean EFL Journal*, 24, 6-8.
- Dickinson, L. (1987). *Self-instruction in language learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dickinson, L. (1993). Talking shop: Aspects of autonomous learning. *ELT Journal*, 47(4), 330-336.
- Dickinson, L. (1995). Autonomy and motivation a literature review. *System*, 23(2), 165-174.
- Dörnyei, Z. (1998). Motivation in second and foreign language learning. *Language Teaching*, 31, 117-135
- Dörnyei, Z. (2005). *The psychology of the language learner: Individual differences in second language acquisition*. Mahwah, New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Ellis, R. (2003). *Second language acquisition*. New York: Oxford University Press.
- Gan, Z. (2004). Attitudes and strategies as predictors of self-directed language learning in an EFL context. *International Journal of Applied Linguistics*, 14(3), 389-411.
- Gardner, R. C. & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and motivation in second language learning*. Rowley, MA: Newbury House.
- Gardner, R. C. (1985). *Social psychology and second language learning: The role of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold.
- Harmer, J. (1991). *The practice of English language teaching*. New York: Longman.
- Healey, D. (1993). *Learner choices in self-directed second-language learning*. Ph.D. dissertation, English Language Institute, Oregon State University.
- Holec, H. (1981). *Autonomy in foreign language learning*. Oxford: Pergamon Institute of English.
- Huitt, W., & Hummel, J. (2003). *Piaget's theory of cognitive development. Educational psychology interactive*. Valdosta, GA: Valdosta State of University. Retrieved from <http://www.edpsycinteractive.org/topics/cognition/piaget.html>

- Hyland, F. (2004). Students autonomous learning activities outside the classroom focusing on listening and reading. *Language Awareness*, 13(3), 180-202.
- Knowles, M. (1975). *Self-directed learning: A guide for learners and teachers*. New York: Association Press.
- Kuh, G. D. (1994). *Student learning outside the classroom: Transcending artificial boundaries. (ASHE- ERIC higher education report No.8)*. Washington, D.C.: The George Washington University, School of Education and Human Development.
- Lamb, M. (2004). It depends on the students themselves: Independent language learning at an Indonesian state school. *Language, Culture, and Curriculum*, 17(3), 229 -245.
- Lee, C. (2005). *Different types of English to which Korean college students are exposed outside the class*. East Lansing, MI: The Korean Association of Foreign Language Education.
- Little, D. (1991). *Learner autonomy 1: Definitions, issues and problems*. Dublin: Authentik.
- Phetthongkam, N. (2009). *Motivation and English language proficiency of M.6 students in governmental schools in Bangkok*. Master's thesis, English for Careers, Language Institute, Thammasart University.
- Organization for Economic Co-operation and Development. (2004) *Qualifications systems: bridges to lifelong learning*. Paris: OECD.
- Oxford, R. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. Mass: Heile & Heile.
- Oxford, R. & Shearin, J. (1994). Language learning motivation: Expanding the theoretical framework. *Modern Language Journal*, 78, 12-28.
- Pickard, P. (1996). Out-of-class language learning strategies. *ELT Journal*, 50(2), 150 -159.
- Smith, R. M. (1982). *Learning how to learn: Applied theory for adults*. Chicago: Follett.
- Spratt, M., Humphrey, G., & Chan, V. (2002). Autonomy and motivation: which one comes first. *Language Teaching Research*, 6(3), 245 -266.
- Stern, H. H. (1992). *Issues and options in language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Vandergrift, L. (1997). The comprehension strategies of second language (French) listeners: A descriptive study. *Foreign Language Annals*, 30 (3), 388 - 409.

- Walker, C. O., Greene, B. A., & Mansell, R. A. (2006). Identification with academics, intrinsic/extrinsic motivation, and self-efficacy as predictors of cognitive engagement. *Learning and Individual Differences, 16*, 1-12.
- Wharton, G. (2000). Language learning strategy use of bilingual foreign language learners in Singapore. *Language Learning, 50*(2), 203-243.
- Wenden, A. (1991). *Learner strategies for learner autonomy*. London: Prentice Hall.
- Wenden, A. & Rubin, J. (eds). (1987). *Learner strategies in language learning*. New Jersey: Prentice Hall.
- Wing, J., & Putney, L. (2002). *A vision of Vygotsky*. Boston: Allyn & Bacon.
- Yap, S. L. (1998). *Out-of-class use of English by secondary school students in a Hong Kong Anglo-Chinese school*. Unpublished Thesis, Master of Arts, University of Hong Kong.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

การเปรียบเทียบปัจจัยการเรียนรู้และการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองระหว่าง

นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ใช้เพื่อเก็บข้อมูลในการทำงานนิพนธ์ของนายณัฐวิทย์ ปรีพูล นิสิต ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ โรงเรียนชลราษฎรอำรุง จังหวัดชลบุรี โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น 7 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตอนที่ 3 ทศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตอนที่ 4 แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตอนที่ 5 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ตอนที่ 6 กลวิธีการเรียนรู้

ตอนที่ 7 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผู้วิจัยขอความร่วมมือขอให้นักเรียน โปรดอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงและความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด โดยการตอบแบบสอบถามนี้จะไม่ผลเกี่ยวข้องกับผลการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียน ทั้งนี้คำตอบของนักเรียนจะถูกรักษาเป็นความลับและนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น และขอขอบคุณในความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 แผนการเรียน

สายวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

ศิลปศาสตร์-ภาษาอังกฤษ

1.2 ห้อง.....

ตอนที่ 2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียน

คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อด้วยความรอบคอบแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน

ที่ตรงกับความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด โดยระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความหมายดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด
 4 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองมาก
 3 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองปานกลาง
 2 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อย
 1 หมายถึง นักเรียนไม่เคยมีพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อยที่สุด

ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนมีความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น					
2. นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการเรียนภาษาอังกฤษ					
3. นักเรียนดูแลเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษก่อนเข้าเรียน					
4. นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จได้ตรงเวลา					
5. นักเรียนบันทึกการเรียน เช่น บันทึกประจำวัน เขียนทบทวนสิ่งที่เรียน เป็นต้น					
6. นักเรียนเลือกแบบฝึกหัดมาทำด้วยตัวของนักเรียนเอง					
7. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนเพื่อฝึกฝนและเรียนรู้ภาษาอังกฤษ					
8. นักเรียนพยายามที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรม ระหว่างเรียนเช่น การจับคู่หรือกลุ่มอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น					
9. นักเรียนรู้จักแข็งและจุดอ่อนของตัวเองในการเรียนภาษาอังกฤษ					
10. นักเรียนเลือกหนังสือและแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับนักเรียน โดยมีเนื้อหาที่ไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป					

นอกจากพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองข้างต้นแล้วนักเรียนใช้วิธีการอื่นใด นักเรียนมีกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนใดบ้างที่เป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กรุณาเขียนลงในช่องว่าง

1.
 2.
 3.

ตอนที่ 3 ทักษะคิดต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตอนที่ 3 เป็นคำถามถามเกี่ยวกับทัศนคติหรือความคิดเห็นต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อด้วยความรอบคอบแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน

ที่ตรงกับความรู้สึกรักของนักเรียนมากที่สุด โดยระดับความคิดเห็นมีความหมายดังต่อไปนี้

- 5 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- 4 หมายถึง เห็นด้วย
- 3 หมายถึง เฉย ๆ
- 2 หมายถึง ไม่ค่อยเห็นด้วย
- 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ทักษะคิดต่อความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
1.1 นักเรียนสามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
1.2 นักเรียนมีวิธีการวัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องให้ครูมาบอก					
1.3 นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองควรเรียนหรือฝึกหัดภาษาอังกฤษในเรื่องใดเพิ่มบ้าง					
1.4 นักเรียนคาดหวังให้ครูผู้สอนบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่นักเรียน					
1.5 นักเรียนไม่ชอบเป็นผู้ริเริ่มในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองจนกว่าจะมีผู้อื่นจะทำ					
1.6 นักเรียนตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง					
1.7 นักเรียนริเริ่มหาวิธีการและกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
1.8 นักเรียนทดลองใช้กลวิธีแปลกใหม่ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ					
1.9 นักเรียนคิดว่าครูผู้สอนเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในการกำกับดูแลความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน					
1.10 นักเรียนพยายามหาโอกาสเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน					
1.11 นักเรียนพยายามฟังรายการต่าง ๆ และอ่านข่าวประกาศโฆษณาคำแนะนำในการใช้ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ					
1.12 นักเรียนค้นหาอุปสรรคในการเรียนเพื่อช่วยปรับปรุงแก้ไขการเรียนรู้อังกฤษของตนเอง					
1.13 นักเรียนคาดหวังให้ครูรับผิดชอบในการวัดประเมินผลการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียน					
1.14 นักเรียนไม่ชอบเรียนรู้อังกฤษเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน					
1.15 นักเรียนคิดหาทางที่จะเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ					
1.16 นักเรียนคิดว่าการเลือกหนังสือ แบบฝึกหัด วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนรู้อังกฤษให้ผู้อื่นเป็นความรับผิดชอบของครู					

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1.17 นักเรียนหาโอกาสที่จะฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
1.18 นักเรียนต้องการให้ครูบอกว่าจะต้องทำอะไรบ้างเพื่อเรียนภาษาอังกฤษให้เก่งขึ้น					
1.19 นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้วิธีในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
1.20 นักเรียนเชื่อว่าความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้นอกชั้นเรียน					
2. ทัศนคติต่อบทบาทของตนเองในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง					
2.1 นักเรียนไม่สามารถช่วยเพื่อนในการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ					
2.2 นักเรียนสามารถเลือกวิธีการฝึกภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเอง					
2.3 นักเรียนคิดว่าจะได้คะแนนภาษาอังกฤษสูงขึ้นในการสอบครั้งต่อไป					
2.4 นักเรียนสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตัวเองได้เกือบทุกเรื่องที่ตนเองสนใจ					
2.5 นักเรียนรู้สึกท้อถอยเมื่อพบข้อผิดพลาดมากมายในการใช้ภาษาอังกฤษของตนไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน					
2.6 นักเรียนสามารถหาแหล่งความรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วยตนเอง					
2.7 นักเรียนไม่สามารถเลือกแบบฝึกหัดหรือหนังสือภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนเองได้					
2.8 นักเรียนสามารถตรวจหาข้อผิดพลาดในการทำแบบฝึกหัดของตนเองได้					
2.9 นักเรียนไม่กลัวที่ใช้ภาษาอังกฤษผิดต่อหน้าครูและเพื่อนๆ					
2.10 นักเรียนรู้สึกวิตกกังวลและขาดความมั่นใจเมื่อพูดภาษาอังกฤษ					
2.11 นักเรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องสำคัญ					
2.12 นักเรียนไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีถ้ามีอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษในตอนเริ่มต้น					
2.13 นักเรียนเห็นว่าการศึกษาหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องเสียเวลา					
2.14 นักเรียนตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะสามารถทำงานให้บรรลุเป้าหมาย					
2.15 นักเรียนจะรู้สึกกลัวและไม่อยากเรียนอีกต่อไปเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ					
2.16 นักเรียนมีความสามารถในการวางแผนการเรียนรู้อังกฤษ					
2.17 นักเรียนไม่ทราบว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษได้ดีในระดับใด					
2.18 นักเรียนเชื่อว่าตนเองสามารถเรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ					
2.19 นักเรียนไม่มั่นใจว่าจะสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้					
2.20. นักเรียนไม่ชอบฝึกฝนหรือแลกเปลี่ยนความรู้ภาษาอังกฤษกับผู้อื่น					

นอกจากทัศนคติข้างต้นแล้วนักเรียนใช้วิธีการอื่นใด นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอื่นใดบ้าง กรุณาเขียนลงในช่องว่าง

1.
2.

ตอนที่ 4 แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อด้วยความรอบคอบแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด โดยระดับแรงจูงใจมีความหมายดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4	หมายถึง	เห็นด้วย
3	หมายถึง	ไม่แน่ใจ
2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับแรงจูงใจ				
	5	4	3	2	1
1. แรงจูงใจภายใน					
1.1 นักเรียนพยายามใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้					
1.2 นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ					
1.3 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบในการออกเสียง การผสมเสียง และสำเนียงของภาษาที่ไพเราะและมีความโดดเด่น					
1.4 นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจะได้คู่ดี					
1.5 นักเรียนตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษเพราะเนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจและน่าเรียนรู้					
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ					
2.1 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการได้งานดีๆ					
2.2 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยนักเรียนเมื่อเดินทางไปต่างประเทศ					
2.3 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจำเป็นต่อการพัฒนาตัวเอง					
2.4 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยสำหรับการทำงานในอนาคต					
2.5 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษจะช่วยให้นักเรียนสอบผ่านและสำเร็จการศึกษา					

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับแรงจูงใจ				
	5	4	3	2	1
3. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ					
3.1 นักเรียนได้แนวความคิดใหม่ๆและทำให้ทัศนคติของนักเรียนเปิดกว้างขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ					
3.2 นักเรียนเข้าใจและเห็นคุณค่าของของวัฒนธรรมอังกฤษ ได้ดีขึ้นด้วยภาษาอังกฤษ					
3.3. นักเรียนสนใจเพลงภาษาอังกฤษ					
3.4. นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับโลกนี้ผ่านทางภาษาอังกฤษ					
3.5 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพราะชื่นชอบผู้คนที่ใช้ภาษาอังกฤษ					
4. แรงจูงเชิงผล					
4.1 นักเรียนจะมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้นเมื่อได้รับรางวัลหรือคะแนนพิเศษจากผู้สอน					
4.2 นักเรียนสนุกกับการอภิปรายในชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษ					
4.3 นักเรียนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อใช้อ่านหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ					
4.4 นักเรียนมีความมั่นใจในความสามารถทางภาษาอังกฤษเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนในห้องเรียน					
4.5 นักเรียนภาคภูมิใจและจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติม เมื่อสามารถให้คำตอบหรือคำแนะนำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแก่คนอื่นได้					

นอกจากแรงจูงใจข้างต้นแล้ว นักเรียนมีแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอื่นใดบ้าง กรุณาเขียนลงในช่องว่าง

1.
2.
3.

ตอนที่ 5 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ตอนที่ 5 เป็นคำถามเกี่ยวกับการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่นักเรียนทำด้วยตนเองและไม่มีผู้ใดสั่งให้ทำ โดยกิจกรรมจะแบ่งออกเป็น 2 ทักษะได้แก่ ทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน

คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อด้วยความรอบคอบแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อระบุว่านักเรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเองต่อไปนี้อย่างไร โดยระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความหมายดังต่อไปนี้

5 หมายถึง	ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ยมากกว่า 7 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
4 หมายถึง	ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ย 4-6 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
3 หมายถึง	ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ย 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
2 หมายถึง	ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้โดยเฉลี่ยน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
1 หมายถึง	ไม่มีการทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	5	4	3	2	1
1. ความพยายามพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดย					
1.1 นักเรียนฟังเสียงพูดในรายการทีวีภาษาอังกฤษ					
1.2 นักเรียนฟังเสียงพูดในภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ					
1.3. นักเรียนฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ					
1.4. นักเรียนฟังเพลงภาษาอังกฤษ					
1.5. นักเรียนฟังเทปบทสนทนาภาษาอังกฤษ					
2. ความพยายามพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษโดย					
2.1 นักเรียนอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
2.2 นักเรียนอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษ					
2.3 นักเรียนอ่านนิยายหรือเรื่องสั้นภาษาอังกฤษ					
2.4 นักเรียนอ่านกลอนภาษาอังกฤษ					
2.5 นักเรียนอ่านป้ายประกาศภาษาอังกฤษตามสถานที่ต่าง ๆ					
2.6 นักเรียนอ่านหนังสือไวอากรณ์หรือตำราภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่การบ้าน					

นอกจากกิจกรรมข้างต้นแล้ว นักเรียนมีกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอื่นใดบ้างที่เป็น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กรุณาเขียนลงในช่องว่าง

1.
2.
3.

ตอนที่ 6 กลวิธีการเรียนรู้

ตอนที่ 6 เป็นคำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ เทคนิค หรือวิธีที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองและไม่มีผู้ใดสั่งให้ทำ โดยกิจกรรมจะแบ่งออกเป็น 2 ทักษะได้แก่ ทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน

คำชี้แจง : กรุณาอ่านคำถามแต่ละข้อด้วยความรอบคอบแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อแสดงว่านักเรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยใช้วิธีต่อไปนี้บ่อยเพียงใด โดยระดับการเรียนรู้ด้วยตนเองมีความหมายดังต่อไปนี้

5 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยมากกว่า 10 ครั้งต่อสัปดาห์

4 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยต่อสัปดาห์ 7-9 ครั้งต่อสัปดาห์

3 หมายถึง นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ยต่อสัปดาห์ 4 – 6 ครั้งต่อสัปดาห์

2 หมายถึง นักเรียนไม่ค่อยเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีนี้เฉลี่ย 1 – 3 ครั้งต่อสัปดาห์

1 หมายถึง นักเรียนไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีนี้

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	5	4	3	2	1
1. กลวิธีการจดจำ (Memory strategies)					
1.1 นักเรียนจำคำศัพท์หรือวลีใหม่ ๆ โดยการจำตำแหน่งของคำศัพท์ในหน้าหนังสือ บนกระดานหรือบนป้ายข้างถนน					
1.2 นักเรียนเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับภาพหรือรูปคำเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ					
1.3 นักเรียนจำคำศัพท์ใหม่ โดยนึกถึงภาพของสถานการณ์ที่อาจจะต้องใช้คำศัพท์นั้น					
1.4 นักเรียนใช้คำคล้องจองหรือเสียงสัมผัสเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่					
1.5 นักเรียนใช้ท่าทางประกอบเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ใหม่					
1.6 นักเรียนเชื่อมโยงคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์ที่เคยได้เรียนมาแล้วเพื่อช่วยในการจำคำนั้น ๆ					
2. กลวิธีพุทธิปัญญา (Cognitive strategies)					
2.1 นักเรียนอ่านบทความภาษาอังกฤษอยู่เสมอเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางภาษา					
2.2 นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากสื่อการเรียนรู้เสมอเพื่อส่งเสริมความรู้และความเข้าใจในภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น					
2.3 นักเรียนเล่นเกมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ต่าง ๆ					
2.4 นักเรียนดูรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์หรือชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทางภาษาอังกฤษและความเข้าใจในวัฒนธรรมของชาวต่างชาติ					

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	5	4	3	2	1
	2.5 นักเรียนอ่านหนังสืออ่านนอกเวลาภาษาอังกฤษเพื่อจะได้รู้รูปแบบของประโยคต่าง ๆ และรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น				
2.6 นักเรียนฝึกเขียนจดหมายหรือรายงานเป็นภาษาอังกฤษ					
3. กลวิธีการทดแทน (Compensation strategies)					
3.1 นักเรียนใช้วิธีการเดาคำศัพท์เพื่อที่จะเข้าใจคำศัพท์ใหม่ที่ไม่คุ้นเคย					
3.2 นักเรียนจะใช้ท่าทางประกอบเมื่อคิดไม่ออกว่าจะใช้คำใดในระหว่างการสนทนา					
3.3 นักเรียนสร้างคำศัพท์ใหม่ถ้าไม่ทราบคำศัพท์ที่ถูกต้องในภาษาอังกฤษ					
3.4 นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษโดยไม่เปิดดิกชันนารีเพื่อหาความหมายของคำศัพท์					
3.5 นักเรียนจะใช้คำหรือวลีที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันแทนเมื่อนึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ออก					
3.6 นักเรียนจะพยายามพูดใหม่ให้ถูกต้องเมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด					
4. กลวิธีที่ใช้อภิปัญญา (Metacognitive strategies)					
4.1 นักเรียนหาโอกาสใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
4.2 นักเรียนหาวิธีที่จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษของตนเองดีขึ้น					
4.3 นักเรียนจัดตารางเวลาเพื่อที่จะได้มีเวลาพอสำหรับการเรียนหรือการทบทวนเนื้อหาภาษาอังกฤษ					
4.4 นักเรียนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
4.5 นักเรียนจะปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษ เมื่อทราบว่าทักษะภาษาอังกฤษของตนบกพร่องในด้านใด					
4.6 นักเรียนหาแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอยู่เสมอเพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ					
5. กลวิธีด้านอารมณ์ (Affective strategies)					
5.1 นักเรียนพยายามทำให้สบายเมื่อรู้สึกกลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษ					
5.2 นักเรียนกระตุ้นตัวเองให้พูดภาษาอังกฤษ แม้ว่ากลัวจะพูดผิดก็ตาม					
5.3 นักเรียนให้รางวัลตัวเองเมื่อรู้สึกที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดี					
5.4 นักเรียนจะไม่โทษตัวเอง แต่จะพยายามปรับปรุงและใช้ภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง เมื่อนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง					

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองด้านกลวิธีการเรียนรู้	ระดับการเรียนรู้ด้วยตนเอง				
	5	4	3	2	1
	5.5 นักเรียนพยายามดูเพื่อนหรือบุคคลที่เก่งภาษาอังกฤษเป็นแบบอย่างเพื่อเป็นแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น				
5.6 นักเรียนพยายามหาทักษะภาษาอังกฤษในด้านที่ตนเองเก่งมากที่สุดเพื่อเป็นกำลังใจในการเรียนทักษะในด้านอื่น ๆ					
6. กลวิธีทางสังคม (Social strategies)					
6.1 นักเรียนจะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้งเมื่อไม่เข้าใจภาษาอังกฤษที่ผู้พูดพูด					
6.2 นักเรียนจะขอให้เจ้าของภาษาแก้ไขให้เมื่อนักเรียนพูดผิด					
6.3 นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนและชาวต่างชาติเมื่อมีโอกาส					
6.4 นักเรียนจะขอความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา					
6.5 นักเรียนฝึกถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษเวลาคุยกับเพื่อน					
6.6 นักเรียนจะเรียนรู้วัฒนธรรมของชาวต่างชาติจากการสนทนามากกว่าการเรียนรู้จากการอ่านหนังสือ					

นอกจากเทคนิคและวิธีการข้างต้นแล้ว นักเรียนใช้วิธีการอื่นใดอีกบ้างเพื่อเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง กรุณาเขียนลงในช่องว่าง

1.
2.
3.
4.
5.

ตอนที่ 7 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

----- ขอขอบคุณ -----